

Л. ДЖ. СМИТ

ТАЙНИЯТ КРЪГ

СИЛАТА

Л. ДЖ. СМИТ СИЛАТА

Превод: Мария Бенчева

chitanka.info

Каси, най-сетне в съюз с Даяна, трябва да пожертва любовта си към Адам, за да спаси Тайния кръг от тъмните сили, които са надвиснали над Ню Салем.

В последната битка между доброто и злото на карта е заложено самото оцеляване на Каси, но няма никакви гаранции, че нейните свръхестествени способности ще се окажат достатъчни, за да вземе връх над Черния Джон и Фей. Ако победи, тя ще спечели повече, отколкото някога е мечтала. Но ако двете с Даяна се провалят, Силата ще отиде при онези, които търсят единствено разрухата.

Кой ще триумфира накрая? И ще загуби ли Каси любовта си заради спасението на Тайния кръг?

На Лорън и Браян, които знаят, че любовта е Силата.

1

— Диана, имам една малка изненада за теб — каза Фей.

Изумрудените очи на Диана, под гъстите ѝ черни мигли, вече плуваха. Още не се беше възстановила от шока тази вечер и лицето ѝ изглеждаше неестествено опънато, когато впери поглед във Фей.

Е, предстоеше нещо още по-лошо.

Сега, когато неизбежното щеше да се случи, Каси почувства странно усещане за свобода. Никакво криене повече, никакви лъжи, никакви заобикалки. Най-накрая кошмарът започна.

— Май трябваше да ти кажа по-рано, но не исках да те *разстройвам* — продължи Фей. Златистите ѝ очи горяха с див вътрешен огън.

Адам, който не беше глупав, премести поглед от Каси към Фей и очевидно стигна до бързо, макар и разтърсващо заключение. Той веднага хвана Диана под ръка.

— Каквото и да е, може да почака — каза той. — Каси трябва да отиде при майка си и...

— Не, не може да почака, Адам Конант — прекъсна го Фей. — Време е Диана да научи с какви хора е заобиколена. — Фей се завъртя, за да застане с лице към Диана, бледото ѝ лице блестеше в странна възбуда на фона на черната ѝ грива. — Говоря за онези, които сама си избра — каза тя на братовчедка си. — За най-скъпата ти приятелка и за него. Непорочният сър Адам. Знаеш ли защо не успя да станеш водач? Имаш ли представа колко наивна си всъщност?

Сега вече всички се бяха събрали и бяха вперили погледи в тях. Каси забеляза в израженията им различна степен на недоумение и подозрение. Пълната луна на запад беше толкова ярка, че хвърляше сенки и осветяваше цялата сцена.

Каси спря поглед върху всеки един от тях: желязната Дебора, красивата Сюзан със съвършеното ѝ, но помрачено от объркването лице, спокойната Мелани и изящната, приличаща на фея Лоръл.

Погледна Крис и Дъг Хендерсън, дивите близнаци, стоящи до дебнещата фигура на Шон и ледено красивия Ник зад тях.

Накрая погледна Адам.

Той все още държеше ръката на Диана, но гордото му, поразително красиво лице беше напрегнато и съсредоточено. Очите му срещнаха погледа на Каси и нещо като разбиране припламна между тях. После Каси отмести засрамено очи. Нямаше право да търси опора в силата на Адам. Щяха да я разобличат пред целия кръг.

— Надявах се да постъпят правилно и да започнат да се контролират — продължи Фей. — Заради тях самите, не заради теб. Но, очевидно...

— Фей, за какво говориш? — прекъсна я Диана, губейки търпение.

— Как за какво? За Каси и Адам, разбира се — отвърна Фей, ококорвайки златистите си очи. — И за това как те лъжеха зад гърба ти.

Думите паднаха като камък в спокойно езеро. За един дълъг миг настъпи пълна тишина, после Дъг Хендерсън отметна глава и се изкикоти.

— Да, а пък майка ми е стриптийзърка — вметна подигравателно той.

— А Майка Тереза е Жената котка — обади се Крис.

— Стига, Фей — сръза я Лоръл. — Не ставай смешна.

Фей се усмихна.

— Не се сърдя, че не ми вярвате — рече тя. — И аз бях шокирана. Всъщност, всичко е започнало още преди Каси да дойде в Ню Салем. Започнало е, когато са се запознали с Адам в Кейп Код.

Този път тишината беше различна. Каси видя как Лоръл хвърли бърз поглед към Мелани. Всички знаеха, че Каси беше прекарала няколко седмици в Кейп Код миналото лято. Знаеха и че Адам беше търсил инструментите на посветените по същото време в същия район. Забеляза как по лицата около нея се изписа изненада и разбиране.

— Започнало е на плажа там — продължи Фей. Очевидно се наслаждаваше на ситуацията, винаги й беше харесвало да е център на внимание. Изглеждаше много сексапилна и властна, когато навлажни устните си и продължи с гърлен глас, обръщайки се към всички, макар и думите й да бяха предназначени за Диана. — Било е любов от пръв

поглед, предполагам... Или поне не са могли да откъснат ръцете си. Когато Каси се е преместила тук, дори е написала стихотворение. Така, как беше?

Фей наклони глава на една страна и изрецитира:

— *Всяка нощ лежа и сънувам единствения, който ме целуна и събуди моето желание. Един час само бях с него и вече сънищата ми са в плен на огъня.*

— Да, това беше нейното стихотворение — потвърди Сюзан. — Помня. Бяхме я притиснали в старата сграда по естествени науки. Не искаше да го четем.

Дебора закима, дребното ѝ лице беше изкривено в гримаса.

— И аз помня.

— А сигурно помните колко странно се държаха и двамата при посвещаването на Каси — добави Фей. — И как Радж някак прекалено бързо се *сприятели* с Каси. Все скача да я ближе и прочее. Ами, всичко е много просто... Прави го, защото се познават от преди. Не искаха ние да разберем, разбира се. Опитаха се да го скрият. Накрая обаче бяха заловени. Случи се в нощта, когато за пръв път използвахме кристалния череп в гаража на Диана... Сигурно Адам е изпращал Каси. Чудя се как ли са го нагласили.

Сега беше ред на Лоръл и Мелани да придобият изненадано изражение. Очевидно си спомняха нощта на първата церемония с черепа, когато Диана помоли Адам да изпрати Каси и той, след кратко колебание, се беше съгласил.

— Мислеха, че са сами на скалата, но някой ги наблюдаваше. Две малки създания, две мои малки приятелчета... — Фей бавно раздвижи пръстите си с дълги аленочервени нокти, сякаш галеше някого. Изведнъж Каси осъзна истината.

Котетата. Проклетите котета кръвопийци, които живееха в стаята на Фей. Нима тя им казваше, че нейните шпиони са *котетата*! Че може да разговаря с тях?

Каси усети как през тялото ѝ премина ледена тръпка, докато гледаше високото тъмно и красиво момиче. Долови нещо чуждо и смъртоносно в очите под гъстите мигли. Дълго време се беше чудила кого има предвид Фей като говореше за „приятелите си“ — онези, които виждаха разни неща и ѝ докладваха. Никога обаче не си беше представяла нещо подобно. Лицето на Фей се разля в котешка усмивка.

— Имам много тайни — обърна се тя директно към Каси. — Това е само една от тях. — После продължи да говори на другите — Както и да е... Онази нощ двамата бяха заловени. Те... ами, те се целуваха. Няма как да се изразя по-меко. Но едно такова целуване може спонтанно да предизвика експлозия. Явно не са могли повече да обуздават страстите си — въздъхна тя.

Сега Диана гледаше Адам, сякаш искаше той да отрече. Адам обаче беше стиснал челюст и гледаше право към Фей.

Диана си пое бързо въздух.

— И страхувам се, това не беше единственият път — продължи Фей, разглеждайки ноктите си с престорено съжаление. — Оттогава постоянно им се случва да крадат тайно мигове за себе си. Когато ти не си наоколо, Диана. Както на бала. Колко жалко, че не беше там. Започнаха да се целуват в центъра на дансинга. Предполагам после са успели да се усамотят...

— Не е вярно — извика Каси и още докато го казваше осъзна, че реакцията ѝ само потвърждаваше думите на Фей.

Сега вече всички гледаха Каси, дори братята Хендерсън бяха спрели с подигравките си. Присвитите им синьо-зелени очи бяха съсредоточени и напрегнати.

— Аз *исках* да ти кажа — обърна се Фей към Диана, — но Каси ме умоляваше да не го правя. Беше изпаднала в истерия, плачеше. Каза, че ще умре, ако научиш. Каза, че е готова на всичко. И тогава... — Фей въздъхна и отправи поглед в далечината — тогава ми предложи да ми даде черепа.

— Какво? — възкликна Ник. На безизразното му лице беше изписано дълбоко съмнение.

— Така е. — Фей отново заби поглед в ноктите си, но не можа да се сдържи и устните ѝ се извиха в лека усмивка. — Знаеше, че искам да проуча черепа. Обеща да ми го донесе, ако си мълча. Е, какво можех да направя? Държеше се като луда. Сърце не ми даде да ѝ откажа.

Каси прехапа долната си устна. Искаше ѝ се да се разкрещи, да каже, че не е било точно така, но... какъв беше смисълът?

Мелани проговори:

— Явно сърце не ти даде и да откажеш да вземеш черепа — обърна се тя към Фей и я изгледа обвинително.

— Ами... — усмихна се Фей загадъчно. — Да кажем, че шансът беше прекалено добър, за да го пропусна.

— Не е смешно — извика Лоръл. Изглеждаше поразена. — Все още не мога да повярвам.

— Тогава откъде Каси знаеше къде е заровен черепът? — каза равно Фей. — Тя остана да спи у вас, Диана. През онази нощ, когато проследихме тъмната енергия до гробището. Остана да дебне и е разбрала къде е скрит черепът от твоята *Книга на сенките*. Преди това отмъкнала ключа за шкафа от орехово дърво и ровила из него. — Злорадство и триумф заблестяха в златистите очи на Фей и тя не можа да ги скрие.

Никой вече не можеше да оспори истината в думите на Фей. Каси наистина знаеше къде е заровен черепът. За това нямаше никакво оправдание. Каси долови промяната в изразенията им — видя как съмнението им постепенно се стопи и всички започнаха да я гледат мрачно и осъдително.

Като в „Алената буква“, помисли си Каси обезумяла. Беше застанала встрани от всички, с лице към тях. Все едно беше на позорния стълб с буквата „А“, забодена на гърдите си. Тя безпомощно изправи гръб и се опита да не свежда брадичка, а да гледа другите в очите. Няма да плача, помисли си тя. Няма да отместя поглед.

После видя лицето на Диана.

Изразението ѝ беше повече от слисано. Изглеждаше направо парализирана — зелените ѝ очи бяха широко отворени, безизразни и съкрушени.

— Тя се закле да бъде вярна и предана на *кръга*, да не наранява никого от нас — продължи дрезгаво Фей, — обаче ни излъга. Това може би не трябва да ни изненадва, все пак е наполовина външна. Все пак смятам, че всичко това продължи повече от достатъчно. С Адам имаха много време да се порадват един на друг. Вече знаете истината. Та така — завърши Фей и огледа слисаните членове на *кръга* като задържа върху братовчедка си поглед, изпълнен с мълчаливо задоволство. — По-добре да си вървим. Беше дълга нощ.

Сетне лениво, усмихвайки се леко, тя понечи да тръгне.

— Не.

Беше просто една дума, но тя накара Фей да се закове на място, а всички останали се обърнаха към Адам.

Досега Каси не беше виждала синьо-сивите му очи такива — те сякаш хвърляха сребърни светкавици. Адам пристъпи напред с обичайната си нехайна походка. Нямаше жестокост в начина, по който хвана Фей за ръката, но явно я беше стиснал с железни пръсти, тъй като тя не можа да се измъкне от хватката му и само сведе поглед към ръката му, придавайки си обиден и изненадан вид.

— Каза, каквото имаше да кажеш — обърна се Адам към нея. Говореше тихо, но думите му бяха като нажежена до бяло стомана. — Сега е мой ред. А всички вие — завъртя се и огледа останалите — ще ме изслушате.

2

— Разказа историята от твоята гледна точка — добави Адам. — На някои места беше близо до истината, но на други изрече откровени лъжи. Нищо обаче не се случи точно така, както го извъртя.

Отново огледа *кръга*.

— Не ми пука какво мислите за мен — рече той, — но в случая е замесен и друг човек. *Тя...* Адам погледна Каси, очите му още блестяха — тя не заслужава всичко това, не и след тази вечер.

Някои от членовете на сборището, най-вече Лоръл и Мелани, отместиха засрамено поглед. Другите обаче продължиха да гледат ядосано и недоверчиво.

— И каква е твоята гледна точка? — заяде се Дебора. Изражението ѝ говореше, че е изненадана и че това не ѝ харесва.

— Първо с Каси не се запознахме точно така. Не беше любов от пръв поглед... — Адам замълча и очите му се зареяха в далечината. Поклати глава. — Не беше любов. Тя ми *помогна*, спаси ме от четирима външни с пистолет. Бяха ловци на вещици — той погледна сериозно братята Крис и Дъг Хендерсън.

— Но тя не е знаела... — започна Дебора.

— Тогава не знаеше какъв съм. Не знаеше и каква е тя самата. За нея вещиците бяха герои от приказките. Каси ми помогна, защото имах нужда от помощ. Онези бяха по петите ми. Помогна ми да се скрия в една лодка и ги отпрати в друга посока надолу по плажа. Опитаха се да я накарат да им каже къде съм, дори ѝ причиниха болка, но не ме издаде.

Настъпи тишина. Дебора, която най-много се възхищаваше на физическата смелост, изглеждаше объркана и изражението ѝ малко се отпусна.

Фей обаче се заизвива като риба, която се опитва да се откачи от кука. Лицето ѝ се изкриви в гримаса.

— Колко сладко! Смелата героиня! И ти просто не ѝ устоя, така ли?

— *Не ставай глупава, Фей* — срязва я Адам и разтърси ръката ѝ. — Нищо не сме прави. Просто... — отново поклати глава. — Благодарих ѝ. Искях да я уверя, че винаги ще помня какво направи за мен. Не забравяйте, че тогава още я смятах за външен човек. Не бях чувал външен да е правил подобно нещо за някого от нас. Тя беше мило, непознато момиче, тихо и красиво и аз исках да ѝ благодаря. Докато я гледах обаче изведнъж усетих, че сме свързани по някакъв начин. Сега звучи глупаво, като че ли виждах как нещо ни свързваше...

— Сребърната нишка — прошепна Каси. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и не осъзна, че го каза на глас, докато не видя как всички се извърнаха към нея.

Мелани вдигна вежди и Диана изглеждаше изненадана, може би защото най-накрая Каси наруши дългото си мълчание. Розовите устни на Сюзан оформиха буквата „О“.

— Да, наистина приличаше на нишка — каза Адам и отново впери поглед в далечината. — Не знам... Почувствах се объркан. Но ѝ бях много благодарен и ми се прииска да ми е приятел. Помислете си само. Външен да ми бъде приятел! — Чуха се възбудени и слисани възклицания. — И — продължи Адам като гледаше Диана право в очите — затова ѝ дадох халцедоновата роза, която ти ми подари.

Този път никой не каза нищо. Мрачно мълчание.

— Като символ на приятелство, начин да ѝ върна дълга — обясни Адам. — Реших, че ако изпадне в беда, ще го усетя чрез кристала и може би ще успея да ѝ помогна. Затова ѝ го дадох. Нищо повече. — Той погледна Фей предизвикателно, а после изгледа *кръга* дори още по-предизвикателно. — Само че... ами да, вярно е, целунах я. Целунах ръката ѝ.

Лоръл примигна. Братята Хендерсън погледнаха изпод вежди Адам, сякаш му казваха, че е луд, но пък че е негова работа кои части от тялото на момичето е решил да целува. Фей се опита да запази надменния си поглед, но не ѝ се получи.

— После си тръгнах от Кейп Код — каза Адам. — Не съм виждал Каси до деня, в който не се върнах за посвещаването на Кори, без да знам, че ще бъде посвещаването на Каси. Има още нещо много важно. Когато се запознах с Каси, така и не ѝ казах кой съм или откъде съм. Не ѝ казах името си. Когато е дошла тук и е написала

стихотворението си, тя не е знаела нищо за мен. Нито че с Диана сме заедно. Не и до онази нощ, когато се появих на плажа.

— Ето защо сте скрили от всички, че се познавате. За да се промъквате зад гърбовете ни и да се срещате тайно — нападна ги отново Фей.

— Нямам представа за какво говориш — отвърна сковано Адам и сякаш му се искаше отново да я разтърси. — Не сме се *промъквали* зад гърбовете ви. Първият път, когато разговаряхме насаме, беше в нощта, когато се обърка церемонията с черепа в гаража на Диана. Да, онази нощ, когато малките ти шпиони са ни наблюдавали, Фей. Знаеш ли обаче какво ми каза Каси по време на този първи разговор насаме? Призна, че е влюбена в мен и че знае, че това е грешно. Че откакто научила истината, откакто знае, че не съм някакво случайно момче от плажа, а приятелят на Диана, тя се бори с чувствата си. Дори се закле... с кръв... да не покаже по никакъв начин, нито с дума, поглед или дело, какви чувства изпитва към мен. Не искаше Диана да разбере и да се почувства зле или пък да я съжалява. Това да ти звучи като поведение на някой, който се промъква зад гърбовете на другите?

Членовете на *кръга* бяха вперили поглед в него. Мелани попита:

— Чакайте да видим дали съм разбрала правилно. Казваш, че обвиненията на Фей са неоснователни?

Адам преглътна.

— Не — отвърна. — Не казвам това. Онази нощ на скалата... — Той замълча и преглътна пак, а гласът му стана дрезгав. — Не мога да обясня какво се случи. Знам само, че аз съм виновен, не Каси. Тя се опитваше по всякакъв начин да ме избягва, да стои настрана. Когато обаче останахме насаме, изпитахме силно привличане един към друг. — Той погледна открито Диана, въпреки че на лицето му беше изписана неподправена болка. — Не се гордея със себе си, но никога не съм искал да те нараня. А Каси е напълно невинна. Единственото, което искаше да ми каже онази нощ, беше, че ми връща халцедоновата роза и че иска да ти я предам. През цялото време тя се държа честно и достойно. Независимо какво ѝ струваше. — Устните му се извиха в горчива гримаса. — Само ако знаех, че змията я изнудва...

— *Моля, моля!* — прекъсна го Фей, а златистите ѝ очи заблестяха опасно.

Адам отвърна на погледа ѝ по същия начин.

— Точно това е думата, нали, Фей? Изнудване. Малките ти шпиони са ни видели онази вечер, когато се *сбогувахме* и се заклехме никога повече да не оставаме насаме. Ти обаче реши да се възползваш максимално от ситуацията. Знаех, че между вас с Каси става нещо, но не се досетих какво може да е. Изведнъж забелязах, че Каси е уплашена до смърт. Защо обаче не дойде да сподели какво си намислила... — гласът му заглъхна и той се извърна към Каси.

Тя поклати глава, без да продума. Как да му обясни?

— Не исках да те замесвам — промълви тя. — Страхувах се да не кажеш на Диана. Фей твърдеше, че ако Диана разбере...

— Какво? — попита Адам. Каси поклати отново глава и Адам разтърси пак Фей за ръката. — Какво, Фей? Че ако Диана разбере, това ще я убие? Че сборището ще се разпадне? Това ли каза на Каси?

Фей се подсмихна.

— И да съм ѝ го казала, то си е истина, нали? Поне така се оказа. — Фей отскубна ръката си.

— Използвала си обичта ѝ към Диана. Принудила си я да ти помогне да намериш черепа, нали? На бас, че се е наложило доста дълго да я убеждаваш.

Беше само предположение, но попадна право в целта. Каси се усети, че кима.

— Разбрах къде е черепът...

— Но как! — прекъсна я Диана бързо. За пръв път се обърна директно към Каси. Тъмните мигли на ясните ѝ зелени очи бяха натежали от сълзи.

— Беше както Фей каза — промълви разтреперано тя. — Първо проверих в шкафа от орех. Помниш ли онази нощ, когато останах да преспя у вас? Ти се събуди и видя, че съм в стаята ти. Черепът не беше там и реших да се откажа, но после сънувах един сън. Накара ме да си спомня нещо, което бях прочела в *твоята Книга на сенките*. Как лош предмет може да бъде пречистен като бъде заровен в пясък. Затова отидох на плажа и намерих черепа под един кръг от камъни.

Каси замълча, погледна Фей и заговори по-уверено.

— Когато го взех в ръце обаче, осъзнах, че не мога да го дам на Фей. Просто не можех. Тя обаче ме беше проследила и ми го взе.

Каси си пое дълбоко въздух и се насили отново да погледне Диана. Очите ѝ я молеха да разбере.

— Знам, не трябваше да ѝ позволявам да го вземе. Трябваше да ѝ се опълча. И тогава, и после. Само че бях слаба и глупава. Сега съжалявам. Искане ми се още в началото да ти бях разказала всичко, но се страхувах, че това ще те нарани... — гласът ѝ се задави от сълзи и погледът ѝ се замъгли. — Онова, което каза Адам... Че всичко е станало по негова вина... Трябва да знаеш, че не е вярно. Аз съм виновна. На танците по случай Хелюин се *опитах* да го накарам да ме целуне. Не бях на себе си и си мислех, че няма значение. Нали така и така съм лоша.

Бузите на Диана бяха мокри, но това, изглежда, я изненада.

— Нали *какво*?

— Нали съм лоша — повтори Каси, осъзнавайки ужасната, грозна истина в тези прости думи. — Нали аз съм виновна за смъртта на Джефри Лавджой. — Цялото сборище се взря в нея слисано.

— Чакай малко — намеси се Мелани. — Обясни едно по едно.

— Винаги, когато някой използваше черепа, се освобождаваше тъмна енергия, която убиваше някого — започна Каси бавно. — С Фей си играхме с черепа преди Джефри да умре. Ако не бях аз, тя нямаше да го намери и Джефри щеше още да е жив. Следователно аз съм виновна.

Очите на Диана се оживиха.

— Но ти не си *знаела*! — възкликна тя.

Каси разтърси глава.

— Това не е извинение. Не е извинение и за другите по-лоши неща, които направих, смятайки, че всичко това е без значение, защото така и така съм лоша. *Имаше* значение. Повярвах на Фей и ѝ позволих да ме тормози. — „*Освен това запази хематита*“, помисли си Каси, но нямаше смисъл да повдига тази тема. Сви рамене и се опита да преглътне сълзите си. — Дори ѝ подарих гласа си по време на гласуването. *Съжалявам*, Диана... Много съжалявам. Не знам защо го направих.

— Аз знам — отвърна Диана разтреперано. — Адам вече го каза... Била си уплашена.

Каси кимна. Всички думи, които напиреха у нея от толкова време, се изляха като порой.

— Започнах да ѝ върша разни услуги и после не можех да спра. Имаше все повече и повече неща, с които да ме изнудва. Всичко се

обърка. Не знаех как да се измъкна... — Гласът на Каси заглъхна. Видя как Фей изкриви устни, пристъпи напред и се опита да каже нещо. Видя и как Адам я накара да замълчи с един-единствен поглед. После Каси се обърна и срещна погледа на Диана.

На светлината очите ѝ блестяха като два кристала оливин, влажни от съдържаните сълзи, но у тях имаше и... нещо друго. Беше поглед, който Каси не очакваше да види отново, не и насочен към нея. У него имаше болка, да, но имаше и прошка и копнеж. Беше поглед, изпълнен с любов.

Нещо у Каси се пречупи, нещо твърдо и стегнато, което растеше откакто беше започнала да лъже Диана. Тя залитна напред.

След миг с Диана се прегръщаха. И двете плачеха, и двете се притискаха една друга колкото можеха по-силно.

— Толкова съжалявам! Съжалявам за всичко! — изхлипа Каси.

Сякаш мина цяла вечност преди Диана да се отдръпне. После се обърна и се отдалечи в мрака. Каси избърса страните си с опакото на ръката си. Луната висеше ниско над хоризонта и хвърляше златисти отблясъци в косата на Диана.

Тишината беше пълна, с изключение на далечния грохот на вълните на плажа. Всички бяха неподвижни, сякаш чакаха нещо, макар и да не знаеха какво.

Накрая Диана се обърна.

— Мисля, че чухме достатъчно — рече тя. — Разбирам, макар и не всичко, но поне по-голямата част. Чуйте ме всички, защото не искам да повтарям.

Всички замълчаха и се обърнаха в очакване към Диана. Каси изпита чувството, че скоро всичко ще се реши. Диана приличаше на жрица или на принцеса — беше висока и бледа, но с решителен поглед. Излъчваше странно достойнство — аура на величие и сигурност, която противоречеше на болката в очите ѝ.

„*Чакам да чуя присъдата си*“, помисли си Каси. Каквато и да беше тя, заслужаваше я. Погледна Адам и видя, че и той беше в очакване. Изражението му не молеше за снизхождение, но Каси знаеше какво изпитва. И двамата стояха пред Диана, свързани от едно престъпление, доволни, че най-накрая всички карти са открити.

— Не искам никога повече да говорим за случилото се тази вечер — започна Диана с тих и спокоен глас. — Никога. След като кажа,

каквото имам да казвам, за всички въпросът ще бъде приключен. — Тя погледна Адам, но избягна погледна му. — Мисля... — продължи бавно, — че знам как си се чувствал. Понякога се случват такива неща. Прощавам ти. А ти, Каси... Ти имаш още по-малко вина. Няма как да си знаела. Не обвинявам никого от вас. Искам само...

Каси си пое накъсано въздух и я прекъсна — не можеше да се сдържа повече.

— Диана — каза тя, — искам да знаеш нещо. През цялото време вътрешно бях бясна и ревнувах, защото Адам беше твой, не мой. Дори и тази вечер. Това обаче е минало... Наистина. Сега искам само ти и Адам да сте щастливи. За мен няма нищо по-важно от теб и обещанието, което дадох. — За миг се зачуди дали наистина Адам беше по-малко важен, но тя загърби тази мисъл и заговори открито и убедено. — И двамата с Адам... дадохме това обещание. Дай ни още един шанс да го спазим... Само още един шанс... — Диана отвори уста, но Каси продължи, преди тя да успее да каже нещо: — *Моля те*, Диана. Трябва да знаеш, че можеш да ми имаш доверие... Че можеш и на двама ни да имаш доверие. Позволи ни да ти го докажем.

За кратко настъпи тишина, после Диана отвърна:

— Да. Да... Права си. — Пое си дълбоко дъх, издиша и погледна колебливо Адам. — Е, добре. Хайде тогава... да забравим всичко. Просто... да започнем на чисто.

Един мускул на челюстта на Адам помръдна. Тихомълком той пое ръката, която Диана протегна към него.

Другата си ръка Диана подаде на Каси. Тя я хвана и стисна тънките ѝ, студени пръсти. Искаше ѝ се да се смее и да плаче едновременно. Вместо това се усмихна несигурно на Диана. Погледна Адам и забеляза, че и той се опитваше да се усмихне, макар и очите му да бяха тъмни като буреносни облаци над океана.

— И това ли беше? — избухна Фей. — Вече всичко е наред — цветя и рози? Всеки обича всеки и ще се приберете, хванати за ръка?!

— Да — сопна ѝ се Адам и я изгледа ядосано. — Поне последната част. Прибираме се... Отдавна трябваше да сме го направили.

— Каси има нужда от почивка — съгласи се Диана. Вече не изглеждаше безпомощна и въпреки че на Каси ѝ се струваше по-

крехка, от когато и да е, изглеждаше непоколебима. — Всички имаме нужда от почивка.

— А и трябва да повикаме лекар... да се обадим на някого — неочаквано добави Дебора. Тя наклони глава към къщата на номер дванайсет. — Бабата на Каси...

— Ти на чия страна си? — озъби ѝ се Фей.

Дебора само я погледна студено.

Диана стисна ръката на Каси.

— Да, права си. Ще се обадим на доктор Стърн... а Каси може да дойде с мен у дома.

Фей се изкиска, но никой не се засмя с нея. Дори братята Хендерсън бяха сериозни, а издължените им очи — замислени. Сюзан увиваше кичур руса коса около пръстите си, вперила поглед в преплетените ръце на Каси и Диана. Лоръл кимна насърчително, когато Каси я погледна, а студените сиви очи на Мелани блестяха с тихо одобрение. Шон дъвчеше устната си и местеше поглед от човек на човек.

Каси обаче остана изненадана най-много от изражението на Ник. Лицето му обикновено не издаваше никакви емоции, но сега беше силно напрегнато — личеше си, че води яростна вътрешна борба.

Сега обаче не беше моментът да мисли за него. Нямаше време да обърне внимание и на Фей, която кипеше безпомощно, след като плановете ѝ да разцепи сборището се провалиха. Мелани взе думата:

— Искаш ли първо да минем през нас, Каси? Пралеля ми Констанс се грижи за майка ти и ако искаш да я видиш...

Каси закима нетърпеливо. Сякаш бяха минали сто години, откакто беше виждала майка си, откакто беше в изпълнената с червена светлина стая, откакто беше видяла стъклените ѝ празни очи. Сигурно вече беше по-добре, сигурно щеше да обясни на Каси какво се беше случило.

Когато обаче те трите — Мелани, Каси и Диана (Диана така и не пусна ръката ѝ, докато изминаваха краткото разстояние до номер четири), влязоха в къщата, сърцето на Каси се сви. Пралелята на Мелани беше жена с тънки устни и сериозни очи. Тя ги покани мълчаливо в гостната на първия етаж. Един поглед към призрачната фигура на леглото беше достатъчен да накара кръвта на Каси да се смрази.

— Мамо? — прошепна тя, макар и да знаеше, че отговор няма да последва.

Господи, майка ѝ изглеждаше *млада*. Дори по-млада от обикновено. Плашещо неестествено млада. Сякаш на леглото лежеше някакво момиченце с тъмна коса и големи невиждащи черни очи, което слабо приличаше на госпожа Блейк. Непозната.

Не някой, който щеше да помогне на Каси.

— Не се тревожи, мамо — прошепна Каси и се отдалечи от Диана, за да сложи ръка върху рамото на майка си. — Всичко ще се оправи. Ще видиш. Ще оздравееш.

Гърлото я заболя. После усети как Диана нежно я побутна да си вървят.

— И двете преживяхте много — обърна се Мелани към тях, след като излязоха. — Ние ще се оправим с лекаря и полицията, ако се наложи. С Каси се наспете.

Другите от сборището чакаха на улицата и закимаха одобрително при думите на Мелани. Каси погледна Диана и тя също кимна.

— Добре — рече Каси. Гласът ѝ прозвуча слабо и дрезгаво и тогава осъзна колко е уморена... смъртно уморена. Същевременно ѝ се виеше свят и цялата сцена пред очите ѝ приличаше на сън. Беше прекалено странно да стои тук в малките часове на нощта и да знае, че баба ѝ е мъртва, майка ѝ — в шок, и че няма дом, в който да се прибере. Въпреки това на улицата нямаше възрастни, нямаше хаос — само членовете на *кръга* и зловещо спокойствие. Да, *наистина*, защо нямаше никакви родители? Все някой трябваше да е усетил, че става нещо.

Къщите на „Кроухейвън Роуд“ обаче стояха затворени и мълчаливи. По пътя за къщата на Мелани, на Каси ѝ се стори, че видя у Сюзан да угасва лампа, а в дома на Хендерсън някой да дърпа завеса. И да имаше будни възрастни, те не искаха да се замесват.

„*Сами сме*“ помисли си Каси. Диана обаче беше до нея. Виждаше и високия силует на Адам под светлината на фаровете на паркираните коли на членовете на сборището. Тяхната близост беше достатъчна на Каси, за да усети прилив на сили.

— Утре трябва да поговорим — рече тя. — Имам да ви казвам много неща. И те засягат всички. Баба ми ги каза точно преди... преди да умре.

— Може да се срещнем по обяд на плажа... — започна Диана, но дрезгавият тембър на Фей я прекъсна.

— Не, не можем. Сега аз решавам къде ще се срещаме. Забрави ли?

Фей беше отметнала гордо глава назад, диадемата със сребърния полумесец блестеше върху черната ѝ коса. Диана отвори уста, после я затвори.

— Добре — съгласи се Адам непривично спокоен, после излезе от светлината на фаровете и застана до Фей. — Ти си водачът, така че казвай. Къде ще се срещнем?

Фей присви очи.

— В старата сграда по химия, но...

— Добре. — Адам не я изчака да довърши и ѝ обърна гръб. — Ще ви закарам — каза той на Диана и Каси.

Фей изглеждаше бясна, но тримата вече се отдалечаваха.

— Между другото, Диана... Честит рожден ден — извика тя жлъчно след тях.

Диана не отговори.

3

— Джасинт! Вътре ли си? Джасинт! — Каси примигна на силната светлина. И преди беше влизала в тази стая. Приличаше на кухнята на баба й... но беше някак различна. Стените на кухнята бяха неравни и мръсни, а тези изглеждаха гладки и чисти. Огнището на баба й беше силно опушено с годините, а това изглеждаше почти ново и имаше малко по-различна форма. Металната кука, на която закачаха котлите, блестеше.

Беше стаята от съня й. Онзи, който сънува последния път, когато спа в къщата на Диана. Седеше в абсолютно същия нисък стол. Този сън обаче явно продължаваше от там, докдето беше стигнал предишният.

— Джасинт, да не спиш с отворени очи? Кейт е тук! Очакване и възбуда изпълниха Каси. Кейт. Коя беше Кейт? Без дори да знае защо, тя се изправи и осъзна, че е облечена с рокля, дълга до върховете на чистите й брукатени обувки. *Книгата на сенките* с червената кожена подвързия падна от скута й на земята.

Обърна се по посока на гласа, към мястото, където трябваше да е задната врата на къщата на баба й. Там обаче очевидно беше главният вход, от който струеше светлина и се очертаваха два силуета. Единият беше висок и приличаше на изображенията на пуританските жени от гравюрите в историческите книги. Другият беше по-дребен, с лъскава коса.

Каси не можеше да види лицата им, но дребната фигура протегна нетърпеливо ръце към нея. Каси посегна да ги хване, пристъпи и... сънят се смени. Беше тъмно и се чу измъченият вик на разцепващо се дърво. Солени пръски опариха лицето й и очите й напразно се напрегнаха да видят в тъмнината.

Корабът потъваше. Загубено. Всичко бе загубено. И инструментите на посветените бяха загубени... засега.

Само засега обаче. Яростна решителност изпълни Каси и я задави гняв. Когато ледената вода заля краката й, сънят започна да

избледнява. Опитва се да го задържи, но той се стопи и промени; тъмната бурна нощ отстъпи място на тъмната тиха стая на Диана.

Беше будна.

Изпита нелогично облекчение, че е жива.

Не беше много тъмно. Утрото прозираше през завесите и беше оцветило стаята в сиво. Диана спеше спокойно до нея. Как беше възможно да е толкова спокойна след всичко, което се беше случило тази вечер? След тайната, която беше научила за най-добрата си приятелка и гаджето си? След като загуби мястото си на водач на сборището? Как въобще можеше да спи? Тъмните мигли на Диана обаче не помръдваха и на лицето ѝ нямаше и следа от огорчение.

„Толкова е добра. Аз не бих могла да съм толкова добра“, помисли си Каси. „Не и цял живот да опитвам.“ Самата близост на Диана я караше да се чувства по-добре.

Каси знаеше, че повече няма да може да заспи. Облегна се на дъската на леглото и се замисли.

Господи, беше доволна, че се разбраха с Диана. И с Адам... Каси се страхуваше дори да мисли за Адам, притесняваше се от болката, която щеше да изпита. Макар и наистина да я заболя, когато си го представи, не беше непоносимо и отровата на ревността и гнева се беше стопила. Искрено искаше той и Диана да бъдат щастливи. Беше различен човек, не онази Каси, която кипеше от безсилие, че не може да го има през последните шест седмици.

Беше извършила много странни неща. Толкова много, че вече не знаеше коя е. *„Не мога да повярвам“, помисли си тя. „Крадох тикви с Крис и Дъг в Салем. Прогоних кучето, което нападна Крис. Аз не съм такава. Играх на «Доставчика на пици» с Фей. Позволих на Дебора да ме качи на шурия си мотор... Е, последното не беше чак толкова лошо.“*

Повечето от нещата, които беше направила през последния месец, всъщност не бяха никак лоши. Лъжите, измамите и угризенията обаче бяха непоносими. Някои от промените дори бяха за добро. Беше се сближила с Дебора и Сюзан и беше разбрала горе-долу как разсъждават братята Хендерсън. Дори си мислеше, че разбира Ник по-добре. А и беше намерила сила у себе си, за която не подозираше. Сила да тръгне след сянката на гробището — Черния Джон, след смъртта на Джефри, сила да покани момче на танц, сила да се изправи срещу Фей.

Само се надяваше силата да ѝ стигне да посрещне идните дни.

Каси не беше стъпвала в старата сграда по естествени науки от онзи ден, когато Фей я беше подмамила и я беше притиснала до стената през първата ѝ седмица в училище. Беше същата мрачна и нестабилна постройка, която помнеше. Нямаше представа защо Фей държеше да се срещнат тук. Знаеше само, че това беше територия на Фей и че плажът се смяташе за територия на Диана.

Беше странно да види Фей в ролята на Диана — Фей беше застанала пред *кръга* и всички бяха вперили погледи в нея. Днес беше с обичайните си дрехи — черен клин и пуловер на червени и черни ивици. Тайнствената аура на водач обаче все още я обгръщаше. Докато крачеше, звездните рубини проблясваха на светлината от процепите на закованите с дъски прозорци.

— Доколкото помня, Каси поиска тази среща. Имала да ни казва много неща... Нали така, Каси?

— Искам да знаете какво ми разказа баба, преди да умре — отвърна спокойно Каси, гледайки Фей право в очите. — Преди Черния Джон да я убие. — Ако очакваше Фей да се стресне, остана разочарована. Златистите очи под гъстите мигли бяха все така безразлични и арогантни. Очевидно Фей нямаше да поеме отговорност за действията на Черния Джон, макар именно тя да беше помогнала за освобождаването му.

— Наистина ли беше Черния Джон? — усъмни се Сюзан и постави пръст с изящно оформен маникюр на свършената си устна, сякаш мисленето беше ново и трудно упражнение. — Наистина ли беше там?

— Наистина беше там. Наистина е тук — потвърди Каси. Сюзан не беше толкова глупава, колкото се правеше, и понякога имаше изненадващи прозрения. Каси я искаше на своя страна. — Излезе от могилата на гробището. Мисля, че там беше гробът му. Когато занесохме черепа на гробището и освободихме тъмната енергия, му дадохме сила да се върне.

— От мъртвите? — попита нервно Шон.

Преди Каси да успее да отговори, Мелани каза:

— Не е възможно могилата да е гробът на Черния Джон, Каси. Съжалявам, но няма начин. Прекалено съвременна е.

— Знам. Това обаче не е първият гроб на Черния Джон. Дори не съм сигурна, че изобщо е имал гроб през XVII век. Едва ли, ако е умрял в морето... — няколко души се спогледаха уплашено, но Каси почти не им обърна внимание. — Няма значение, това не е гробът му от онези дни, а от 1976 година.

Лоръл наливаше билков чай от един термос и разля горещата течност по пода. Фей замръзна.

— *Какво?* — озъби се тя. Дори Диана и Адам, изглежда, се смутиха и се спогледаха. Подкрепата обаче дойде от неочаквана страна.

— Просто ѝ позволете да разкаже историята — рече Дебора. Беше пъхнала палци в джобовете на дънките си. После бавно тръгна към обърнатата щайга, на която седеше Каси, и застана до нея.

Каси си пое дълбоко дъх.

— Усетих, че има нещо странно, когато видях всички онези гробове. Гробовете на вашите родители. Всички са починали през 1976 година. Диана каза, че имало ураган, но нещо не се връзваше. Искам да кажа... защо само родители бяха загинали? По-късно разбрах и че всички сте се родили само няколко месеца по-рано. Имало е много новородени и все някое от тях е щяло да умре, ако ураганът е бил обикновен. Да не говорим колко странно звучи, че всички сте родени в рамките на един месец.

Каси се поотпусна, макар да ѝ беше трудно да говори пред толкова хора, вперили погледи в нея. Поне днес очите им не блестяха от неприязън и подозрителност. Само Фей изглеждаше враждебно настроена и стоеше с кръстосани на гърдите ръце, а котешките ѝ очи бяха присвити.

— Разбирате ли, обяснението всъщност е много просто — продължи Каси. — Черния Джон се завърнал с последното поколение, с поколението на родителите ни. Никой не го познал и баба каза, че никой никога няма да разбере как е успял да се върне, но е бил Черния Джон. Опитал да направи сборище от родителите ни. Те били малко по-големи от нас.

— Родителите ни? — попита Дъг и се подсмихна. — Стига, Каси, това е лудост. — Още хора се засмяха, а изразенията на всички

бяха или скептични, или притеснени, или открито подигравателни.

— Не, чакайте — обади се Адам въодушевено. — Това би обяснило някои неща. Знам, че съзнанието на моята баба се лута постоянно между минало и настояще, но тя беше казала някои неща за родителите ми... Че децата били създали сборище... Всичко се връзва. — Синьо-сивите му очи заблестяха напрегнато.

— Има и нещо друго — намеси се отново Дебора и погледа Ник. — Бабата на Каси каза, че майка ми е щяла да се омъжи за таткото на Ник, но че Черния Джон я накарал да се омъжи за баща ми. Това обяснява защо мама откача, ако някой дори само спомене думата „магия“ и защо звучи някак виновно, когато обяснява как с възрастта Ник все повече заприличвал на баща си. Всичко се връзва.

Каси погледна Ник — той както винаги беше застанал встрани от всички, в един тъмен ъгъл. Беше забил поглед в пода и очите му сякаш дълбаеха дупка в него.

— Да, възможно е — промълви той толкова тихо, че Каси едва го чу. Зачуди се какво има предвид.

— Обяснява и защо се карат постоянно. Родителите ми, имам предвид — добави Дебора.

— Всички родители се карат — сви рамене Крис.

— Всички родители тук са оцелели след връщането на Черния Джон — рече Каси. — Живи са, защото не са отишли да се бият с него. Баба каза, че след раждането на единайсетте бебета за един месец, родителите ни са осъзнали какво всъщност е намислил Черния Джон. Искал е сборище, което да контролира напълно. Искал е сборище от деца, за да може да ги моделира, докато растат. Вие, приятели... — кимна Каси към всички — е трябвало да бъдете неговото сборище.

Членовете на клуба се спогледаха.

— Ами ти, Каси? — попита Лоръл.

— Аз съм се родила по-късно. Кори също, както знаете. Не сме били част от плановете на Черния Джон, били сме обикновени деца. Вие обаче е трябвало да сте негови. Той е нагласил всичко.

— Онези родители, на които това не им харесвало, отишли да се бият с Черния Джон — вмъкна Дебора. — Убили го, запалили го, изгорили и къщата на номер тринайсет, но загинали. Оцелели са само страхливците, които си останали по домовете.

— Като моя баща — каза рязко Сюзан и вдигна поглед от ръцете си. — Много се изнервя, когато някой спомене Мемориала за Виетнам или Титаник или как някой се жертвал, за да спаси друг. И отказва да говори за мама.

Каси забеляза как и други членове на *кръга* се стреснаха. На повечето от лицата се изписа разбиране.

— Или моят баща — каза Диана учудено. — Все говори колко била смела мама, но никога не е казвал защо. Нищо чудно, ако не е отишъл и я е оставил да се бие сама... — и тя прехапа устни измъчено. — Ужасно е да научиш такова нещо за баща си.

— Да. Е, при мен е още по-зле — рече Дебора мрачно. — И двамата ми родители не са отишли. Вашите също — обърна се тя към братята Хендерсън, които се спогледаха навъсено.

— Нима останалите, които сме без родители, сме извадили късмет?! — попита Мелани и вдигна вежди.

— Поне знаете, че са били смели — каза кратко Дебора. — Ти, Адам, Лоръл и Ник има с какво да се гордеете. Предпочитам да ме гледа баба или леля, вместо родителите ми да си крещят постоянно, защото се срамуват от себе си.

Каси пак обърна поглед към Ник и видя как лицето му се отпусна за пръв път, откакто го познаваше. Така изглеждаше различен, някак по-нежен, по-уязвим. В същия миг той вдигна поглед, очите им се срещнаха и Ник забеляза, че тя го наблюдава. Каси искаше да отмести поглед, но не можеше, и за нейна изненада, този път у него не се четеше враждебност. Устните му се разтегнаха в лека, иронична усмивка и на нея й се прииска да му се усмихне съчувствено.

После осъзна, че Фей ги гледа. Обърна се и бързо заговори на всички:

— Родителите ви са били убити, защото не са били заедно. Или поне така каза баба. Каза и че сега ние сме в опасност и че той отново е жив — че е истински, дишащ човек. Няма да е с белези от изгаряне, няма да прилича на чудовище и когато го видим, може би няма да го познаем. Трябва обаче да сме готови за него.

— Защо? — попита Адам. Гласът му прозвуча прекалено силно в изведнъж притихналата стая. — Какво според нея може да се направи?

Каси вдигна ръце. Двамата с Адам вече нямаха тъмни тайни, но щом го погледнеше, усещаше... връзка помежду им. Нова връзка, на

двама души, които са минали през огън и са станали по-силни. Между тях винаги щеше да има разбиране.

— Нямам представа какво е намислил — отвърна тя на Адам. — Баба ме предупреди, че ще ни подмами и ще ни накара да го следваме, както е направил с нашите родители. *Как обаче*, не знам.

— Питам, защото може би няма да има нужда от всички — обясни Адам тихо. — Каза, че е нагласил раждането на единайсет от нас. Ще се присъедини към сборището като лидер и ще станем дванайсет. Ти не си сред тези единайсет, Каси. Кори също не беше. Той успя да премахне Кори.

Диана рязко си пое въздух.

— О, боже господи... Каси! Трябва да си тръгнеш! Да напуснеш Ню Салем, да се върнеш в Калифорния... — Спря, защото Каси поклати глава.

— Не мога — рече протичко тя. — Баба каза да остана и да се бия. Каза, че именно затова мама ме е довела тук, за да го *победя*. Може и наполовина да съм външна, но аз не влизам в сметките му и това ми дава предимство.

— Не бъди скромна — намеси се Дебора. — Баба й каза, че тяхното семейство винаги е било най-силно. Ти имаш най-ясно зрение и най-много сила.

— Намерих нашата *Книга на сенките* — продължи Каси, някак засрамено и се наведе да извади книгата с червената кожена подвързия от раницата си. — Баба я беше скрила зад една тухла в огнището. Черния Джон я търсеше, така че сигурно в нея има нещо, от което се страхува. Ще я прочета и ще се опитам да разбера какво е то.

— А ние как да помогнем? — попита Лоръл. Каси осъзна, че пита нея. Всички, с изключение на намръщената Фей, я гледаха в очакване. Тя отново вдигна притеснено ръце и поклати глава.

— Може да говорим със старите хора в града — предложи Дебора. — Поне аз така мисля. Бабата на Каси твърди, че родителите ни са забравили магията. Че им се е наложило да забравят, за да оцелеят. Според мен обаче старите жени помнят и можем да ги разпитаем. Като баба Куинси, бабата на Лоръл. Бабата на Адам, госпожа Франклин. И пралеля ти, Мел.

На лицето на Мелани се изписа съмнение.

— Леля Констанс *изобщо* не одобрява старите традиции. Тя е... непреклонна в това отношение.

— А баба Куинси е много крехка — добави Лоръл. — Колкото до старата госпожа Франклин... Ами тя понякога *изобщо* не е в час.

— Много меко казано — рече Адам. — Честно казано, на моменти баба направо откача. Според мен обаче Дебора е права. Имаме само тях, така че да се възползваме максимално. Да опитаме да получим информация и от някои от родителите... Какво ще загубим?

— Ръка и око, ако ще се пробваш с баща ми — промърмори Сюзан, вдигна пръсти и заразглежда маникюра си на един слънчев лъч. Крис и Дъг Хендерсън обаче се ухилиха диво и обявиха, че с радост ще разпитат всички родители.

— Ще им кажем: „Ей! Помните ли оня образ преди шестнайсет години, дето приличаше на Фреди Крюгер? Ами, той взе, че се върна, та хайде сега да ни помогнете да го познаем“ — заяви доволно Дъг.

— Баба ти каза ли *нещо*, което може да ни помогне? — обърна се Лоръл към Каси.

— Не... Чакайте! — рече Каси възбудено и се изправи. — Разпознали тялото на Черния Джон в изгорялата къща по пръстена му. Имал пръстен с магнетит. — Тя погледна Мелани. — Ти си експертът по кристалите, така че обясни за магнетита.

— Магнетитът е черен железен оксид — започна Мелани. Хладните ѝ зелени очи се присвиха замислено. — Прилича на хематита. И той е железен оксид, но е кървавочервен, когато го разрежете. Магнетитът е черен и действа като магнит.

Каси се опита да овладее изражението си. Да, беше намерила хематита в къщата на Черния Джон и може камъкът да е бил негов. Нищо чудно да е притежавал и пръстен с нещо подобно. Испита леко угризение. Наистина трябваше да се отърве от парчето хематит. В момента беше в една кутия за бижута в стаята ѝ — там го беше сложила, когато Диана я закара сутринта да се преоблече за училище.

— Добре, ще се оглеждаме — заключи Адам и на Каси не ѝ се наложи да казва нищо. — Може утре да говорим със старите дами. Или по-добре да изчакаме да мине погребението на бабата на Каси.

— Става — промълви тя.

— Не даваш ли твърде много идеи, Адам — обади се най-накрая Фей. Ръцете ѝ бяха все така кръстосани на гърдите; бледата ѝ кожа с

цвят на мед беше почервеняла от гняв.

Адам я погледна безизразно.

— Между другото тъкмо щях да ви дам още една идея — продължи той. — Да подложим на ново гласуване избора на водач.

Фей се спусна към него, а златистите ѝ очи заблестяха.

— Не можете!

— Защо? Ако всички са съгласни — рече Адам спокойно.

— Защото не е според традициите — изсъска Фей. — Която и *Книга на сенките* да разтворите, никъде не го пише. Вотът си е вот и не може да бъде променен. Аз съм водач на сборището.

Адам се обърна към другите за помощ, но Мелани изглеждаше притеснена, а Диана бавно поклати глава.

— Права е, Адам — промълви тя. — Когато гласувахме, всичко беше честно. Нямаме причина да отменяме вота.

Мелани кимна неохотно.

— Не ми харесва да си правите планове без мен — продължи Фей, крачейки като пантера в клетка. Очите ѝ сякаш хвърляха искри, а червените камъни на гърлото и на пръстите ѝ проблясваха под сноповете слънчева светлина.

— Добре, *ти* какво искаш да направим? — предизвика я Лоръл и отметна дългата си светлокестенява коса. — Именно ти искаше да освободим Черния Джон, Фей. Твърдеше, че той ще ни помогне и ще ни даде сила. Да те чуем сега. Какво мислиш, когато той наистина е тук?

Фей дишаше тежко.

— Може би ни изпитва...

— Като уби бабата на Каси? — прекъсна я рязко Дебора. — Не ставай глупава, Фей. Бях там. Видях всичко. Нищо не оправдава убийството на възрастни жени.

Фей впи поглед в дезертирския си бивш лейтенант.

— Не знам защо го е направил! Може би има планове, за които не знаем.

— Това е най-вярното нещо, което някога си казвала — намеси се Мелани. — Наистина има планове, Фей — да ни пороби. Вече уби четирима и ако го подразним, сигурна съм, че с удоволствие ще убие и нас.

Фей спря да крачи и се усмихна победоносно.

— Не може — сопна се тя. — Ако Каси е права... Не казвам, че е права, но ако е права... той се нуждае от нас за сборището си. Значи не може да ни убие.

— Поне не може да убие всички ни — сухо се съгласи Адам. — Може да прежали само един.

Настъпи тишина. Членовете на *кръга* се спогледаха притеснено.

— Е, тогава всеки трябва да се погрижи именно той да не е този един — заяви Фей, усмихвайки се не с обичайната си ленива усмивка, а оголвайки зъби. Преди някой да успее да каже нещо, тя се обърна и излезе. Чуха забързаните ѝ стъпки надолу по стълбите и затръшването на входната врата на сградата по естествени науки.

Каси, Адам и Диана се спогледаха. Адам поклати глава.

— Имаме проблем — каза той.

— О, това ли успяхме да установим на тази среща? — попита Дебора.

Диана уморено опря чело на ръката си.

— Имаме нужда от нея — промълви тя. — Тя е водач и трябва да е на наша страна, не на неговата. По-добре да говорим с нея.

Членовете на *клуба* се изправиха бавно. Навън беше прекалено светло и Каси присви очи. Седмият час беше свършил току-що и учениците излизаха от училището. Каси огледа тълпата, но не откри Фей.

— Сигурно си е тръгнала — започна Диана. — Трябва да отидем при нея...

Каси не чу останалото. След тълпящите се на паркинга ученици изведнъж зърна познато лице. Странно познато лице. Лице, което не беше на мястото си тук. Трябваше да се напъне, за да се сети откъде го познава. За бога, къде беше виждала този вирнат нос, сламенорусата коса и студените лешникови очи? Беше някой, когото познаваше добре, когото беше виждала ден след ден, но когото с удоволствие беше забравила, когато пристигна в Ню Салем.

Топла вълна заля Каси. Спомен за пясък под краката, стичаща се по тялото ѝ пот, лосион за слънце по носа ѝ. Звук на разбиващи се вълни, миризма на горещи тела и усещане за потиснатост.

Кейп Код.

Познатото момиче беше Порша.

4

— Хей, внимавай, Каси — каза Крис. Беше се блъснал в нея, когато тя спря. — Какво има?

— Видях някого. — Каси осъзна колко широко отворени трябва да са били очите ѝ, докато се бе взирала в тълпата. Порша изчезна в морето от подскачащи глави. — Едно момиче, с което се запознах през лятото... — Гласът ѝ секна, когато се опита да обясни на *кръга* коя е Порша.

Но и Адам я беше видял.

— Тя е ловец на вещици — обясни мрачно той. — Нейните братя бяха с пистолета. Възприемат се много сериозно. Не им е просто хоби, а мания.

— И са дошли тук? — изсмя се Дебора. Каси местеше поглед между тъмнокосото момиче и Адам. Очевидно ловът на вещици беше нещо, с което вече се бяха сблъскали. — Трябвало е да помислят малко.

— Може да са допуснали грешка... или да е станало случайно. Може родителите ѝ да са се преместили и да са я прехвърлили при нас, или нещо такова — отвърна Лоръл, вечният оптимист.

Каси поклати глава.

— Порша не прави грешки — промърмори тя. — Тежко и горко на съдбата, ако ѝ поднесе нещо непредвидено. Адам, какво ще правим? — Появата на Порша като че ли я разстрои повече от новината, че Черния Джон е на свобода някъде в Ню Салем. Ужасът, който изпитваше сега, блокираше сетивата ѝ и ѝ пречеше да мисли рационално. Страхът ѝ от Порша беше познато чувство и Каси усети как я завладя усещане за безпомощност. Не знаеше как да се държи с нея — когато я срещнеше, си глътваше езика и винаги си тръгваше унижена и разгромена. Каси затвори очи. „*Вече не съм такава, няма да бъда такава*“, помисли си тя. Стомахът ѝ обаче се сви от паника.

— Ще се справим с нея — започна Адам колебливо, но Дъг се протегна напред, а присвитите му синьо-зелени очи заблестяха.

— Тя е враг, нали? Черния Джон, заклинателят, каза, че ще ни помогне да унищожим враговете си. Така че...

— Не си го и помисляй — прекъсна го рязко Мелани. — Недей, Дъг. Говоря сериозно.

Дъг сви рамене, но погледна близнака си изпод вежди.

— Лоша магия — промърмори Крис и впери поглед в далечината.

Каси отправи поглед към Адам.

— Никога — увери я той. — Не се тревожи, Каси. Никога.

Сега Каси щеше да живее при Диана.

— Очевидно не можеш да останеш в онази къща сама — беше й казала тя и същия следобед заедно с Лоръл и Мелани отидоха до дома на Каси, за да й помогнат да се пренесе. Адам и Дебора също дойдоха, за да ги пазят, и обикаляха неуморно къщата. Повечето членове на *клуба* се отбиха по една или друга причина. Само отсъствието на Фей се набиваше на очи. Никой не я беше виждал, откакто си тръгна от училище.

Самата къща не беше много пострадала, с изключение на странните петна от изгорено на пода и вратите. Официалната версия, както решиха възрастните, дошли да преместят тялото на бабата на Каси, беше, че е избухнал пожар, госпожа Хауърд се е уплашила и е получила сърдечен удар. Членовете на *клуба* не бяха казали, че е имало външен човек и полицаите дори не запечатаха къщата. Как си обясняваха запалването на дървения под по такъв странен начин, Каси нямаше представа. Никой не я беше попитал, а и нямаше начин да отиде в участъка да даде показания доброволно.

Къщата изглеждаше празна и кънтеше кухо, макар членовете на *кръга* да обикаляха из нея. Каси усещаше празнина и в душата си. Не беше мислила, че баба й толкова ще й липсва — една прегърбена възрастна дама със суха сива коса и бенка на бузата. Старите й очи обаче бяха видели много и възлестите й ръце бяха ловки и нежни. Баба й *знаеше* безброй неща и винаги успяваше да успокои Каси.

— Искат ми се да имам поне нейна снимка — каза тъжно Каси, но вещиците не обичаха да се снимат и не й беше останало дори това.

— Беше много яка вещица — рече Дебора, сложи голяма пазарска чанта през рамо и вдигна кашон, пълен с книги и дискове. — Трябва ли ти нещо друго?

Каси огледа стаята. *Да, всичко*, искаше ѝ се да отвърне. Леглото с балдахина в цвят пепел от рози, тапицираните столове на цветя и солидния махагонов скрин с цвета на очите на Ник.

— Това е стил „бомб“, скринът — обясни тя на Дебора. — Правен е тук, в Масачузетс. Единственото място в колониите, където съществува този стил.

— Да, знам. — Дебора не беше впечатлена. — Къщата ми е пълна с такива неща. Тежи един тон и не можеш да го вземеш. Искаш ли си стереото?

— Не, ще използвам уредбата на Диана — отвърна тъжно Каси. Имаше чувството, че обръща гръб на целия си живот. *Ще съм малко по-надолу по улицата*, напомни си тя, докато Дебора излизаше.

— Каси, ако искаш, можеш да дойдеш и да видиш майка си следобед. Леля Констанс няма нищо против — появи се на прага Мелани. — Ела по някое време преди вечеря.

Каси кимна и сърцето ѝ се сви. Майка ѝ. Разбира се, майка ѝ щеше да се оправи, леля Констанс с готовност беше поела грижите за нея и беше много по-добре тя да е в дома на Мелани, отколкото... някъде другаде. *„Да си го кажем направо — в лудница“*, помисли си ядосано Каси. Ако лекарите я видят в това състояние, ще я пратят в психиатрия или болница. Тя обаче няма място там и ще се оправи. Трябва само малко да си почине, това е.

— Благодаря, Мелани — отвърна Каси. — Ще дойда, когато се пренеса. Много съм благодарна на леля ти, че се грижи за нея.

— Леля Констанс не го прави от добри чувства, а защото смята, че е нейно задължение — отвърна Мелани и се обърна да си ходи. — Леля Констанс вярва, че всеки трябва да прави каквото трябва.

„Аз също“, помисли си Каси и спря да вземе куп дрехи от леглото. *„Аз също.“*

— Сетих се за нещо... Сега идвам — рече тя.

Беше се сетила за хематита. Отвори с една ръка кутията за бижута на нощното си шкафче и... замръзна. Разрови съдържанието ѝ с пръсти, но нищо не се промени.

Парчето хематит беше изчезнало.

Паника стегна гърлото на Каси. Знаеше, че трябва да се отърве от камъка, но едва когато изчезна, осъзна колко се е страхувала от него.

Този път, обеща си тя, няма да го пазиш в тайна, да се тревожиш и измъчваш сама. Този път ще кажеш на Диана, както беше редно да направиш преди.

Слезе долу. Диана и Лоръл бяха в градината и събираха билки, които можеха да потriebват на Лоръл. Каси изправи рамене.

— Диана — започна тя, — трябва да ти кажа нещо.

Зелените очи на Диана се разшириха, когато Каси им разказа как е намерила хематита. Никой не знаеше за това, освен Дебора... и Фей.

— А сега го няма — завърши Каси. — Според мен едва ли е на хубаво.

— Да — съгласи се Диана. — Със сигурност. Каси, не разбираш ли? Когато хематитът е бил у теб, той ти е влияел. Карал те е да правиш разни неща... Носеше ли го на танците на Хелоуин, когато си се опитала да накараш Адам да те целуне?

— Аз... да. — Каси усети как се изчервява. — Но, Диана... Искам ми се да мога да кажа, че хематитът ме е накарал, но *няма* да е вярно. Беше мое решение. Искях го.

— Може би, но на бас, че и преди ти се е искало, но не си го правила. Хематитът може да не те кара да правиш разни неща против волята си, но сигурно би те подтикнал да постъпиш по начин, който не ти е присъщ.

— Като ониксът. Кара те да се отдадеш на сенчестата си същност — прошепна Каси.

— Да — потвърди Диана.

— Сигурно някой от нас го е взел. Някой от *кръга* — продължи Каси. — Тази сутрин го сложих в кутията, а друг не е влизал в къщата. Кой обаче може да е?

Диана поклати глава. Лоръл се намръщи.

— Аз си обичам растенията — рече тя. — Те са безопасни, стига да ги уважаваш и да знаеш какво правиш. Не ти влияят.

Диана предложи и трите да претърсят стаята на Каси отново. Хематитът обаче не беше там.

В четвъртък Каси отиде на училище. Почувства се странно да седи в час по творческо писане и всичко да си е както обикновено. Всички тези хора — учениците, броящи дните до ваканцията за Деня на благодарността, учителите, изнасящи уроци, заместник-директорът, обикалящ неуморно коридорите... Те нямаха представа какво бродеше на свобода сред тях и чакаше сгоден случай да удари отново. Разбира се, и Каси не знаеше какво щеше да се случи. Каква ли форма щеше да приеме този път Черния Джон? Как ли щеше да изглежда, когато го видеше? Беше сигурна, обаче, че са в опасност.

Фей не се появи за английския. След часа Каси трябваше да остане, за да обясни на господин Хъмфрис защо беше отсъствала два дни. Той ѝ изказа съболезнованията си и ѝ отпусна повече време за домашното, но едва успя да се отърве от него. Вече закъсняваше за алгебрата и забърза към тоалетната на третия етаж. Влезе в една от кабинките. После чу гласове, които я накараха да замръзне и да изгуби представа за времето.

Очевидно бяха започнали разговора си преди това.

— ... и после уж трябвало да се връща в Калифорния — каза първият глас. Каси го беше чувала прекалено често и нямаше как да не го познае. Порша. — Явно и това е било лъжа, ако е същата Каси.

— Как каза, че изглежда? — попита друг глас. Рязък, заядлив. Каси позна Сали Уолтман.

— О, тя е нищожество. Посредствена отвсякъде, средна на ръст, малко по-висока от теб...

Сали прочисти гърлото си.

— Не че ти си ниска, разбира се. Ти си... миньонче. Както и да е. Сравнително слаба е и всичко у нея е абсолютно невзрачно. Невзрачна кестенява коса, невзрачно слабо лице, невзрачни дрехи... Нищо забележително. Като цяло е неопикуемо скучна...

— Не е същата Каси — прекъсна я Сали грубо. — Тази тук на танците накара всички момчета да вървят по петите ѝ с изплезени езици. Включително и моето гадже... и виж накрая докъде го докара. На пръв поглед може и да изглежда невзрачна, но косата ѝ например има много нюанси. Променя цвета си в зависимост от светлината. Говоря сериозно. Освен това смятам, че само привидно изглежда крехка и сладка. Момчетата направо умират да се грижат за такива. После обаче тя започва да ги командори. И винаги ѝ се разминава.

Може би защото ококорва невинните си очи и се прави на неадекватна. „Аз съм съвсем обикновено момиче, но се старая.“ Всички ѝ се връзват.

Каси отвори уста възмутено, после я затвори.

— Има убийствени очи — продължаваше горчиво Сали. — Впечатляващ е не толкова цвета им... те са нещо като сиво-сини... Но пък са толкова големи и искрени, че е чак отвратително. Направо побърква момчетата.

— Същата е — потвърди Порша. — Само че когато я познавах, не се перчеше. Тогава си знаеше мястото.

— Е, в момента се движи с най-популярните ученици. Мислят се за неотразими и вярват, че всичко им е позволено. Включително и да убиват.

— Вече няма да е така — рече Порша доволно. — Нещата рязко ще се променят. За добро. Радвам се, че мама реши да се преместим тук след развода. Мислех, че ще е ужасно, но всичко се нареди.

Каси не смееше да помръдне. Значи Сали и Порша се бяха съюзили. Щеше да бъде прекрасно, ако сега започнеха да споделят и какво са намислили.

Шумът на течаща вода обаче заглуши следващите реплики, които си размениха, и после Сали каза:

— По-добре да бързам за математиката. Да се срещнем на обяд?

— Да, и освен това искам да те поканя на гости през ваканцията за Деня на благодарността — рече Порша. — Мисля, че ще харесаш братята ми.

* * *

Каси стоеше обградена от останалите членове на *кръга*. Беше събота и погребението беше към края си.

Не се намираха на старото гробище, което беше осквернено от вандали (според официалната версия) в нощта, когато баба ѝ бе умряла. Бяха на новото гробище, където бе погребана Кори. „Ново“ за Ню Салем означаваше, че най-старите гробове бяха от началото на XIX век. Каси се зачуди защо родителите, убити от Черния Джон през

1976 година, не са били погребани тук. Може би някой беше сметнал, че старото гробище е по-подходящо.

Разни хора идваха при нея, изразяваха съболезнованията си, питаха за майка ѝ. За пред хората майка ѝ беше изпаднала в шок след смъртта на бабата на Каси и се чувстваше прекалено зле, за да присъства. Каси им отвръщаше, че майка ѝ ще се оправи.

За изненада на Каси, Фей все пак дойде. Черната ѝ дантелена рокля беше прекрасна, макар да беше прекалено прилепнала за погребение. Червените ѝ устни и нокти бяха единствените цветни петна по нея.

— Моите съболезнования — каза хладно един познат глас. Каси вдигна поглед и видя Порша. Сали беше зад нея. Напоследък двете изглеждаха неразделни. — Каква изненада беше да те видя тук! — добави Порша и лешниковите ѝ очи се впиха в Каси. Каси ги помнеше добре. „Злобни като змийски очи“, помисли си тя. Сякаш я хипнотизираха. Усети как я обхваща смазващо безсилие. Опитва се да му се противопостави и да каже нещо, но Порша продължи: — Не знаех, че имаш семейство тук. Може би сега, след като не ти остана никой, ще се върнеш в Калифорния...?

— Не, ще остана. — Каси се ядоса, че не се сети какво друго да каже. Със сигурност щеше да измисли поразително остроумен отговор още тази вечер.

В Ню Салем обаче Каси не беше сама. Адам каза:

— Каси има семейство тук — и застана до нея.

— Да, ние сме нейни братя. Всички сме някак свързани — добави Крис и мина от другата ѝ страна. После впери в Порша странните си синьо-зелени очи. Дъг също се приближи, ухилвайки се зловещо.

Порша примигна. Каси беше забравила какво впечатление правеха братята Хендерсън на онези, които не ги познаваха.

Порша обаче успя да се съвземе бързо.

— Да, вярно. Говори се, че всички тук сте роднини. Е, може би скоро ще се запознаете с моето семейство. — Тя погледна Адам. — Сигурна съм, че те много ще ви се зарадват.

Завъртя се на пети и се отдалечи.

Каси и Адам се спогледаха, но преди да успеят да кажат каквото и да е, господин Хъмфрис дойде при тях.

— Прекрасна служба — обърна се той към Каси. — Баба ти много ще ни липсва.

— Благодаря — отвърна Каси. Успя да се усмихне. Харесваше господин Хъмфрис с прошарената му брада и съчувствените очи зад очилата със златни рамки. — Много мило, че дойдохте.

— Надявам се майка ти скоро да се оправи — продължи той и си тръгна. Госпожа Ланинг, учителката на Каси по американска история, също дойде при тях, но Каси задържа вниманието си върху господин Хъмфрис. До него беше застанал висок мъж с тъмна коса. Каси чу плътен глас, последван от по-високия, бърз говор на господин Хъмфрис.

— ... да ме представите? — казваше тъмният мъж.

— Да, разбира се — отвърна господин Хъмфрис. Обърна се към Каси и поведе мъжа към нея. — Каси, искам да те запозная с новия ни директор, господин Джак Брансуик. Искане да се запознае с учениците колкото може по-скоро.

— Точно така — каза високият мъж с дълбок, приятен тембър. Подаде ръка на Каси и силно стисна нейната.

Дланта му беше голяма и силна. Каси сведе поглед надолу и отвори уста да каже нещо учтиво, но замръзна. Усети как сърцето ѝ бясно се разтуптя, а цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ.

— Май не се чувства много добре... Беше дълъг ден... — каза госпожа Ланинг, но гласът ѝ сякаш идваше отдалеч. Тя хвана Каси за ръката.

Каси обаче не можеше да пусне силните пръсти на тъмния мъж. Виждаше само пръстена на показалеца му. На него беше гравирен символ, подобен на символите от сребърната гривна на Диана... от сребърната гривна на Фей сега. Камъкът на пръстена беше черен, гладък и с метален блясък. Приличаше на хематит, но Каси знаеше, че не е. Беше магнетит.

Накрая Каси успя да погледне новия директор и позна лицето, което беше видяла по време на церемонията с черепа в гаража на Диана. Лицето се беше спуснало към нея по-бързо и по-бързо, беше нараствало все повече и повече, беше се опитало да избяга от черепа. Жестоко, студено лице. За миг сякаш видя самия кристален череп, отпечатан върху изражението на директора и ясно очертаната му костна структура. Очните кухини, разтегнатите в усмивка зъби...

Каси се олюля. Госпожа Ланинг се опита да я хване. Каси чу разтревожените гласове на Адам и Диана, но не виждаше нищо, освен тъмнината в очите на новия директор. Приличаше на стъклена вулканична скала, на океана посред нощ, на магнетит. Очите му я погълнаха...

Каси. Гласът беше в главата ѝ.

Наоколо се спусна тъмнина и Каси се строполи.

Нощ. Намираще се на кораб... Не, не беше на кораб. Бореше се, опитваше се да изплува над ледената вода. Опитваше се да се задържи на повърхността. Не виждаше нищо...

— Спокойно! Няма страшно. Каси, всичко е наред.

От очите ѝ падна мокра кърпа. Намираще се в дневната на Диана, върху дивана. Беше почти тъмно — завесите бяха спуснати, а лампите не светеха. Диана се беше навела над нея и дългата ѝ сребриста коса се спускаше като щит между Каси и света.

— Диана! — сграбчи ръката ѝ Каси.

— Спокойно. Ти си добре. Добре си.

Каси издиша, отпусна се и срещна погледа на Диана.

— Джак Брансуик е Черния Джон — рече безизразно тя.

— Зная — отвърна мрачно Диана. — След като припадна, всички видяхме пръстена. Според мен не очакваше да го познаем толкова бързо.

— Какво се случи? Той какво направи? — Каси вече си представяше хаос на гробището.

— Нищо особено. Остави ни да те занесем до колата. Адам и Дебора тръгнаха след него, без да ги забележи. Искяха да го проследят. Никой друг... никой от възрастните... не разбра, че нещо не е наред. Помислиха, че просто си изтощена. Господин Хъмфрис каза да си починеш няколко дни и да не ходиш на училище.

— Май всички трябва да си починем — прошепна Каси. Главата ѝ се въртеше. Черния Джон управляваше училището. Какво, за бога, беше намислил? — Каза, че Адам тръгнал след него? — попита тя. Диана кимна. Обзе я притеснение и... раздразнение. Искаше Адам да е тук, за да говори с него. Имаше нужда от присъствието му...

— Хей, всичко наред ли е? — Крис и Дъг стояха на вратата, сякаш се намираха пред будоар и не смееха да влязат.

— Тя е добре — успокой ги Диана.

— Така ли е, Каси? — попита Крис и се осмели да направи няколко крачки. Каси кимна леко и изведнъж се сети какво беше казала Сали в банята. „Момчетата направо умират да се грижат за такива.“ Няма начин да е истина... Нали? Сали беше изопачила всичко, тя грешеше.

— Вие двамата елате в кухнята, има сладкиш — обърна се Диана към братята. — Всички в квартала носят храна и ни трябва помощ да я изядем. — На Каси ѝ се стори странно, че Диана не остана при нея. После обаче забеляза, че Крис и Дъг не са сами.

В коридора пред дневната стоеше Ник. Когато Диана избута братята Хендерсън навън, той влезе бавно.

— Хм... Здравсти, Ник — обърна се към него Каси.

Той ѝ отправи странна лека усмивка и седна на облегалката на канапето. Днес не беше с обичайното си каменно изражение. В затымнената стая на Каси ѝ се стори, че изглежда малко уморен и тъжен, но може и да си въобразяваше.

— Как си? — попита той. — Успя да ни уплашиш.

Ник — уплашен? Каси не можеше да повярва.

— Вече съм добре — отвърна тя и се опита да смени темата. Също както с Порша обаче, умът ѝ отказваше да работи, точно когато най-много имаше нужда от него.

Тишината се проточи. Ник гледаше орнаментите и цветята на тапицерията на канапето.

— Каси — започна накрая той, — исках да говоря с теб.

— Наистина ли? — попита Каси тихо. Почувства се странно, стана ѝ топло, смути се и силите я напуснаха. Страхуваше се от онова, което щеше да ѝ каже Ник, но... и искаше да го чуе.

— Знам, че моментът не е особено подходящ — рече с ирония той и премести поглед върху тапетите. — Както вървят нещата обаче, може всички да сме мъртви преди подходящият момент да настъпи. — Каси отвори уста, но не издаде нито звук. Ник продължи да говори — упорито и непреклонно. Гласът му беше тих, но се чуваше всяка дума. — Знам, че с Конант сте силно привързани един към друг — подхвана той — и знам, че постоянно мислиш за него. Осъзнавам, че не съм най-

подходящият заместител, но... Както казах, предвид ситуацията, би било глупаво да се чака. — Изведнъж той обърна поглед към нея и Каси забеляза в махагоновите му очи нещо, което преди не беше виждала. — Та, Каси, какво мислиш? — попита Ник. — За теб и мен?

Каси отвори уста да отговори, но Ник продължи. — Знаеш ли, когато те видях за пръв път, помислих, че си съвсем обикновена — каза той. — После започнах да забелязвам разни неща... Косата ти, устните ти. Как продължаваше да се бориш, дори когато се страхуваше. Онази нощ, когато Лавджой беше убит, ти беше уплашена до смърт. Но именно ти предложи да проследим тъмната енергия. На старото гробище беше рамо до рамо с Дебора. — Ник спря и се усмихна печално. — И с нас, момчетата — завърши той.

Каси усети как устните ѝ се разтегнаха в усмивка, но бързо потисна този импулс.

— Ник, аз...

— Не казвай нищо. Искам да знаеш колко много съжалявам за начина, по който се отнесох с теб, когато ме покани на танците. — Челюстта му се стегна и той впи поглед в едно конкретно цветче от тапицерията на канапето. — Не знам защо го направих... Може би имам кофти характер. Цял живот съм бил такъв и вече дори не се замислям. — Пое си дълбоко въздух, после продължи: — Виж, винаги ми е било неприятно да живея с родителите на Деб. Имах чувството, че им дължа нещо. Затова винаги бях в лошо настроение. Смятах, че майка ми и баща ми са оплескали нещата — бяха си позволили да загинат в онзи ураган и бяха зарязали детето си да го издържат чужди хора. Мразех ги... Мразех и леля си, и чичо си.

Ник спря и поклати замислено глава.

— Най-вече леля Грейс. Постоянно говори за баща ми, колко бил безразсъден, как не го било грижа кого оставя след себе си... Такива глупости. Направо ми ставаше лошо. Не съм си и помислял, че го прави, защото ѝ липсва.

Каси беше като омагьосана.

— Затова ли не харесваш магията? — Това беше само предположение, но Ник я погледна учудено.

— Не знам... Може би това е причината. Странях от всички в съборището, защото имах чувството, че съм най-оцетен. Всички имаха поне баба или дядо, а моите родители яко ме бяха прецакали. И така се бяха запалили по всичко това, най-вече Адам. Той... — Ник млъкна и погледна горчиво Каси. — Е, може би колкото по-малко говорим за него, толкова по-добре. Вече знам истината. Родителите ми не бяха оплескали нищо. Вече не мога да ги виня за моите грешки. Сам съм си виновен за всичко. Съжалявам за начина, по който се държах.

— Ник, няма проблеми. Нали ме заведе на танците?

— Да, след като се върна и ме покани втори път. За такова нещо се иска смелост. После отидохме на номер тринайсет и ти пострада. — Устните му се изкривиха. — А аз не направих нищо. Конант те спаси.

В съзнанието на Каси проблесна спомен за неясен образ от церемонията на Хелоуин, за издигаща се от огъня по случай Сауин тъмна фигура. У нея се надигна паника и тя загърби тази мисъл. Не искаше да се сеца за Черния Джон. Дори като фигура от дим беше страшен, но още по-страшен беше като човек. Очите му...

— Каси? — Силните пръсти на Ник се обвиха около китката ѝ. — Всичко е наред. Ти си добре.

Каси си пое дълбоко въздух и кимна, а съзнанието ѝ се завърна в затъмнената стая.

— Благодаря — прошепна тя. Приятно ѝ беше да усеща ръката на Ник върху своята. Топлите му пръсти я стискаха силно. Това я успокои. Господи, от толкова време имаше нужда да се облекне на някого... Спомни си как седеше в колата на Адам и ѝ се искаше да го прегърне и да бъде прегърната. Същевременно знаеше, че е невъзможно и че никога няма да се случи. В момента Каси изпита същата нужда, а Адам беше напълно загубен за нея. Докога трябваше да живее с чувството на празнота?

— Знам — продължаваше тихо Ник, — че не си влюбена в мен. Знам, че аз не съм той. Но, Каси, аз те харесвам. Много. Повече, от което и да е друго момиче. Мила си с хората, не си корава, но вътре в себе си си силна като Деб. И дори като мен. — Той се засмя. — Не се сърдиш на никого от клуба, макар и някои от нас да се държаха отвратително с теб в началото. Деб остана много изненадана от това. Спечели уважението на всички ни. Братята Хендерсън никога не са си

падали по някое момиче, а сега вече не мислят с главите си. Мисля, че може да те сюрпризират с някое признание за Коледа.

Каси не можа да се сдържи и се засмя с него.

— Ами, това е някакъв начин да разрешим проблема.

— Дори Фей те уважава — каза Ник. — Иначе нямаше да се опитва толкова упорито да те унищожи. Виж, Каси, не знам какво има у теб... Ти си и добра, и силна. Справяш се с всичко. И имаш най-разкошните очи, които някога съм виждал.

Каси усети как се изчервява. Усещаше погледа му и сега се наложи тя да изучава шарките на тапицерията. Странното усещане за топлина вътре в нея се засилваше с всяка минута.

Сети се за първата си седмица в училище. Дебора и братята Хендерсън се бяха заяли с нея и си бяха подхвърляли раницата ѝ уж на шега. Изведнъж една кафява ръка се беше появила пред погледа ѝ, беше хванала раницата и я беше спасила. Ник. И после колко мило се беше държал с нея в котелното, когато беше намерила тялото на Джефри. Беше я прегърнал и ѝ беше казал: „Спокойно, спокойно“. Беше намерила спокойствие и утеха в ръцете му. Ник не се плашеше от нищо. Тя харесваше Ник.

Това обаче не беше достатъчно.

Каси усети, че клати глава.

— Ник... Съжалявам. Не искам да те подвеждам...

— Казах ти, наясно съм, че не си влюбена в мен. Искam само да опитаме. На твое разположение съм, ако имаш нужда от някого. А може и да се позабавляваме — добави той безгрижно и съвсем нетипично за него. — Да се опознаем по-добре.

Каси си спомни колко неприятно ѝ стана, че Адам не беше дошъл у Диана. Нямаше право да иска от Адам такова нещо, а и беше опасно. „На твое разположение съм, ако имаш нужда от някого.“ Откъде знаеше Ник, че това беше важно за нея?

Погледна го и каза толкова тихо, че самата тя едва чу гласа си:

— Добре.

Махагоновите очи се разшириха от изненада, което, имайки предвид обикновено безизразното изражение на Ник, означаваше искрено учудване. Устните му се извиха в лека усмивка. Изглеждаше толкова щастлив, че Каси се почувства замаяна. Как така винаги отвърщаше на усмивките му?

— Не вярвах, че ще се съгласиш — каза той, все още изненадан.
Каси се засмя и се изчерви още по-силно.

— Тогава защо ми го предложи?

— Реших, че си заслужава да пробвам, дори и да ме разкараш.

— Ник — Каси се почувства странно, — никога не бих те разкарала. Ти си... Ами, ти си много специален. — Не знаеше как да се изрази и думите засядаха в гърлото ѝ. Погледът ѝ се замъгли. Тя примигна и усети как сълзите преляха от очите ѝ. После Ник се приближи към нея и тя някак се озова в ръцете му и се разплака на рамото му. Нищо досега не ѝ беше давало такава утеха, както облеченото в сива вълна рамо.

Подсмъркна и усети как той облегна буза на косата ѝ.

— Ще пробваме — рече нежно той.

Каси кимна и се отпусна в ръцете му.

Беше тъмно, когато изпрати Ник на входната врата. Диана беше горе. Крис и Дъг си бяха тръгнали отдавна. Почувства се несигурна и засрамена, когато почука на вратата на Диана.

— Влез — отвърна Диана. Каси влезе и си спомни първия път, когато беше почукала на тази врата и беше влязла в стаята ѝ. Деня, когато Диана я беше спасила от Фей в старата сграда по естествени науки. После Диана беше седнала на перваза на прозореца сред вихър от разноцветни дъги. Сега седеше на бюрото с купчина листове пред себе си.

— Какво стана? — попита тя и се обърна.

Каси усети, че се изчервява.

— Аз... ние... ние решихме да пробваме. Да сме... ами, да сме заедно.

Диана отвори уста. Погледна Каси в очите, сякаш търсеше нещо.

— *Вие какво?!* — възкликна Диана, но бързо се съвзе. Задържа погледа си върху Каси. — Разбирам — заключи бавно тя.

— И не си бясна? — Каси се опитваше да отгатне какво се случваше зад изумрудените зелени очи.

— Бясна? Защо да съм бясна? Просто съм... изненадана. Това е. Не се тревожи. Ник е добро момче и съм сигурна, че ти не би го наранила. Знаеш колко е специален.

Каси кимна, но се изненада да чуе собствените си думи да излизат от устата на Диана. Нямаше представа, че Диана мисли по

същия начин.

— Не, определено това е нещо хубаво — отсече Диана и бутна хартиите пред себе си.

Каси въздъхна облекчено. После погледът ѝ се спря върху листовите, които Диана изучаваше. Бяха стари и пожълтели, покрити с гъсто изписани черни букви в колони. Почеркът беше изпълнен със странни заврънкулки и почти нямаше препинателни знаци, но се четеше.

— Какво е това?

— Лични документи на Черния Джон. Писма, такива неща... Бяхме ги събрали, когато започнахме да търсим инструментите. Преглеждам ги да видя дали няма да намерим някаква слабост, която да използваме срещу него и да го победим. Така разбрахме къде да търсим кристалния череп. Беше писал писмо до един от роднините на Шон. Намерихме го на тавана на Шон. Не беше описал точното разположение на острова, разбира се, но даваше насоки.

— Не знаех, че е имал достатъчно доверие на някого, та да му дава насоки.

— Така е. Очевидно е смятал да отиде и да го вземе, или за да го използва, или да го скрие на по-безопасно място. Само че е умрял преди това.

— Удавил се е — прошепна Каси и вдигна малко квадратно парче хартия. На него пишеше: „Колония Масачузетс, 8 долара“. Мили боже, това бяха пари! Пари от началото на седемнайсети век!

— И преди си го казвала — обърна се към нея Диана и я изгледа замислено. — Чудех се откъде знаеш.

— Какво? О, сигурно някой ми го е казал — опита се да си спомни тя. — Може би Мелани.

— Не е възможно да го знаеш от Мелани. Нито от който и да е от нас, защото ние не знаем как е умрял. Ти първа предположи, че е загинал в морето.

— Но... — Объркана, Каси се опита да си спомни откъде може да ѝ е хрумнала тази идея. — Но тогава как... — Изведнъж я осени. — Сънищата ми — прошепна тя и седна на леглото. — О, Диана, той идва в сънищата ми. Сънувах, че се давя. Бях на борда на кораб и той потъваше. Само че не съм била аз, а той. Черния Джон.

Диана дойде и седна до нея.

— Каси, сигурна ли си?

— Да. И днес видях същото, когато се срещнахме на гробището. Погледнах го в очите... и усетих, че пропадам. Че се давя. Водата беше солена и студена. Усетих вкуса ѝ в устата си.

Диана обгърна тресящите се рамене на Каси.

— Не мисли повече за това.

— Добре съм — отвърна Каси тихо. — Но защо ми причинява това? Защо ме кара да виждам такива неща? Нима се опитва да ме убие?

— Не зная — рече Диана притеснено. — Каси, казах ти вече, не е нужно да продължаваш...

— Напротив. — Замисли се за баба си и чу гласа ѝ в главата си: „В мрака няма нищо страшно, изправиш ли се веднъж срещу него“.

Океанът беше тъмен като морските дълбини посред нощ и студен като хематит. „*Мога да се справя*“, помисли си Каси. „*Няма да се страхувам. Няма.*“ Тя прогони страха от мислите си и усети как тревогата я напусна.

„*Моето семейство притежава зрението и силата, помисли си тя. Искam да използвам тази сила, за да се изправя срещу него. Да му се противопоставя.*“

Тя се отдръпна от Диана.

— Мисля, че идеята ти е страхотна — рече тя и кимна към листовите на бюрото. — Прегледай ги, прелисти и своята *Книга на сенките*, а аз ще потърся нещо в моята. — Каси обърна поглед към перваза на прозореца. Там, до едно кубче с цветни листчета и разпилени флумастери и маркери, лежеше книгата с червена кожена подвързия.

— Успя ли да намериш нещо? — попита Диана, докато Каси се настаняваше на перваза с книгата в скута си.

— Няма нищо за Черния Джон. В началото заклинанията са почти като твоите. Всичко е много интересно, а и кой знае какво ще ни бъде от полза в крайна сметка — отвърна Каси. Беше твърдо решена да се запознае със заклинанията и амулетите в книгата, да научи колкото може повече и поне да запомни кое къде се намира. Това обаче щеше да ѝ отнеме години, а не разполагаха с толкова време. — Диана, смятам, че трябва да говорим със старите дами възможно най-скоро.

Преди... преди да се е случило нещо и да *нямаме* възможност да се видим с тях. — Тя срещна тревожните очи на Диана.

Диана примигна, осъзна какво искаше да каже Каси и кимна.

— Права си. Вече е убил най-малко четирима. Ако реши, че те са заплаха... — Диана преглътна. — Ще отидем при тях утре. Ще кажа на Адам като се обади... Уговорихме се да се чуем, когато с Дебора приключат с проследяването на Черния Джон.

— Надявам се да не разбере, че го следят — отвърна Каси.

— И аз — тихо се съгласи Диана и сведе глава над листовете.

Срещнаха се на другия ден на плажа. Фей не успя да промени мястото на срещата, защото самата нея я нямаше.

— Тя е с него — рече кратко Дебора. — Проследих я сутринта. Снощи с Адам се бяхме разбрали за това. Видяха се в същото кафе, където разговаряха и вчера...

— Чакай, чакай — прекъсна я Лоръл. — Нещо се разбърза. Какво кафе?

— Аз ще им кажа — намеси се Адам, след като Диана го погледна. — Вчера излязохме от гробището и тръгнахме след... господин Брансуик. Името му е един вид закачка, между другото.

Диана кимна.

— Преди рисувах с маслени бои. Брансуик е вид боя — обясни тя. — Черна боя.

— Много смешно — рече Каси. Тя седеше до Ник и това ново положение я караше да се чувства малко неловко. Усещаше присъствието му, усещаше ръката му до нейната. Ако се наведеше леко надясно, можеше да го докосне и това я успокояваше. — Интересно какво е направил с човека, който е трябвало да ни стане директор — вмъкна тя.

— Не знам. — Адам със сигурност беше забелязал до кого беше седнала Каси и новото, леко покровителствено изражение на Ник. Каси видя как присвитите му сиво-сини очи се стрелнаха към него и го огледаха от горе до долу. Не беше дружелюбен поглед. — Не знам как е успял да заеме точно този пост. Не знам и защо му е изобщо да е директор. — Адам погледна отново Ник и отвори уста, но Диана го прекъсна с въпрос.

— Какво стана после? Хайде, Адам, разкажи ни какво се случи вчера.

— Какво? А, да. Ами, той си тръгна сам със сив кадилак. Ние бяхме след него. Дебора го последва с мотора, а аз — с джипа. Слезе в града и спря пред кафенето на Пърко. Познайте кой дойде няколко минути по-късно.

— Някой с къса черна дантелена рокля и наперена походка — подсказа Дебора.

— Фей — прошепна Диана отвратено. — Как е могла?

— Не знам, но така беше — отвърна Дебора. — През прозореца видяхме как отиде в неговото сепаре. Той е жив, дишащ човек... Пиеше кафе. Разговаряха около час. Фей подскачаше и отмяташе грива като кобила в цирка. На него явно му харесваше... Както и да е. Той й се усмихваше.

— Изчакахме да си тръгнат, Деб проследи Фей, а аз него — продължи Адам. — Той отиде до една вила в континенталната част. Според мен я е наел. Мисля, че не е излизал цяла нощ. Аз си тръгнах около един.

— А Фей къде отиде? — обърна се Мелани към Дебора.

Дебора направи гримаса.

— Не знам.

— Защо?

— Защото ми се изплъзна. Да караш „Харли“ незабелязано е трудна работа. Тя започна да минава на червено, правеше обратни завои и накрая ми избяга. Нещо имаш ли да кажеш?

— Деб! — намеси се Каси. Дебора се намръщи, завъртя очи и сви рамене.

— Добре. Сутринта я причаках пред тях. Пак имаше среща с него. Седнаха в едно сепаре отзад, не до прозореца. Затова трябваше да вляза, но не успях да разбера какво стана. Май му даде нещо, но не знам какво.

— Прекрасно — рече Сюзан и Дебора впи поглед в нея.

— Говорех за това, че тя... как да се изразя... че се е съюзила с него. Някой ще яде ли тази поничка? — Сюзан изискано я посипа с пудра захар и отхапа.

Лоръл промърмори, че бялата захар е по-лоша и от отрова за мишки, но нямаше сили да разисква тази тема.

— Вкусно — изфъфли Сюзан. — Липсва й само малко крем.

— Предлагам да говорим със старите дами — обади се Каси. — С бабите на Адам и Лоръл и пралелята на Мелани.

— Днес е подходящ ден — съгласи се Мелани. — Всяка неделя следобед се събират у дома. На чай, сандвичи, кексчета и прочее.

— Вярно — отвърна Каси. — И баба ходеше.

— Кексчета? — попита Сюзан, внезапно заинтригувана. — Защо не казахте веднага? Да вървим.

— Добре... Не, чакайте! — спря ги Диана. Огледа компанията. — Вижте, може би няма смисъл да питам, но някой от вас да е взимал парче хематит от стаята на Каси? — Всички се втренчиха в нея, после се спогледаха един друг. Всички, освен Каси и Лоръл. После заклатиха глави с едно и също объркано изражение.

— Някой е взел хематита? — попита Дебора. — Онзи, който намери на номер тринайсет? — Каси кимна и дискретно огледа членовете на *кръга*. Адам се мръщеше, братята Хендерсън гледаха с празен поглед. Мелани изглеждаше притеснена, Ник бавно поклащаше глава, а Сюзан сви рамене.

— Не мислех, че някой ще си признае — продължи Диана. — Така или иначе онзи, който го е взел, не е тук. А в кафенето на Пърко — въздъхна Диана. — Добре. Да вървим на номер четири.

Каси вече познаваше добре къщата на Мелани, все пак бяха настанили майка й там. Сградата беше във федерален стил и много приличаше на къщата на бабата на Каси, но беше по-поддържана. Белите дървени стени бяха скоро боядисвани и всичко вътре беше в отлично състояние. Пралеля Констанс седеше на верандата със старата госпожа Франклин — бабата на Адам, и бабата на Лоръл — Куинси. Изобщо не остана доволна, когато единайсетимата се появиха на предната врата.

— Лельо Констанс? Може ли да говорим с теб?

Възрастната жена обърна студени, изпълнени с неодобрение очи към Мелани. Беше слаба, с царствена осанка. Каси откри прилика между високите й скули и класическата красота на Мелани. Косата на Констанс беше още почти черна, но може би я боядисваше.

— При майка си ли си дошла? — попита тя, като забеляза Каси сред другите. — Тя скоро заспа и не искам да я притесняваме.

— Всъщност, лелю Констанс, дойдохме да говорим с теб — обясни Мелани. После се обърна към останалите жени на верандата. — И с трите ви.

Между веждите на пралеля Констанс се появи бръчка, но ниската закръглена жена на дивана каза:

— О, пусни ги, Кони. Защо не? Ето те и теб, Адам. Защо се прибра толкова късно снощи?

— Не знаех, че си разбрала, бабо — отвърна Адам.

— Виждам повече неща, отколкото хората предполагат — засмя се госпожа Франклин, взе си една бисквитка и я пхна в устата си. Сивата ѝ коса беше сплетена небрежно на плитки и около нея се носеше някакъв дух на безпорядък, който рязко контрастираше със строгата веранда в бяло и златно. Каси я хареса.

— Какво става, Лоръл? — попита треперещ глас и Каси обърна поглед към баба Куинси. Лицето на слабата жена приличаше на изсъхнала ябълка. Всъщност беше прапрабаба на Лоръл и беше толкова дребна и крехка, че сякаш вятърът можеше да я издуха.

— Ами... — Лоръл погледна Адам и той заговори.

— Всъщност има връзка с въпроса, който ми зададе баба. С онова, което правих снощи. Има връзка и с нещо, което е станало преди много време. Горедолу малко след като сме се родили.

Пралелята на Мелани вече сериозно се мръщеше, а баба Куинси стисна устни. Старата госпожа Франклин се засмя, но погледът ѝ накара Каси да се зачуди дали изобщо чу какво каза внукът ѝ.

— Слушаме те — каза рязко пралеля Констанс. — Обясни ни.

Адам огледа другите членове на кръга. Всички го подкрепиха мълчаливо — явно негласно го бяха избрали за говорител. Той си пое дълбоко въздух и се обърна към старите жени.

— Снощи проследих новия директор на гимназията, господин Джак Брансуик — обясни той. Името не предизвика реакция. — Мисля, че го познавате под друго име. — Пълна тишина. — Може би го знаете като Черния Джон — заключи накрая.

Настъпилата тишина беше нарушена от пралеля Констанс, която се изправи толкова рязко, че една от крехките чаени чаши с изрисувани върбови клонки се разби на пода.

— Махайте се от къщата ми! Вън! — извика тя на Адам.

— Лелъо Констанс! — възкликна Мелани.

— Чухте ме — обърна се тъмнокосата жена към Адам. После огледа останалите. — Махайте се, всички! Не ми харесват такива шеги, не и сега. Не причинихте ли достатъчно неприятности като си врете носа, където не ви е работа? Горката Александра лежи в стаята за гости, а Мийви току-що я погребяхме... Мелани, махни ги от къщата ми!

Лоръл и баба Куинси се суетяха наоколо.

— О, боже! О, боже! — повтаряше баба Куинси и вдигаше ръце. Разперените ѝ пръсти приличаха на нокти на птица.

— Но, моля ви, госпожице Бърк — настояваше Лоръл през сълзи.

— Нямате никакво уважение — продължи леля Констанс, дишайки тежко. Очите ѝ блестяха трескаво.

— Младите са така, Констанс — съгласи се бабата на Адам и се засмя. — Помня какви щуротии правехме ние на тяхната възраст... Леле! — все още смеейки се и клатейки глава, бабата на Адам пъхна още една бисквитка в устата си.

— Бабо, моля те, изслушай ни. Не е шега — започна Адам безпомощно, но нямаше смисъл. Беше прекалено шумно, всички говореха едновременно. Открояваше се само гласът на пралеля Констанс. Тя продължаваше да ги гони и казваше на Мелани да остави счупената чаша и да се маха. Баба Куинси цвърчеше припряно и се опитваше да успокои всички, но никой не ѝ обръщаше внимание. Старата госпожа Франклин им се усмихваше дружелюбно. Диана умоляваше лелята на Мелани да ги изслуша, но напразно.

— За последен път ви казвам! — извика леля Констанс и махна с ръка, сякаш да изгони Диана и клуба през вратата.

— Госпожице Бърк! — изкрещя Каси. Тя самата едва не избухна в плач, макар Ник тихо да беше застанал до нея, когато крясъците започнаха. Каси не искаше да си тръгва. Сецаше се какво имаше

предвид пралеля Констанс, като каза, че са си врели носа, където не им е работа. — Госпожице Бърк! — повтори тя и тръгна напред.

Изведнъж застана точно пред пралеля Констанс.

— Съжалявам — продължи Каси. Внезапно беше настъпила тишина и Каси долови колебание в собствения си глас. — Майка ми лежи в стаята ви за гости и знаете колко съм ви благодарна, че се грижите за нея. Баба ми погребяхме вчера. Кой мислите е виновен за всичко? Не е *клубът*. Преди да умре, баба ми каза, че той отдавна е планирал да се върне и че е знаела, че ще успее. Вярно е, отчасти *клубът* има вина за това... Аз също съм виновна. Съжаляваме. Съжаляваме повече, отколкото си мислите. Той обаче наистина е тук. — Каси замълча за миг и повтори шепнешком. — Наистина.

Леля Констанс дишаше учестено. Сега изглеждаше по-царствено от всякога, устните ѝ бяха свити в тънка червена линия.

— Боя се, че не мога да повярвам и на дума от това, което казваш. Просто не е възможно... — Изражението на старата жена се промени, изкриви се от болка. Тя изписка и притисна ръце към гърдите си.

— Лелю Констанс! — извика Мелани и се спусна към нея. Двамата с Адам помогнаха на разтрепераната жена да седне на стола.

— Да извикам ли лекар? — попита Диана.

— Не! — извика леля Констанс и вдигна глава. — Всичко е наред. Вече съм добре.

— Нищо не е наред, Констанс — обади се треперлив глас. Леля Куинси стана от дивана и застана до стола. — Сърцето ти казва истината. По-добре да изслушае децата.

Настъпи тишина. Пралеля Констанс изгледа Мелани, после Адам, накрая Каси, която се насили да отвърне на пронизващия ѝ поглед.

Очите на старата жена се затвориха и тя бавно се отпусна на стола.

— Права си — заключи тя, без да отваря очи. — Влезте всички, и намерете къде да седнете. После ще ни разкажете.

— Затова решихме да говорим с вас трите. Сигурно го помните от предния път — завърши Диана. — Мислехме да питаме и

родителите си...

— Не занимавайте родителите си — каза рязко леля Констанс. Докато седеше и слушаше историята, изражението ѝ ставаше все по-мрачно и по-мрачно. Стаята се изпълни с атмосфера на неподправен ужас. — Те няма да разберат — обясни тя и впи празен поглед в Каси. Това накара Каси да се сети за невиждащите очи на майка си. — Те не помнят. Мили боже! Толкова ми се иска и аз да можех да забравя...

— Миналото си е минало — намеси се баба Куинси.

— Да — съгласи се пралеля Констанс. После изправи гръб. — Не знам как си мислите, че ще ви помогнат три стари жени... срещу него.

— Може би ще се сетите за нещо... за някоя негова слабост, която да ни помогне да го победим — обясни Адам.

Пралеля Констанс бавно поклати глава. Баба Куинси се мръщеше и на лицето ѝ се врязаха стотици бръчки. Старата госпожа Франклин имаше спокоен вид и това накара Каси да се запита дали изобщо е чула историята.

— Щом може да се върне от мъртвите, едва ли има много слабости — прошепна пралеля Констанс с дрезгав глас. — Винаги е бил добър в манипулирането. Твърдите, че Фей Чембърлейн е на негова страна?

— Страхуваме се, че да — рече Адам.

— Лошо. Ще я използва, за да се добере до вас. Да научи вашите слабости. Опитайте се да я държите далеч от него. Как обаче? — веждите на леля Констанс се свиха съсредоточено. — Хематитът... Вземете ѝ го. Много е опасен. Той може да го използва, за да ѝ влияе. — Диана хвърли на Каси поглед, сякаш изричайки: „Аз казах ли ти?“ Леля Констанс продължи: — Според вас черепа вече го няма. Сигурни ли сте?

— Да — потвърди Адам.

— Мисля, че избухна, докато Фей го държеше. После всички припаднахме — обясни Каси. — Нещо изскочи от него. После не намерихме и следа от черепа.

— Е... Значи няма как да го използваме срещу него. Ами ти, Каси? Не намери ли нещо в книгата на баба си, което може да помогне?

— Още не. Не съм успяла да я прегледам цялата обаче — призна тя.

Леля Констанс поклати глава.

— Сила. Трябва ви сила, която да изправите срещу него. Прекалено млади сте да се биете... А ние сме прекалено стари. Между нас и вас са само глупаците. Тук няма достатъчно могъща сила, която...

— Преди е имало — прекъсна я пискливият глас на баба Куинси. Леля Констанс я погледна и изражението ѝ се промени.

— Преди... Да, разбира се — после се обърна към *кръга*. — Ако старите истории са верни, преди е имало сила, достатъчно голяма да унищожи Черния Джон.

— Каква сила? — попита Лоръл.

Леля Констанс ѝ отговори с въпрос.

— Как по-точно Адам намери черепа?

— Не беше случайно — обясни Диана. — Беше отишъл да търси инструментите на посветените... — Тя се спря, после отново прошепна: — Инструментите на посветените.

— Да. Инструментите на първото сборище, на истинските салемски вещици. На прародителите ни, които основали Ню Салем, след като ловците на вещици ги прогонили от Салем.

Каси зададе следващия въпрос, без да се замисли:

— Какво обаче са всъщност инструментите?

Отговори ѝ баба Куинси.

— Символите на водача, разбира се. Диадемата, гривната и жартiera.

— Използваме имитации — намеси се и Мелани. — Те са само символи. Оригиналите са притежавали голяма сила. Били са истински инструменти. Но, лельо Констанс... — обърна се тя към пралеля си, — именно Черния Джон е скрил инструментите. Адам ги търси от години от тук до Кейп Код. Как ще ги намерим сега?

— Не знам — отвърна жената. — Вие обаче грешите. Не Черния Джон ги е скрил, а членовете на първото сборище. Те са скрили инструментите от него, за да не може да ги използва. Разбрали са, че ако силата на черепа и на инструментите се обединят, той ще стане неуязвим. Поне така твърдеше моята баба.

— Едва ли са ги скрили далеч — добави баба Куинси. — Поне така мисля. Черния Джон пътуваше много, но не и прародителите ни. Те бяха домошари.

— Дойдохте при нас за съвет... Е, казах ви какво мисля — заключи леля Констанс. — Намерете инструментите на посветените. Ако се изправите всички заедно с тях, може би имате шанс. — Устните ѝ отново се свиха в тънка линия.

— Добре — рече бавно Адам. — Разбираме.

Каси издиша и се опита да не показва разочарованието си. Съветът беше добър, но тя се надяваше... На какво всъщност се надяваше? На помощта на собствената си баба може би. Искаше ѝ се баба ѝ да беше тук. Тя беше толкова мъдра и някак винаги успяваше да накара Каси да се чувства по-силна, отколкото смяташе, че е.

— А ти продължавай да четеш книгата, която баба ти остави! — изписука баба Куинси внезапно и погледна Каси право в очите. Каси кимна и старата жена ѝ отправи набръчкана, но настойчива усмивка.

Госпожа Франклин също се усмихваше, потриваше колена и се оглеждаше, сякаш беше забравила нещо.

— Утре какъв ден е? — попита тя.

Настъпи тишина. Каси не беше сигурна дали бабата на Адам говореше на тях или на себе си. Тя обаче повтори въпроса.

— Какъв ден е утре? — настоя тя и ги погледна насърчително.

— Ами... нашият рожден ден? — предположи Крис.

Диана обаче сякаш се изненада.

— Мисля, че... мисля, че е нощта на Хеката — промълви тя. — Това ли ни питаш?

— Точно така — потвърди старата госпожа Франклин. — О, когато бях млада, правехме церемония. Помня церемониите на лунна светлина. В сенките се криеха индианци...

Размениха се погледи. Не беше възможно госпожа Франклин да помни такова нещо. Нямахме индианци от векове.

Диана обаче се оживи.

— Според теб трябва да направим церемония?

— Да, мила — потвърди госпожа Франклин. — Само момичетата. Ние, момичетата, винаги имахме тайни. Нали, Кони? И винаги бяхме заедно.

Диана изглеждаше малко объркана, но после кимна бавно и решително.

— Да. Да. Добре би било да се съберем по женски. Всички момичета. И май се сещам каква церемония трябва да направим. Не е

типична за това време на годината, но няма значение.

— Сигурна съм, че ще ви хареса, мила — обади се госпожа Франклин. — Сега да видим... Каси!

Каси я погледна изненадано.

— Каси — повтори бабата на Адам. Главата ѝ беше наклонена на една страна и тя въздишаше, сякаш някой ѝ беше показал снимка на усмихващо се бебе. — Леле, каква красавица си станала, макар изобщо да не приличаш на майка си. Все пак... — внезапно тя замълча и се огледа. — Да?

Пралеля Констанс гледаше по-строго от когато и да е и очите ѝ святкаха към госпожа Франклин.

— Едит! — предупреди я тя равно.

Госпожа Франклин погледна баба Куинси, която също я наблюдаваше напрегнато.

— Какво? Щях само да кажа, че долавям нещо от майка ѝ в изражението ѝ — обясни и кимна мило на Каси. — Гледай да не се тревожиш много, мила. Накрая всичко ще се оправи.

Леля Констанс съвсем леко се отпусна.

— Да. Това е всичко, Мелани. По-добре изпрати приятелите си.

Явно нямаше да научат друго. Станаха и благодариха. После учтиво се сбогуваха и излязоха на слабото ноемврийско слънце пред бялата къща.

— Боже! — каза Каси. — Адам, имаш ли представа какво беше това накрая?

— Съжалявам — отвърна Адам и се намръщи. — Понякога се държи така.

— Не ме притесни тя, а другите две — започна Каси, но Дебора нетърпеливо я прекъсна.

— Каква е тази нощ на Хеката?

— Нощта на стариците — обясни Диана. — Тя е символ на това.

— На стариците? — повтори Сюзан като ехо. Беше ясно какво си мислеше. Думата предизвикваше неприятна асоциация — прегърбена, сбръчкана фигура с отровна ябълка в ръка.

— Да. — Диана погледна Каси. — Това не е нещо лошо, Каси. Стариците са просто възрастни жени. Това е последната фаза от живота на една жена. Девојка, майка, старица. Стариците са мъдри и... ами, корави. Не физически може би, но психически. Видели са

много, преживели са всичко и знаят безброй неща. Те предават на нас уменията си.

— Като баба ми — съгласи се Каси, осъзнавайки истината. Разбира се, прегърбената, сбръчкана фигура приличаше много и на нейната баба. Само че без отровната ябълка, помисли си тя. Ако баба й можеше да предложи нещо на някого, то беше помощ. — Приказките ни учат на погрешни неща — сподели тя.

— Да — кимна Диана. — Когато остарее, се надявам да стана старица като баба ти.

— Щом те влече — рече Дъг и завъртя очи.

— Те искат да ни помогнат — добави Мелани. — Дори и леля Констанс. Какво обаче ще правим в нощта на Хеката, Диана?

— През тази нощ се правят предсказания и пророчества — обясни Диана. — Трябва да намерим подходящ кръстопът за церемонията. Хеката е гръцка богиня на тройния кръстопът. Той е символ на промяната. Бележи началото на нов етап в живота. Може да е навършването на някаква възраст, смърт или друга такава промяна.

— Май всички сме на кръстопът — рече Мелани.

— Съгласна съм. — Диана погледна Адам. — Според мен баба ти беше права. Трябва да бъдем само момичетата. Така обаче вие оставате сами...

Адам се усмихна.

— О, все ще преживеем една нощ без вас. На Крис и Дъг може да им хрумне нещо — каза той шеговито. Каси вече се беше убедила, че момчетата от *кръга* не се притесняваха от привилегиите и правата, с които се ползваха момичетата. Не се чувстваха застрашени. Знаеха, че са не по-малко важни от тях, но по по-различен начин.

— Трябва да сте изключително внимателни — намеси се Ник, без следа от хумор в гласа. Крис и Дъг се бутаха и спореха как да отпразнуват рождения си ден. Когато Ник заговори обаче, и двамата млъкнаха.

— Трябва да изберете кръстопът някъде наблизо — обърна се той към Диана и Каси. — А ние ще сме някъде наблизо.

Каси го погледна и забеляза притеснение в привидно хладния му поглед. Хвана ръката му и усети как силните му пръсти се преплетоха с нейните.

— Ще внимаваме — обеща тихо тя. Забеляза как Дебора впери поглед в ръцете им и се усмихна като направи връзката. Крис ръгна Дъг, който се мръщеше възмутено. Обичайно студентите сиви очи на Мелани бяха ококорени, а Лоръл и Сюзан се усмихваха.

Нямаше как Каси да не забележи, че Адам не се усмихваше. Не се усмихна до края на деня.

През нощта Каси сънува. Вихрени безформени сънища, които сякаш имаха някаква връзка с *Книгите на сенките*. С Диана стояха до късно, четеха и търсеха. Не бяха открили нищо полезно. Докато сънуваше обаче, Каси имаше чувството, че е на крачка от някакво прозрение.

Отново видя обляната в слънчева светлина стая. Образът проблесна и почти веднага се стопи в тъмнината. Каси се събуди и се заоглежда с надеждата да върне съня.

— Каси? — промърмори Диана. — Добре ли си?

— Да — прошепна Каси. Зарадва се, когато Диана се успокои и заспа отново. Диана беше настояла Каси да спи при нея. Притесняваха я кошмарите на Каси, но ако щеше да ѝ пречи, повече нямаше да спи в нейната стая.

Всъщност Каси спеше много спокойно в къщата на семейство Мийд. Не както когато беше на номер дванайсет. Там сградата скърцаше и пукаше толкова силно, че Каси постоянно се стряскаше.

Сигурно къщите бяха строени по различен начин. Къщата на Диана имаше нови пристройки, сигурно бяха използвали по-модерни материали.

Полежа известно време в тъмното, заслушана в спокойното дишане на Диана. Къде ли беше Черния Джон тази вечер, зачуди се тя. Може би на континента, в къщата под наем? Или тук, на остров Ню Салем?

Поради някаква причина мисълта, че Ню Салем е остров, притесни Каси. Почувства се някак... изолирана, обградена. Сякаш Черния Джон можеше да ги откъсне от останалия свят и да ги запрати наскоро океана.

„Не ставай глупава“ каза си тя. Коремът ѝ обаче се сви на топка и не успя да се успокои. Изведнъж се зачуди дали майка ѝ няма да се

почувства по-добре в някоя клиника, далеч от тук. Където и да е другаде.

„Той няма причина да я нарани, мрази нас“ помисли си отчаяно тя.

Но пък се беше нахвърлил върху баба й. Защо? Заради *Книгата на сенките*?

„*Сега Книгата на сенките е у мен*“, осъзна тя и сърцето й се сви. „Ами ако реши да дойде да я вземе?“

Мисълта накара въображението й да се развихри.

Усети как леглото потрепери от ударите на сърцето й. Ами ако Черния Джон дойдеше тук, сега? Беше жив, дишащ човек... Но беше и заклинател. Подчиняваше ли се на природните закони? Или можеше да пропълзи като сянка по пода към леглото?

Трябва да се успокоя. Трябва. Ако се предам, всичко ще свърши. Заради мама, заради сборището, заради другите. Трябва да дадем всичко от себе си и да го победим. Не може аз да съм слабото звено.

— *В мрака няма нищо страшно, изправиш ли се веднъж срещу него* — прошепна тя на себе си през стиснати зъби. — *В мрака няма нищо страшно, изправиш ли се веднъж срещу него*.

Горещи сълзи потекоха от очите й, но тя продължи да мълви думите на баба си.

Отново и отново, докато накрая заспа.

На следващия ден училището започна с обща среща на всички класове. Фей не дойде в часа по творческо писане, но когато слезе в голямата зала, Каси с изненада я видя изправена до подиума.

Фей стоеше мълчаливо, едва ли не свенливо... колкото беше възможно за Фей. Беше облечена с шит по поръчка костюм и приличаше на изключително елегантна, много сексапилна секретарка. Тъмната й буйна коса беше прибрана, а в ръцете си държеше купчина листове и клипборд. Трябваша й само очила с рогови рамки и щеше да прилича на момиче от корицата на бизнес списание.

Каси не можеше да повярва.

Огледа залата и улови погледа на Сюзан и Шон, които този срок бяха на поправителен курс по английски език. Кимна им с брадичка, те

се отделиха от съучениците си и отидоха при нея. Сините очи на Сюзан бяха огромни.

— Видя ли Фей? Какво прави там?

— Не знам — отвърна Каси. — Нищо хубаво.

— Изглежда страхотно — вметна Шон и бързо облиза устни. — Изглежда страхотно.

Каси погледна Шон и за пръв път от дълго време наистина го видя. За пръв път може би откакто бе танцувала с него на Хелюин. Човек лесно можеше да пренебрегне Шон, ако наоколо имаше и други хора. Сега обаче бяха само със Сюзан и Каси успя да се съсредоточи.

„Трябва да му обръщам повече внимание“ помисли си тя. Един образ се залута в съзнанието ѝ и тя си спомни как го видя за пръв път. Блестящи очи, блестящ колан, на който беше гравирано името му. Стоеше до шкафчето си, пълно с реклами за бодибилдинг и ѝ се усмихваше. Нещо в тази картина я притесни ужасно много, но не можеше да определи какво.

Последните ученици влизаха в залата. Каси видя братята Хендерсън и Дебора да седат със съучениците си от курса по история. Диана, Мелани и Лоръл бяха с курса по британска литература. Там бяха и Сали Уолтман и така позната ѝ сламеноруса глава на Порша Бейнбридж. Забеляза Адам и курса по химия, но никъде не виждаше Ник.

— Май Фей се заминава с извънкласни дейности — промърмори някой зад нея и Каси се обърна, вече успокоена. Ник кимна на момчето, седнало зад гърба ѝ и то изчезна. Каси почти не обърна внимание на случката. За нея това беше вече ежедневие. Децата от „Кроухейвън Роуд“ просто даваха да се разбере какво искат и останалите им го даваха. Винаги. Тук беше така.

Ник седна на празния стол и извади пакет цигари. Отвори го и тръсна кутията, за да падне една. После забеляза Каси.

Тя го гледаше с вдигнати вежди и се опитваше с всички сили да докара изражението на Диана. От нея се излъчваше неодобрение на горещи вълни.

— А — рече Ник. Погледна цигарите и после отново нея. Напъха цигарата обратно в пакета и го прибра в джоба си. — Лош навик — обясни той.

— Проба, едно, две, три... — чу се гласът на Фей по микрофона. Каси бързо се обърна. — Работи — заключи Фей с усмивка, която Каси би определила единствено като кокетна. Фей се дръпна от катедрата и високият мъж до сцената зае мястото пред катедрата. Нагласи микрофона и обхвана с очи седналите ученици.

— Добро утро — започна той. Гласът му излъчваше мрак на вълни, които сякаш притиснаха Каси отвсякъде. Всеки мускул в тялото ѝ се напегна, пригответи се да се подчини на някакъв дълбоко заровен инстинкт да се бори или да избяга. *„А това е само гласът му“*, помисли си тя смътно. *„Как може някой да направи такова нещо само с гласа си?“*

— Както вече някои от вас знаят, аз съм господин Брансуик, новият ви директор.

Разнесоха се разпокъсани, хаотични ръкопляскания, които скоро стихнаха. В залата вече се усещаше атмосфера на несигурност, напрежение. Обичайното шушукане и въртене угаснаха като пламък на свещ и накрая в голямата зала настъпи пълна тишина. Всички очи бяха вперени в сцената.

„*Красив мъж е*“, помисли си Каси и се опита да заглуши туптенето в мозъка си, който ѝ нареждаше да бяга, да бяга... Защо реагираше толкова бурно на присъствието му? Както в нощта на посвещаването ѝ, когато Адам извади кристалния череп. Само погледна веднъж черепа и по гръбнака ѝ запълзя ужас — струваше ѝ се, че целият е обвит в ореол от тъмнина. Едва по-късно беше осъзнала, че не всички членове на съборището виждаха същото като нея.

Каси се огледа и по израженията на съучениците си разбра, че те не долавяха мрака, който се излъчваше от новия им директор. Тя обаче го виждаше как хвърля сянка върху цялата зала. За останалите той беше просто властен, внушителен мъж.

— Осъзнавам, че гимназия „Ню Салем“ преживя бурни времена — започна той и очите му обиколиха учениците ред по ред. Каси изпита странното чувство, че се опитва да запомни всеки един от тях. — Сигурно ще се зарадвате да ви кажа, че това вече е минало. Злочестите... събития, избухнали като чума в училището, вече са зад гърба ни. Време е за ново начало.

„*Бурни времена, тоест двама мъртви ученици и един мъртъв директор*“, помисли си Каси. „*Тъй като самият ти ги уби, предполагам и ти решаваш кога смъртните случаи ще спрат.*“ В същия миг обаче тя се зачуди как всъщност е успял да извърши убийствата от гроба си. „*Нима тъмната енергия го беше сторила сама?*“, запита се тя. Искаше ѝ се тихо да попита за това Ник или Сюзан... Или Шон, добави виновно съзнанието ѝ... Но беше невъзможно да откъсне поглед от мъжа на сцената.

— Дочух, че отношението на администрацията към дисциплината е било доста... снисходително. Имало е политика на... как да кажа... *безнаказаност*, при това съвсем целенасочена. — Директорът огледа наредените покрай стените на залата учители, сякаш намеквайки, че би могъл да използва и други думи, но че няма смисъл да се говори лошо за мъртвите. — Били са позволени определени действия и това се е оказало пагубно не само за засегнатите ученици, но и за духа на образователната система. Някои хора са се ползвали със специални привилегии.

„За какво говори той? — помисли си Каси. — *Прилича на политик — много сложни думи, но без никакъв смисъл.*“ Обзе я тревога.

— Е, политиката вече ще е различна и според мен накрая повечето от вас ще харесат промените. Сега друг поема нещата в свои ръце. — Той вдигна ръце и отправи към аудиторията дискретна скромна усмивка.

После заговори отново. Накрая Каси не беше в състояние да си спомни какво точно беше казал, но прекрасно помнеше гласа му — дълбок и властен. Заповеден. Речта му беше изпълнена с гръмки изрази като „трудна любов“, „старомодна дисциплина“, „наказание, съответстващо на престъплението“. Усещаше отклика в публиката — мрак, мрак. Сякаш нещо набъбваше и нарастваше. То я плашеше дори повече от Черния Джон. Сякаш той вдъхваше и подхранваше някаква ужасяваща сила у учениците. Те би трябвало да го мразят, а вместо това стояха като омагьосани.

Правилата. Правилата трябва да се спазват. Онези, които не спазват правилата, ще бъдат *изпратени при директора*...

— Мисля, че вече е време за брошурите — каза тихо Брансуик настрани. Фей и още няколко момичета се отделиха от сцената и започнаха да раздават брошури. Каси гледаше как директорът наблюдава аудиторията и безмълвно диктува поведението на учениците. „*Да, хубав мъж е*“, помисли си тя. Напомняше ѝ малко на младия Шерлок Холмс — дълбоко разположени очи, орлов нос, решителна уста. Дори имаше лек английски акцент. Образован. Образован и много убедителен.

Приличаше повече на ловец на вещици, отколкото на заклинател. Фей стигна до реда на Каси и ѝ връчи купчина листовки.

Каси прошепна:

— Фей!

Фей я удостои с бързо проблясване на златистите си очи, след което отмина. Каси замаяно запази една брошура за себе си и подаде останалите на Сюзан. Бяха три страници, плътно изписани с дребен шрифт.

„Забранени действия тип А. Забранени действия тип Б. Забранени действия тип В.“

Беше списък с правила. Толкова много правила, ред след ред. Очите ѝ се спираха произволно на листовете: ... *носене на дрехи в разрез със сериозната и достойната цел на общественото образование... използване на гардеробите или обикаляне на коридорите извън междучасията... притежанието или използването на водни пистолети... замърсяване... тичане по коридорите... дъвчене на дъвка... пренебрегване на нарежданията на учител или дежурен по коридорите...*

Дежурен по коридорите? Каси се замисли. Тук няма дежурни по коридорите. Очите ѝ продължиха да се плъзгат по страниците: ... *проява на нежност на публично място... неизхвърлени на подходящите места съдове за еднократна употреба след обяд... стъпване по столове или чинове...*

— Това не може да е истина — прошепна Сюзан. Ник дори подсвирна тихо.

— Ще имате достатъчно време в часовете да прочетете правилата и да се запознаете с тях отблизо — каза новият директор. С ъгъла на окото си Каси забеляза как учениците вдигнаха глави. Шумоленето престана. — В момента търся доброволци за дежурствата по коридорите. Това е много отговорна длъжност и ви моля внимателно да обмислите предложението си, преди да вдигнете ръка.

Из цялата зала се стрелнаха ръце. Досега учениците в гимназия „Ню Салем“ не бяха изразявали толкова бързо желание да бъдат доброволци, за каквото и да е. Каси забеляза стърчащата длан на Порша — тя трепереше от въодушевление като хрътка. До нея Сали размахваше силно ръката си и приличаше на третокласник, опитващ се да привлече вниманието на учителя си. Сякаш всички в залата отправяха нацистки поздрав.

Очите на Черния Джон се местеха от ред на ред, изучаваха и проучваха всеки.

После Каси осъзна, че Шон също вдига ръка.

— Шон! — изсъска тя. В залата беше тихо и тя не смееше да говори по-силно. Сюзан го погледна и се дръпна. Ник беше прекалено далеч. — Шон! — повтори Каси.

Той сякаш не я чу. Блестящите му очи бяха вперени в сцената. Изражението му беше развълнувано, напрегнато.

От отчаяние ръцете на Каси изтръпнаха. Протегна се през Сюзан, хвана лявата му ръка и с цялата сила, която успя да събере, помисли: „Шон!“

Усети как от нея се изля топлина, също както при случката с кучето в лехата с тиквите. Истински изблик на сила. Шон рязко завъртя глава и я погледна учудено.

— Свали си ръката — прошепна тя, разтреперана и изтощена от усилието. Шон погледна ръката си, сякаш я виждаше за пръв път и бързо я свали. После сграбчи облегалката на стола пред себе си, без да отделя очи от Каси.

После Каси осъзна, че Сюзан се отдръпва от нея. И тя като Шон изглеждаше уплашена. Каси погледна към сцената и видя, че новият директор гледа право в нея и че устните му са извити в лека усмивка.

Страхотно. На него му харесва, а собствените ми приятели се боят от мен.

Черния Джон задържа погледа ѝ за миг, после обърна усмивката си към останалата част на залата.

— Много добре. Избраните, моля останете след срещата да се запознаете с новите си задължения. Останалите сте свободни. Приятен ден.

Косите по тила на Каси настръхнаха.

— Избраните — прошепна тя и се огледа. Никой не беше избран, но някои от учениците тихо тръгнаха към сцената един след друг. Порша и Сали бяха сред тях.

„Никой ли не вижда? Вече би трябвало да се чудите колко е странно всичко“, помисли си Каси и се обърна към застаналия на пътеката господин Хъмфрис. Той обаче очевидно не смяташе, че се случва нещо странно. Изглеждаше спокоен, дори доволен, докато

извеждаше класа си. „*Като упоен е*“ помисли си Каси и потрепери. Хипнотизиран.

Черния Джон все още стоеше пред катедрата. Усещаше как очите му я следят, докато излизаше от залата.

В коридора Каси изостана зад учениците от класа по творческо писане и се присъедини към Ник, Сюзан и Шон. Сюзан и Шон я гледаха странно, но Ник я прегърна.

— Това беше страхотно — рече той и сърцето на Каси изстина още веднъж.

— Не е позволено — предупреди го тя. — Това е нарушение тип А. Ник, трябва много да внимаваме... Той иска да ни спипа.

— Сериозно ли? — попита Адам, настигайки ги. Синьо-сивите му очи се плъзнаха по ръката на Ник, обгърнала раменете на Каси, но изражението му не се промени.

— Прочетохте ли забранените действия тип В?

Каси не беше успяла да ги прегледа. Обърна брошурата на последната страница.

— *Каране на скейтборд, ролкови кънки или мотори... ползване или носене на уокмени в района на училището... пушене или използване на тютюневи изделия...* Това трябва да са по-сериозни провинения от нарушенията тип Б, като употреба на наркотици и сбиване?!

После Каси направи връзката. Спомни си как през първия ѝ ден в гимназия „Ню Салем“ братята Хендерсън едва не я бяха прегазили. Само че тогава не знаеше, че са братята Хендерсън. Беше видяла две откачени момчета с хеви метал тениски и рошави руси коси. Те се пързалияха по коридорите с уокмени на ушите.

Трудно ѝ беше да преглътне.

— Тези правила са за нас — прошепна тя. Адам срещна погледа ѝ и кимна.

— Пушене — повтори Каси. Стисна ръката на Ник и го завъртя с лице към себе си. — Ник, моля те, трябва да внимаваш. Искане да ни пипне, а ние още не сме готови да се изправим срещу него... Ник! — Тя изпита ужасно предчувствие. Ник мразеше да му заповядват и за него всяко правило беше предизвикателство. Не забеляза никаква промяна в изражението му. — Ник!

— За нарушаване на правилата от тип В те изпращат при директора — вмъкна Адам. — Опитва се да ни раздели, Ник. Играе

малките си играчки.

— Ник, искам да ми обещаеш. Опитай се да не си навличаш неприятности — обърна се към него Каси. — Моля те, Ник. Трябва да ми обещаеш.

Ник бавно я погледна. Каси стисна ръката му и отвърна настойчиво на погледа му. „*Моля те*“ мислеше си тя. „*Заради мен! Моля те!*“

Ник свъси вежди и се обърна.

— Добре — каза той и кимна леко със забит в тавана поглед. — Добре. Ще се опитам... да не ме хванат.

Каси се отпусна.

— Благодаря — прошепна тя. Точно тогава Диана, Мелани и Лоръл се появиха с бледи лица.

— Чухте ли онова в началото? Как предишната администрация позволявала някои неща? — попита Мелани. — Говореше за нас. За клуба и специалните ни привилегии. Каза, че всичко щяло да се промени.

Каси промълви:

— Каза на другите, че вече не сме на власт. Сякаш им даде разрешение да...

Думите ѝ заглъхнаха. Тя и другите членове на клуба се спогледаха мълчаливо.

— Извадете оръжията. Ловът на вещици е открит — заключи Ник и отново прегърна Каси.

— Да изчезваме оттук — предложи Сюзан.

— Не можем — отвърна Лоръл. — Излизането извън района на училището без разрешение е забранено.

— Всичко е забранено! — възкликна Сюзан.

— Къде са Крис и Дъг? — попита рязко Каси. — И Дебора?

Огледаха се. Освен Ник, братята Хендерсън и рокерката бяха най-вероятните нарушители на правилата.

— Имат история, но май класът им тръгна без тях — вмъкна Шон. — Сигурно са още в залата.

— Елате — каза кратко Адам.

Крис и Дъг стояха до вратата. Външните ги бяха наобиколили и сякаш бяха на крачка да се сбият.

— ... вече няма да ви се разминава — злорадстваше едно от външните момчета.

— Така ли? — крещеше Крис.

— Да! Вашето време свърши! Ще ви_ изпратят при директора_.

— Бързо разбраха за какво иде реч — прошепна Ник в ухото на Каси.

— И вас ще пратят при директора — обърна се към групичката Адам и разбута момчетата, за да стигне до Крис и Дъг. Застана с лице към тях и вдигна брошурата като вълшебен талисман. — Сбиванията са нарушение тип Б. *Всички* ще си изпатите.

За миг външните се поколебаха, но после се отдръпнаха, споглеждайки се.

— Ще се видим по-късно — реших накрая те и тръгнаха по коридора. Дъг понечи да ги настигне.

— Когато кажеш и където кажеш! — изкрещя той, но Ник го хвана и го задържа. — Пусни ме! — озъби се той на Ник.

— Не можем да си позволим открити схватки — обясни Диана. — Браво — добави тя към Адам.

— Успях... този път — рече той. — Ако съм прав, накрая ще се усетят, че всъщност правилата са за нас. Те може да не си изпатят за сбиване, но на нас няма да ни се размине.

За огромно облекчение на Каси в този момент от ъгъла се появи Дебора.

— Деб, къде беше?

— Слушах как дежурните по коридорите получаваха наставления. Дадох им значки със знаци „SS“.

— Все едно са нацисти — вмъкна Каси.

— Организира лов на вещици — каза Адам.

— Интересно дали го е правил и преди — зачуди се Сюзан.

Каси понечи да я попита какво има предвид, но се спря и впери поглед в нея. Сюзан, напудрената, безмозъчна Сюзан, която дори сега ровеше из чантата си за гримове, пак беше уцелила в десетката.

— А Фей работи за него... — казваше Диана.

Каси я прекъсна.

— Не, чакайте. Не чухте ли какво попита Сюзан? Не разбирате ли? „Интересно дали го е правил и преди.“ На бас, че го е правил.

— През 1692-а — рече Адам. — В Салем. Как може да сме толкова глупави?

— Какво?! — зачуди се Крис.

— Май искат да кажат, че може би Черния Джон е организирал лова на вещици в Салем — каза Диана. — Но...

— Едва ли го е организирал, но го е предизвикал, помагал е — обясни Каси. — Погрижил се е вълната да не отмине, подклаждал е истерията. Както направи днес.

— Но *защо*? — попита Лоръл.

Настъпи тишина, после Адам вдигна глава. Лицето му беше спокойно, гласът — мрачен.

— За да накара съборището да си тръгне. И да го последва. Не са можели да живеят повече така, затова са отишли с него в Ню Салем с инструментите... Включително и инструментите на посветените.

— Ти ми каза, че е бил водач на първото съборище — започна Каси. — Чудя се обаче дали е бил водач, преди да се преместят в Ню Салем... или е станал след това.

Всички членове на *кръга* бяха сериозни.

— Мисля, че се опитва да направи същото и сега — вмъкна Адам. — Да настрои всички срещу нас. Да няма към кого да се обърнем, освен към него. Ще е единственият, който ще бъде в състояние да ни защити.

— Да върви по дяволите — изрази мнението си Дебора, сякаш казваше най-естественото нещо на света.

— Да. Едва ли си мисли, че ще запълзим към него веднага — промълви Ник. — Всичко обаче може много да се промени за една-две седмици.

— По-добре да говорим с Фей — предложи Диана.

Застанаха да чакат Фей пред задната врата на залата. Дебора смяташе, че най-вероятно ще излезе от там. И тя наистина се появи с клипборд в ръка.

— Най-накрая сама — рече Ник и всичките единайсет членове на *кръга* я заобиколиха, принуждавайки я да спре. Докато гледаше лицата им, Каси си спомни как Фей, Дебора и Сюзан я бяха гледали, когато я хванаха да ги шпионира пред училище. Бяха красиви, съсредоточени и смъртоносни. Опасни.

Фей се огледа и тръсна глава. Не ѝ се получи, защото косата ѝ беше прибрана на кок.

— Махнете се от пътя ми. Имам работа — каза тя.

— По неговите поръчки ли тичаш? — заяде се Адам.

Диана постави ръка върху неговата и взе думата.

— Фей, знаем, че не можеш да говориш сега. Довечера обаче ще правим церемония, защото е нощта на Хеката...

— И нашият рожден ден — вмъкна огорчено Крис.

— ... и искаме да дойдеш.

— Вие ще правите церемония?! — попита Фей и вече не приличаше толкова на секретарка, а на предишната черна пантера. — Не можете. Аз съм лидер на съборището.

— Не можеш да си лидер на съборището, ако никога не си със съборището. Довечера ще направим церемония, Фей, на кръстовището на „Кроухейвън“ и „Марш“. Със или без теб. Ако дойдеш, може да я ръководиш.

Фей потърси подкрепата на старите си съюзници Дебора и Сюзан, но дребното лице на рокерката беше изкривено в гримаса, а ясносините очи на Сюзан бяха безизразни. От тях нямаше да получи помощ.

— Предатели — заключи надменно Фей. Красивите ѝ намръщени устни се свиха, но каза: — Ще дойда... За да ръководя церемонията. Сега се махайте преди някой дежурен да ви е видял.

Обърна се и си тръгна.

Всички успяха да издържат до края на деня, без да се забъркат в сериозни неприятности. Само Сюзан получи задържане след часовете, защото не беше изхвърлила опаковката от едно кексче в кошчето, веднага след като го бе изляла. Беше нарушение тип А.

Вечерта отпразнуваха скромно рождения ден на братята Хендерсън в къщата на Адам. Крис и Дъг останаха изключително разочаровани. Искаха парти на плажа и къпане без бански.

— Искате див купон — обясни Крис. Адам обаче беше категоричен: „Това или нищо“.

Фей дойде около десет, облечена с черната копринена рокля от нощта на вота.

— По мое време роклята беше бяла — засмя се старата госпожа Франклин, докато я водеше към занемарената дневна с удобните

разнебитени мебели. — Времената се менят.

Фей дори не ѝ отговори.

— Тук съм — каза тя и високомерно се огледа. — Да вървим.

Каси проследи с поглед сребърната диадема върху черната коса на Фей, сребърната гривна на заоблената ѝ ръка и изработения от зелена кожа и синя коприна жартуер на бедрото ѝ. Зачуди се как ли изглеждаха истинските инструменти — онези, които първото сбирще беше използвало.

Почти не говореха, докато вървяха бавно надолу по „Кроухейвън Роуд“. Диана и Фей бяха начело и Каси долови тихия глас на Диана. Русото момиче носеше бяла торба с всичко необходимо за начертаването на *кръга* и началото на ритуала.

Стигнаха до кръстовището.

— Трябва ни място, където се срещат три пътя — беше казала Диана. — Трите пътя символизират трите етапа в живота на една жена: девойка, майка и старица.

Тук улица „Марш“ пресичаше „Кроухейвън Роуд“ от север на юг.

— Налага ли се да бъдем точно на пътя? — попита Сюзан. — Ами ако мине кола?

— Ще се махнем. При това бързо — отвърна ѝ Лоръл.

— Мисля, че няма да имаме проблеми — рече Диана. — По това време няма много коли. Хайде, момичета, студено е.

— Церемонията е моя — напомни ѝ Фей и извади ритуалния нож с черната дръжка.

— Не съм твърдяла друго — прошепна Диана. Отстъпи и впери поглед във Фей, докато очертаваше *кръга*. Каси усети как лицето ѝ пламва. Наблюдаваше Фей да прави нещо, което винаги преди това беше правила Диана и което щеше да прави и сега... ако Каси не се беше намесила. Искаше да поговори с Диана, но вместо това си обеща нещо.

„Някак ще оправя нещата. Фей няма вечно да е лидер. Ще направя каквото трябва“ помисли си тя. И добави, някак разсеяно. — Кълна се във въздуха, водата, огъня и земята.

Фей очерта кръг с кинжала, после го обиколи, пръскайки го първо с вода от една чаша, после с дълга запалена ароматна пръчица и накрая с горяща свещ. Това символизираше стихииите, които Каси беше назовала — земя, вода, въздух и огън. В студения нощен въздух Каси долови силния остър аромат на пръчицата.

— Добре, влизайте вътре — обърна се към тях Фей. Пристъпиха в *кръга* през пролуката, оставена в североизточния му край и седнаха от вътрешната му страна.

„*Колко странно е да сме само момичетата*“ помисли си Каси.

— Ти ли ще обясниш или аз? — обърна се Диана към Фей и сложи ръка върху бялата торба. Вътре имаше още нещо.

— О, и ти може да обясниш — нехайно отвърна Фей. — Добре. Всяка от нас трябва да вземе свещ, да я запали и да я сложи в центъра на *кръга*. После всяка трябва да каже една дума, която да описва живота на жената. Не говоря за трите етапа: девойка, майка и старица, а за някакво качество. За...

— Добродетел — помогна ѝ Мелани.

— Да. За добродетел. Нещо, типично за жената. После, когато съберем всички свещи, трябва да ги покажем на стихииите и да получим тяхната благословия. Като един вид потвърждение на онова, което сме, като честване. Добре. Хайде. Кой иска червената свещ или да не питам? — Диана извади червена свещ от торбата. На Каси ѝ се стори, че долови топлия, наситен аромат на канела.

— Аз. Аз съм с червеното — заяви Фей. Завъртя свещта в ръце и се загледа в гладкия восък. Изправи я и обви с ръка фитила. Каси видя как пламъкът оживя, заблестя през пръстите на Фей и те заприличаха на розови раковини, а дългите ѝ червени нокти заискриха като скъпоценни камъни.

Диана беше протегнала кибрит към Фей, но свали ръка.

— Страст — заяви гърлено Фей и отправи типичната си ленива усмивка към останалите, докато накапваше восък на земята и

залепваше свещта.

— Това добродетел ли е? — усъмни се Мелани.

Фей вдигна вежда.

— Това е част от живота на жената. Онази част, която аз искам да ознаменувам.

— Оставете я — намеси се Лоръл. — Става.

Червената свещ заблестя като звезда.

— Ред е на оранжевата — продължи Диана. — Кой я иска?

— Аз ще я взема — обади се Сюзан. Цветът ѝ беше близък до златисточервения нюанс на косата ѝ. Тя помириша свещта. — Праскови — добави и Каси усети сладкия, чувствен аромат. — Добре. Красота — рече тя и запали свещта с кибрит.

— Красотата *определено* не е...

— Е, не е добродетел, но е нещо, типично за жените — подкрепи я Каси.

Мелани завъртя очи. Сюзан залепи с восък оранжевата свещ до червената.

— Дай на мен сега. Разбрах как се прави — обади се Дебора.

Тя сграбчи бялата торба, порови из нея и извади жълта свещ.

— Кибрит — нареди тя и Сюзан постави кибрита в отворената ѝ длан. Дебора запали жълтата свещ. — Смелост — заяви тя ясно и отчетливо и наклони свещта, за да излее прозрачен разтопен жълт восък върху пътя. Каси долови острия аромат на лимон и той ѝ напомни за Дебора и смелостта ѝ. Пламъкът на жълтата свещ осветяваше тъмната коса на Дебора и хвърляше ярки отблясъци по коженото ѝ яке.

— Добре. Зелена — заяви Диана, след като си върна торбата.

— Моя е — каза Мелани и пое тъмнозелената свещ. Тя стоеше до Каси, която се наведе заедно с нея да помирише восъка. Имаше аромат на бор, на коледно дърво. — Мъдрост — продължи Мелани. Очите ѝ бяха спокойни, докато палеше фитила. Вдиша аромата за миг и закрепил зелената свещ на пътя. Четирите горящи свещи бяха оформили полукръг.

— Ред е на синята — вмъкна Диана.

Каси усети трепет и вълнение. Синьото беше нейният любим цвят и тя силно искаше свещта, но не беше сигурна дали да се обади

или не. Диана и Лоръл не казаха нищо. Каси си спомни, че Лоръл обичаше аметисти и често носеше лилаво. Прочисти гърлото си.

— Аз ще я взема — пристраши се тя и протегна ръце към светлосинята свещ, която ѝ подаваше Диана. Беше доволна, че именно тя представлява синьото в цветната дъга на сборището, но не знаеше какво качество да назове. Символ на какво беше синьото, запита се тя и помириша свещта, за да спечели време. Каква добродетел беше присъща на момичетата и заслужаваше да бъде отпразнувана?

Не успя да разпознае сладкия остър мирис.

— Блатна мирта — обясни Мелани на Каси. — Този аромат има дълга история. Колонизаторите са правели свещи от растението.

— О. — Може би затова миризмата ѝ се беше сторила позната. Може би свещите на баба ѝ бяха от блатна мирта. Баба ѝ спазваше много стари традиции. Каси се сети коя добродетел иска да отбележи. — Вдъхновение — рече тя. — Това е въображение или проблясъкът на една идея. Докато баба ми помагаше да приготвя костюма си на муза за Хелюин, тя ми каза, че музите са точно това. Че даряват хората с вдъхновение, с уменията да измислят нови неща, подсказват им гениални идеи... Каза, че всички музи са жени.

Каси нямаше намерение да изнася реч и сведе поглед засрамено. „Нямам кибрит“, осъзна тя и... изведнъж я осени вдъхновение. Тя обви с ръка фитила, подобно на Фей, съсредоточи се и си представи ярък пламък... После изтласка образа със съзнанието си, както при случката с добермана и Шон. Усети как силата се изля от нея като топла вълна и изведнъж фитилът пламна толкова силно, че се наложи бързо да дръпне ръка, за да не се изгори.

— Просто ми хрумна... — обясни тя, леко разтреперана. После покапа восък и залепи синята свещ. Всички момичета я гледаха с широко отворени очи. Изключение правеше само Фей, която я наблюдаваше изпод гъстите си мигли.

Дебора се усмихна.

— Май още някой владее огъня — обади се тя.

На Фей никак не ѝ беше забавно.

— А... ето и лилава — продължи Диана. Тя разтърси рамене и извади свещта от торбата.

— Тя е за мен. Как го направи, Каси? Добре де, продължаваме с церемонията. Просто исках да знам — избъбри Лоръл и пое свещта. —

Не знам как да се изразя само с една дума — сподели тя. — Иска ми се да е нещо, свързано с природата. С връзката ни с нея. Ние сме част от земята и трябва да се грижим за всички други неща, които живеят тук, с нас.

— Защо не кажеш „състрадание“? — предложи Мелани. — Мисля, че е доста близко.

— Харесва ми. Състрадание. — Лоръл запали лилавата свещ.

— На какво мирише? — попита Сюзан шепнешком, докато Лоръл поставяше свещта между синята свещ на Каси и червената на Фей, завършвайки цветния кръг.

— Има сладък цветен аромат. Мисля, че е зюмбюл — отвърна й Лоръл.

— Чакайте — обади се Каси. — Кръгът е пълен, а Диана? За теб няма ли свещ, Диана? — Изведнъж се постави на мястото на Диана и изпита ревност. Искаше й се и тя да участва в церемонията.

— Имам. Бялата свещ се поставя в центъра. Тя остана последна и е за мен.

„Идеално“, помисли си Каси, докато гледаше как Диана вади бяла свещ с аромат на ванилия и я вдига високо. Бялото беше цветът на Диана, както червеното беше цветът на Фей. То беше символ и на онази добродетел, която Диана назова.

— Чистота рече протичко тя, запали бялата свещ с кибрит и се протегна да я постави в центъра. Ако някой друг беше изрекъл това качество, щеше да прозвучи смешно. Красивото лице на Диана обаче беше озарено от светлината на свещите, невероятната й коса падаше по гърба й и тя беше като живо възплъщение на тази добродетел. Изражението й беше сериозно и открито. Когато Диана каза „чистота“, тя наистина имаше предвид „чистота“ и дори Фей не посмя да се подсмихне.

Кръгът от свещи беше красив. Седемте пламъка подскачаха и танцуваха в тъмнината, а седемте аромата се сливаха в разкошна, богата миризма. Бризът довя дъх на канела към Каси, после аромата на бор, после на лимон.

— Страст, красота, смелост, мъдрост, вдъхновение, състрадание и чистота — повтори Лоръл, посочвайки по ред всяка свещ.

— Нека всички ние... — подсказа Диана на Фей.

— Нека всички ние съхраним тези качества у себе си — рече Фей. — Земя, вода, огън, въздух, вие сте нашите свидетели. Не че вече не ги притежаваме — добави тя и огледа *кръга* с доволна усмивка. Очите на Лоръл проблеснаха към Каси над пламъците на свещите и Каси отвърна на погледа ѝ.

— Притежаваме ги, когато сме всички заедно — заяви Дебора и се усмихна. Устните на Диана също се извиха в нежна усмивка. За миг всички момичета се усмихваха една на друга над свещите и Каси почувства, че те са част от нещо много по-голямо. Всяка носеше нещо важно у себе си и заедно бяха нещо повече от прост сбор на отделни части.

— Трябва да ги оставим да горят цяла нощ — обади се Мелани и кимна към свещите.

— Ами ако някой ги прегазии? — попита прагматично Сюзан.

— Ако нас ни няма и не видим, няма значение — успокои я Диана. — Чакайте, исках да направя още нещо. Не е част от ритуала в Нощта на Хеката, но е друг гръцки обред. Нарича се Аретофориа. Означаваш „празник на доверието“. — Тя отново пхна ръка в торбата. — Провеждали са го гръцките жрици на Атина. Един от по-старите членове на сбирището, например аз, дава кутия на най-младия член, тоест на теб, Каси. Ти трябва да заровиш кутията, без да гледаш какво има вътре. По принцип би трябвало да предприемеш опасно пътуване през нощта, но Ник е прав и те съветвам да не се отдалечаваш. Занеси я някъде край пътя и я закопай.

— Това ли е всичко? — Каси погледна кутията, която ѝ беше дала Диана. Беше изработена от светло дърво, а на капака ѝ бяха гравирани малки изящни фигури — пчели, мечки и риба. Вътре имаше нещо. — Трябва само да я зароя?

— Да — потвърди Диана и подаде последното нещо от бялата торба — една малка лопата. — Много е важно да не поглеждаш какво има вътре. Затова се нарича Празник на доверието. Чества се доверието, отговорността и приятелството. Някой ден ще дойдем и ще изровим кутията.

— Добре. — С кутията и лопата в ръка, Каси излезе от *кръга* и се отдалечи от момичетата. Зад гърба ѝ останаха танцуващите пламъци на свещите.

Не ѝ се искаше да заравя кутията близо до пътя. Там почвата беше сбита и засипана с чакъл. Трудно щеше да изкопае дупка, а и нямаше да е достатъчно дълбока. Освен това, ако не се отдалечеше достатъчно, някой можеше да намери мястото и да я извади, преди да е настъпил подходящия момент.

Каси продължи да върви на изток. Чувахе шепота на морето и усети слабия солен бриз. Изкачи няколко големи скали и плажът се простря пред нея безлюден и тайнствен. Бели пенести вълни тихо се плискаха в брега.

Жълта луна, почти наполовина пълна, изгрываше над океана. „Жалееща луна“, спомни си Каси. Беше с цвета на очите на Фей. Всъщност луната приличаше на злокобно древно око. Каси изпита неприятното чувство, че някой я наблюдава, когато заби лопатата в студения сух пясък и започна да копае.

Направи достатъчно дълбока дупка. Изровеният пясък се беше вкоравил и Каси се притесни дали влагата няма да повреди кутията на Диана. Когато я постави в дупката, медната ключалка проблесна на лунната светлина. Беше отключена. Каси се изкуши да надникне вътре.

„Не ставай глупава“, каза си тя. „След всичко, което преживяхте с Диана, нима не можеш да заровиш някаква си кутия, без да погледнеш какво има вътре...“

„Никой няма да разбере“, оправда се някакъв глас в главата ѝ.

„Аз ще знам“, отвърна Каси на гласа. Готово. Тя засипа решително кутията с пясък, като си помагаше с лопатата, за да стане по-бързо.

Докато го правеше, забеляза черен силует.

„Това е просто сянка“, помисли си Каси. Луната беше вече достатъчно високо и скалата до брега хвърляше дълга сянка. Каси я наблюдаваше с крайчеца на окото си, докато заглаждаше пясъка над заровената кутия. Така, вече не личеше, че нещо е закопано там. Сянката се издължи към нея, но може би просто луната се беше издигнала по-високо в небето...

„Нищо подобно“, сепна се Каси. Спря да изтупва ръцете си от пясъка и впери поглед в нея.

Сенките трябваше да стават по-къси с издигането на луната. Също както на дневна светлина. Тъмното петно обаче определено беше по-близо до нея.

Изведнџж шепотът на океана се засили.

„Трябваше да послушам Диана. Не трябваше да се отдалечавам“, каза си Каси. Тя погледна бавно и небрежно през рамо. Скалите, по които се беше изкачила, изглеждаха далеч и кръгът от свещи не се виждаше оттук. Не се чуваше нищо, освен шума на вълните. Каси се почувства уязвима и сама.

„Не показвай, че се страхуваш. Изправи се и си трџгни“, нареди си тя. Сърцето ѝ блъскаше в ребрата. Когато се изправи, сянката се премести.

Божe господи! Нямаше как да се престори, че това е нормално. Сянката вече дори се беше откъснала от скалата. Беше като тъмно петно на пясъка, плъзгаше се като течност и се движеше към нея. Беше жива.

„Бягай, бягай!“, изкрещя съзнанието ѝ. Краката ѝ обаче не се подчиниха. Бяха сковани, парализирани. Не можеше да се помръдне.

Касссси! Тя рязко завъртя глава, търсейки онзи, който беше произнесъл името ѝ. Наоколо обаче нямаше никого. Виждаха се само вълните.

Касссссси!

„Искам да се махна оттук“, помисли си Каси. Краката ѝ обаче все още бяха вцепенени.

Петното приличаше на разлят катран и пълзеше към нея. То се разцепи, разля се от двете ѝ страни и я ограда.

Касссссси!

Сянката ѝ говореше с гласа на Черния Джон. Безформена тъмнина се изви около нея като пушек. Каси се вгледа и ѝ се стори, че вижда змии, черни щурци и всякакви гнусни пълзящи гадина. Нещото беше около нея, но не искаше да я убие. Искеше да проникне в съзнанието ѝ.

Усещаше го как се опитва. Почувства натиск, докато се виеше около краката ѝ. *„Господи, добре, че хематитът не е у мен“* помисли си само тя.

„Трябваше да се вслушам в съвета на момичетата. Защо ли не ги послушах“, мина през главата ѝ друга мисъл. Още известно време нямаше да се притесняват за нея. После щеше да е късно. Искеше ѝ се да извика, но гърлото не я слушаше, също като краката ѝ. Можеше само да стои и да гледа увиващия се около краката ѝ мрак.

„Избутай я със съзнанието си“ помисли си тя, но беше прекалено уплашена. А и не можеше да прогони тъмнината, както беше направила с добермана. Не беше достатъчно силна.

„Моля, помогнете ми“, помисли си тя.

И после вече не можеше да мисли за нищо друго. „О, моля ви! Някой да ми помогне! Някой да дойде, моля! Не мога да се справя сама! Моля! Някой...“

Кассссси, прозвуча отново шепотът. Този път сякаш го казаха и вълните, и мракът, и наблюдаващата луна.

„Помощ...“

— Каси! — чу се вик, не шепот, и зад гърба на Каси залая куче. При този звук я обзе усещане за безопасност, за сигурност. Тя се огледа обезумяла. Краката ѝ още не можеха да помръднат.

— Тук съм! — извика тя в отговор. Когато проговори, се почувства свободна. Тъмнината се отдръпна към скалата и се сля с истинската сянка на камъка.

— Каси! — долетя познат, обичан глас.

— Тук съм — повтори Каси и тръгна към него. Чувството за утеха и близост я завъртя и я придърпа към себе си. Тя го последва и когато стигна скалите, две силни ръце я хванаха и я прегърнаха. Усети топлината на друго човешко тяло до себе си.

Над рамото на Ник, срещна погледа на Адам.

Луната огря лицето му и сякаш възпламени необичаен синьо-виолетов пламък в очите му. Като цвета на небето преди буря. Стори ѝ се, че вижда сребърни отблясъци в зениците му. Радж подскачаше до него и още лаеше. Опашката на немската овчарка се замята бясно и кучето понечи да тръгне към Каси. Адам го хвана за козината и го спря.

— Добре ли си? Ранена ли си? — шепнеше Ник в ухото ѝ.

— Не. Всичко е наред — отвърна тя, без да осъзнава значението на думите.

— Не е трябвало да се отделяш от другите — ядоса се Ник. — Не е трябвало да те пускат сама.

— Няма проблем, Ник. — Тя се притисна към него с всички сили и зарови лице в рамото му. Адам се обърна и дръпна недоволния Радж настрана. Каси продължи да прегръща Ник, макар и да знаеше, че той усеща треперенето ѝ.

— Каси — погали я по гърба той успокоително.

Тя леко се отдръпна. Адам го нямаше. Обърна поглед към Ник — на лунната светлина изваяното му красиво лице изглеждаше все така студено. Но очите му вече не излъчваха хлад.

„*Страст*“, помисли си тя и видя червената свещ на Фей в съзнанието си. После го целуна.

Досега беше целувала само Адам, но имаше достатъчно добра представа. Устните на Ник бяха топли и чувството беше приятно. Усети почудата му, но тя почти веднага беше заменена от ново, по-дълбоко и по-сладко усещане. Почувства как отвърна на целувката ѝ.

Целуна го, за да не мисли. Това беше добро решение. Сюзан много грешеше за Ник. Той не беше игуана. Нишки огън пробягаха по нервните окончания на Каси и пръстите ѝ изтръпнаха. Почувства как я заля топлина.

Накрая трябваше да спрат. Каси го погледна, без да разплита пръсти от неговите.

— Съжалявам — каза притеснено тя. — Просто се уплаших.

— Трябва да те плаша по-често — пошегува се Ник. Изглеждаше леко замаян.

— Да се връщаме. Черния Джон беше тук.

Реакцията на Ник беше достойна за възхищение.

Той не изкрещя „*Какво?*“ и не я разтърси за раменете. Огледа се като ловец и бързо я хвана с лявата си ръка, за да освободи дясната си.

— Вече го няма — успокои го тя. — От онази скала изпъзля сянка, но вече не е там.

— От утре никой никъде няма да ходи сам — заяви Ник и я поведе към скалите, които ги делиха от кръстовището.

— Мисля, че се опитваше да влезе в съзнанието ми — обясни тя на другите, когато се събраха в къщата на Адам. Седеше до Ник и силно стискаше ръката му. — Искаше да ми повлияе, да ме пречупи или нещо такова. Не знаех как да го спра. Ако не бяхте дошли, щеше да успее.

— Повече никой не трябва да остава сам — повтори Ник и погледна сериозно Диана. Ник рядко говореше пред всички. Сега обаче гласът му беше решителен и никой не посмя да му възрази.

— Съгласна съм — подкрепи го Мелани. — Освен това смятам, че ни трябва и някаква друга защита срещу него.

— Какво имаш предвид? — попита Адам. Беше седнал на страничната облегалка на стола на Диана. Лицето и гласът му бяха спокойни.

— Някои кристали могат да действат като щит. Аметистът например. Ще ни помогне да се съсредоточим и да се противопоставим на психическите му атаки. Разбира се, ако някой има у себе си друг кристал, от който пък той може да се възползва... като да кажем хематит... няма да има никаква ползва. — Сега Мелани гледаше Фей.

Фей махна нетърпеливо с ръка.

— Както вече казах на нахалния си братовчед, не знам нищо за никакъв глупав хематит. Не ми трябва да крада чужди кристали.

— Добре, няма да спорим — рече Диана. — Мелани, у вас има ли достатъчно аметисти? Може да заемем няколко и от Лоръл. Да ги приготвим сега и да си ги занесем вкъщи още тази вечер.

— Да, трябва да са у нас постоянно — обясни Мелани. — Когато се къпем, когато спим, когато ходим на училище, винаги. Носете кристала под дрехите си и гледайте той да не го забележи. Така ефектът ще е по-голям.

— Чудесен завършек на един купон — оплака се Дъг и взе якето си.

— Приеми го като лошата страна на един купон — отвърна му Ник не особено съчувствено. — Като символ. — Той стисна леко ръката на Каси и я погледна крадешком, сякаш да ѝ припомни какво той щеше да си спомня от тази вечер.

Каси усети как я заля топлина. Когато тръгваха от къщата на Мелани, тя попита небрежно:

— Между другото, какво ви накара да тръгнете да ме търсите?

— Да, наистина. Да не ви стана скучно или нещо такова? Нима осъзнахте, че не можете без нас, момичетата, и тръгнахте да ни търсите? — вмъкна Дебора и тъмните ѝ очи проблеснаха към Крис.

Той ѝ отправи странен поглед.

— Не, бяхме си добре. Адам ни накара да ви намерим. Каза, че Каси била в опасност.

Аметистът на Каси беше доста голям. Кристалът висеше от ноктите на сребърен бухал с разперени криле. Усещаше студенината му върху гърдите си под блузата на сини и бели черти. Огледа се в огледалото на Диана, за да се увери, че не се забелязва и притеснено го докосна. Досега беше притежавала три кристала — халцедоновата роза, която Адам ѝ беше дал, кварцовата огърлица, която Мелани ѝ беше заела за танците, и хематита, който беше намерила на номер тринайсет. Нито един от тях не се беше задържал дълго у нея. Беше върнала халцедоновата роза на Адам. Същата нощ беше загубила кварцовата огърлица на гробището и после някой открадна хематита. Надяваше се нищо лошо да не се случи с аметиста.

През нощта бяха излезли облаци и небето изглеждаше стоманеносиво, докато с Диана пътуваха за училище сутринта. Напоследък училището беше неприятелно като времето. Дежурните със странните си значки и мрачни изражения бродеха по коридорите и само чакаха някой да наруши правилата. Това се случваше често. Имаше ужасно много правила и човек нарушаваше няколко от тях дори само с факта, че беше жив.

— За малко да ни пратят при директора. Били сме носили шумни джаджи — оплака се Крис, докато вървяха по коридора през обедната почивка.

Каси изтръпна.

— Вие какво направихте?

— Подкупихме дежурния — обясни Дъг и се ухили зловещо. — Дадохме му уокмена.

— *Моят уокмен* — уточни тъжно Крис.

— Интересно какво ли е наказанието за подкупване на дежурен? — зачуди се Лоръл, когато стигнаха столовата.

Каси отвори уста, но думите замръзнаха на устните ѝ. През стъклото видя нещо, което изтри всички мисли от главата ѝ.

— Господи! — възкликна Лоръл.

— Не мога да повярвам! — прошепна Диана.

— Аз пък мога — заяви Адам.

В самия център на столовата имаше дървена конструкция, която Каси разпозна от историческите книги. Беше направена от две части, които, щом се затвореха, хващаха като в капан шията и китките на човек и те оставаха да стърчат през дупки от другата страна.

Дървена стегалка.

И сега тя беше заета.

В нея стоеше едно момче. Едро момче, което Каси познаваше от часовете по алгебра. Беше танцувала с него на бала и тогава се беше убедила, че той се мисли за голяма работа. Обичаше да отговаря на учителите. Тя обаче не го беше виждала да прави нещо нередно, което да заслужава *подобно* наказание.

— Няма да му се размине — заяви Диана и зелените ѝ очи проблеснаха напрегнато.

— На кого? На директора ли? — попита Дебора. Тя, Сюзан и Ник чакаха останалите до вратата на столовата. — Не си познала. Преди няколко минути той мина оттук с няколко родители и им го показва, за бога! Каза, че било част от програмата „Любов с твърда ръка“. Другите училища карали проблемните деца да стоят прави, качени върху маси, за да ги виждат всички. Той обаче смятал дървените стегалки за по-хуманен метод, защото виновникът можел да седне. Всичко звучеше едва ли не *разумно*. Родителите кимаха и се усмихваха... Със сигурност му се вързаха.

На Каси ѝ примая. Спомни си Тъмницата на вещиците в Салем и как с Крис и Дъг бяха тичали по тесните коридори край малките тъмници. Стегалката я накара да изпита същото присвиване в стомаха. „*Как е възможно хора да причиняват това на други хора*“, запита се тя.

— ... било част от историческото ни наследство — рече Ник и изви устни от отвращение. Каси усети, че и той се чувства като нея.

— Може ли да го обсъдим, докато обядваме? — попита Сюзан и премести тежестта си на другия крак. — Умирам от глад.

Но когато се отправиха към задната стаичка в дъното на столовата, където *клубът* обядваше през последните четири години, дребна фигура с рижа коса застана на пътя им.

— Съжалявам — заяви самодоволно Сали Уолтман. — Помещението вече е само за дежурни.

— Така ли? — попита Дебора.

Две момчета със значки се появиха от нищото и застанаха от двете страни на Сали.

— Така — заяви едното.

Каси надникна през прозореца на стаичката — днес пред нея нямаше тълпа — и видя русата глава на Порша. Беше заобиколена от момчета и момичета, които я зяпаха с възхита. Всички носеха значки.

— Ще трябва да седнете другаде — заяви Сали. — И понеже никъде няма достатъчно места за всички, ще трябва да се разделите. Колко жалко!

— Ще излезем навън — рече кратко Ник и хвана Каси за ръката. Сали се засмя.

— Няма да стане. Забранено е храненето извън столовата. Ако тук няма места, ще ядете прави.

Каси усети как Ник се напрегна и силно стисна ръката му. Диана държеше Адам по подобен начин, а той беше вперил стоманен поглед в момчетата от двете страни на Сали.

— Не си заслужава — прошепна Диана и го накара да се успокои. — Той точно това иска. Хайде, да седнем там.

Сали изглежда се разочарова, когато тръгнаха към масите край стената. После очите ѝ проблеснаха победоносно.

— Той е в нарушение — рече тя и посочи Дъг. — Има радио.

— Не е включено — сопна се Дъг.

— Няма значение. Самото носене на радио е нарушение тип А. Ела с мен, моля. — Двете момчета се спуснаха към Дъг.

— Ник, недей! Чакай... — задъха се Каси и застана пред него. Само това им трябваше, да се сбият в столовата.

Очите на Дъг заблестяха диво. Изглеждаше достатъчно луд да удари Сали, да не говорим за двете момчета.

— Водете го — нареди ликуващо Сали. Момчетата протегнаха ръце към Дъг, Дъг сви юмрук и замахна. Тогава в суматоката се чу гърлен глас.

— Какво става тук? — попита Фей, а тъмните ѝ като въглени очи засвяткаха. Тя отново беше облечена в делови костюм, този път в черно и жълто.

Сали впи поглед в нея.

— Отказват да се подчинят на заповедите на дежурен — отвърна тя. — И той има радио.

Фей протегна ръка и откачи уокмена от колана на Дъг.

— Вече няма — заяви тя. — И аз им позволявам да обядват някъде другаде. Навън, може би. Имат моето позволение.

Сали побесня. Фей се подсмихна и поведе *клуба* извън столовата.

— Благодаря — обърна се към нея Диана и двете за миг впериха поглед една в друга. Каси се сети за горящите в кръг свещи на пътя. Нов етап в живота... Нима Фей беше обърнала нова страница? Щеше ли да се върне при сборището?

Следващите думи на Фей обаче опровергаха тази идея.

— Всъщност и вие може да обядвате в задната стаичка — каза тя. — Можете да станете дежурни. Той това иска...

— Иска да ни покори — прекъсна я Дебора язвително.

— Иска да се присъедини към *клуба*. Той е един от нас.

— Не, не е, Фей — сръза я Каси, сещайки се за сянката до скалата. — Нямаме нищо общо.

Фей ѝ отправи странен поглед, но каза само:

— През последния час в стая С 207 има среща на дежурните по коридорите. Помислете си. Колкото по-скоро се присъедините към него, толкова по-лесно ще бъде. — Тя тикна уокмена на Дъг обратно в ръцете му и отмина.

Обядът не беше особено приятен. В двора пред училището беше студено и никой, освен Сюзан, нямаше голям апетит. Шон дойде късно, след като вече всички се бяха успокоили. Отново обсъждаха как да победят Черния Джон и пак стигнаха до извода, че им трябва сила. Сила, за да го разгромят. Трябваше им инструментите на посветените.

Всеки предлагаше да търсят на различно място. Адам каза — на плажа, най-вече около Залива на дявола, където господин Фогъл, бившият директор, беше убит от скалното свлачище. Според Дебора трябваше да търсят при старото гробище. „То съществува от седемнайсети век — беше обяснила тя. — Сигурно първото сборище ги е скрило там.“ Мелани и Диана обсъждаха дали могат да направят махало с кристал, който да проследи „бялата енергия“ на инструментите.

Каси седеше тихомълком до Ник, без да участва в разговора. Изпитваше глупаво и отчаяно желание да забрави всичко и да зарови глава в рамото му. Не познаваше Ню Салем добре като другите. Откъде да знае къде може да са? А и имаше предчувствие, че предстояха страховити, ужасни неща.

„Ще загубим“, помисли си тя, заслушана в разтревожените гласове на приятелите си. „Ние сме само деца, а той с векове е трупал опит. Ще загубим.“

Усещането за нещо лошо се засили с напредването на деня. Докато отиваше към последния си час, тя срещна Ник в коридора.

— Изглеждаш ужасно — каза той.

— Благодаря — опита се да се усмихне тя.

— Не, наистина си бледа. Добре ли си? Искаш ли да си отидеш вкъщи?

— И да напусна района на училището без позволение? — цитира Каси автоматично и изведнъж се озова в ръцете му.

Ник отвърна:

— Защо не си заврат позволението...

Каси само се притисна по-силно към него. Ник се отнасяше толкова добре с нея, искаше ѝ се да го обикне. „Ще направя всичко възможно“, реши тя. Може би трябваше да се приберат на „Кроухейвън Роуд“, да отидат някъде сами. Ник не обичаше да проявява нежност пред хората.

— Прегърни ме — каза тя. И той го направи. После я целуна.

Да. Продължавай. Стани част от Ник... това беше безопасно. Ник щеше да се погрижи за нея. Вече можеше да спре да мисли.

— Леле-мале... Прилича ми на провинение тип А — чу се нечий досаден глас. — Проява на нежност на публично място, в разрез със сериозната и достойна политика на общественото образование. Ти какво мислиш, Порша?

Ник и Каси се разделиха. Каси се изчерви.

— Направо е отвратително — изрази мнението си Порша Бейнбридж.

Зад нея се беше събрала цяла тълпа дежурни. Очевидно отиваха на срещата. Бяха може би трийсет. Сърцето на Каси заби силно и бързо.

— Тя беше виновна — продължи Порша и сведе аристократичния си нос към Каси. — Тя го насърчи. Да я отведем.

— Хайде, мръснице — обърна се Сали към Каси.

Каси си спомни гнева и злобата в гласа на Сали, по време на разговора в тоалетната. *На танците накара всички момчета да вървят по петите ѝ с изплезени езици, включително и моето гадже.* Оттогава Каси беше променила значително мнението си за самата себе си.

Ник гледаше групата дежурни със студено лице. Приличаше на стария Ник от времето, когато го беше видяла за пръв път. Студен като лед.

— Къде ще я водите? Наказанието за нарушение тип А е задържане след часовете. Или не познавате собствените си правила? — сопна се той.

— Ние решаваме какво да бъде наказанието... — започна Порша, но Сали я прекъсна.

— Противопостави се на дежурен през обедната почивка — обясни тя. — Затова ще я заведем при директора. Господин Брансуик ни даде специални инструкции. Ще я изпратим в кабинета му да си поговорят.

— Тогава водете и двама ни — предложи Ник и стисна ръката на Каси.

Бяха прекалено много. Погледът на Каси се плъзна по лицата на дежурните, но не видя приятел сред тях. Всички бяха от горните класове. Всички мразеха вещиците. А и Фей я нямаше.

— Ник — обърна се към него тя нежно и внимателно, опитвайки се да овладее разтуптяното си сърце. — Трябва да отида с тях. — Сетне извърна поглед към Сали. — Може ли само да се сбогувам с него?

Сали я изгледа язвително, но кимна. Каси обви ръце около врата на Ник.

— Събери другите — прошепна тя в ухото му. — Дежурните ще са на среща... Намерете начин да ме измъкнете.

Ник се отдръпна и в махагоновите му очи се четеше разбиране. После удостои Сали с безизразно изражение и отстъпи встрани.

Дежурните обиколиха Каси и я ескортираха по коридора, сякаш водеха масов убиец. Обхвана я лудо желание да се изкикоти. Когато

обаче стигнаха кабинета на директора, то отстъпи място на страха и тревогата.

„Планирал е всичко“, помисли си тя. „Не самата ситуация днес. Знаел е обаче, че ще ни излови един по един.“ Тя се опита да не обръща внимание на шептящия в главата ѝ гласец: „Знаел е, че ще пипне теб. Той иска теб“.

Защото беше наполовина външна, или защото не влизаше в плановете му. Образът на Кори проблесна в главата ѝ — вдървената и неподвижна Кори със счупен врат в подножието на хълма. Вече знаеше какво се случваше с хората, които не влизаха в плановете на Черния Джон.

— Може би ако изпърхаш с мигли, ще те пусне — прошепна злобно Сали и я бутна да влезе.

Каси не отговори. Не можеше.

Не беше влизала в кабинета на директора, откакто беше дошла да се оплаква на господин Фогъл от поведението на Фей. Стаята изглеждаше по същия начин, но този път в камината гореше огън. И мъжът зад бюрото беше друг.

„Не го гледай“, помисли си Каси, когато вратата се затвори зад гърба ѝ. Но не успя да се въздържи.

Черните му очи се впиха в нейните от мига, в който погледна към бюрото. По приличното на ястреб лице нямаше и следа от изненада, че я вижда.

Директорът постави внимателно тънък, позлатен химикал на бюрото.

— Касандра — започна той.

Колената на Каси омекнаха.

Беше гласът на сянката. Тъмен, течен глас. Толкова тих, толкова коварен... толкова зъл. Пред черните му като хематит очи се почувства гола, открита. Сякаш проникваше в съзнанието ѝ. Търсеше пролука да се вмъкне в главата ѝ.

— Господин Брансуик — отвърна тя. Гласът ѝ прозвуча странно дори за собствените ѝ уши. Учтив, но дистанциран.

Той се усмихна.

Носеше черно поло и черно сако. Изправи се и постави длани на бюрото.

— Толкова си смела — каза той. — Гордея се с теб.

Това беше последното нещо, което можеше да очаква. Каси впери поглед в него. Пръстите ѝ автоматично посегнаха към висулката с аметиста под блузата ѝ.

Очите му проследиха движението.

— Не си прави труда — рече с лека усмивка. — Кристалът е прекалено малък, за да има някакъв ефект.

Каси бавно пусна ръка. Откъде знаеше? Почувства се объркана, смутена. Гледаше мъжа пред себе си и се опитваше да го свърже с надвесеното над баба ѝ изгоряло създание в кухнята, със заклинателя от седемнайсети век, повел подплашеното сборище към Ню Салем. Как беше възможно изобщо да е тук? Това беше въпросът. Какъв беше източникът на неговата сила?

— Аметистът е слаб камък. Той е камък на сърцето — обясни тихо той. — Чистота на намеренията, Каси. Това е тайната. Чистота и яснота. Никога не изпускай от поглед целта си.

Изпита странното усещане, че отговори на въпроса ѝ. Господи, защо не идваше Ник? Сърцето ѝ заби лудо... беше *изплашена*.

— Нека ти покажа — предложи тъмният мъж. — Би ли ми подала кристала? Само за минута — добави той, когато Каси не помръдна.

После Каси бавно вдигна ръка към врата си. Откопча сребърната верижка и сне колието с вкочанени пръсти. Не знаеше какво друго да направи.

Той бавно и внимателно го пое от нея.

Изведнъж на Каси ѝ се стори, че е фокусник, който всеки миг ще направи някакъв номер. „В ръкавите му няма нищо“, помисли си тя. „Само плът, която така или иначе не би трябвало да е там.“

Все още държейки висулката във въздуха, директорът се отдалечи от Каси. Огънят подскачаше и пукаше и Каси усети пулса си в гърлото и във върховете на пръстите си. „*Не издържам повече*“, помисли си тя. „*Ник, къде си?*“

— Виж сега — започна директорът със странно променен глас, — аметистът е камък с много несъвършенства. Ако искам повече сила, бих се спрял на кварца... — Той понечи да се обърне.

„*Не*“, помисли си Каси. Всичко беше започнало да се движи на забавен каданс, сякаш превърташе кадър след кадър на видеозапис. Видеозапис на някаква страхотна машина — всеки образ беше ясен,

светъл и отчетлив, без замазани петна. Дори не разбра откъде се появи това „Не“ в главата ѝ. Нещо дълбоко в мозъка ѝ закрещя в знак на протест, сякаш се опитваше да я предупреди. *„Не гледай! О, не гледай!“*

Искаше ѝ се да спре действието, да натисне „стоп“. Но не можеше. Над полото се появи чудовище, което накара от очите ѝ да бликнат сълзи и в гърлото ѝ да заглъхне вик. Мъжът нямаше лице.

Нямаше коса, нямаше вежди, нямаше очи, нямаше нос. Нямаше уста, само ухилените очертания на стиснати зъби. Дори и този образ, дори и костите, които я гледаха, бяха ясно очертани и бистри като вода. Не можеше да извика, не можеше да си поеме въздух. Загуби контрол над съзнанието си.

„Господи! Господи! Черепът не е изчезнал. Нищо чудно, че не можахме да го намерим. Изобщо не е избухнал. Той е на главата му! О, Диана! О, Адам! На главата му е...“

— Виждаш ли, Касандра — долетя нечовешки глас иззад стиснатите зъби. — Чистота плюс яснота е равно на сила. А аз притежавам повече сила, отколкото вие, деца, някога сте мечтали.

„Господи! Не вярвам! Не вярвам, че това се случва! Не искам да гледам повече...“

— Духът ми не е ограничен от това тяло — продължаваше спокойно ужасяващо звучащият глас. — Може да тече като вода, накъдето аз реша. Мога да съсредоточа силата си навсякъде.

Очните кухни се сведоха надолу към аметиста, висящ от съвършено нормално изглеждащата човешка ръка. Във вътрешността на кристала проблесна пламък. После Каси го усети — изблик на сила, подобно на вълните, които беше отправила към кучето, за да предупреди Шон или да запали свещта. Неговата сила обаче беше много по-голяма, много по-концентрирана от нейната. Тя сякаш я видя, беше като поток светлина.

Аметистът се пръсна.

Сребърният бухал се залюля, но вече не държеше нищо в ноктите си. Кристалът го нямаше.

Слухът ѝ долови звъntenето на парченцата, които се посипаха на земята, но звукът не достигна до съзнанието ѝ. Паниката я беше направила сляпа и глуха.

— Сега, Касандра... — започна отново гласът, но изведнъж замълча. Чу се толкова силен шум, че нямаше как дори Каси да го пренебрегне. От двора пред училището се разнасяше рев като от спортна среща, но звучеше някак по-гневно. На фона на дрезгавите викове се разнасяха пронизителни писъци.

Директорът изпусна сребърната верижка и отиде до прозореца, който гледаше към двора.

Съзнанието на Каси се пробуди. Искаше само едно — да се махне оттам. Вниманието на тъмния мъж не беше насочено към нея и тя се спусна към вратата.

Избяга от кабинета без дори да поглежда към секретарките. По коридорите на втория етаж цареше хаос. Учениците излизаха на тълпи от класните стаи.

— Има бой! — викаше някакво момче на стълбите. — Бързо!

„Прилича по-скоро на бунт. Не могат да контролират всички едновременно“, осъзна замаяно Каси. Все още тичаше. Побягна по стълбите и по коридора, инстинктивно отправяйки се към центъра на хаоса.

— Каси, чакай!

Не беше мъжки глас, макар и да прозвуча заплашително. Фей. Каси спря за момент и се огледа отчаяно за Ник, Диана или Адам.

— Каси, спри, за бога! Никой няма да те нарани. Тичам след теб от кабинета.

Каси предпазливо забави крачка. Коридорът беше безлюден. Всички бяха навън.

— Каси, *изслушай ме*. Той не се опитва да те убие, уверявам те. Искда да ти *помогне*. Той те харесва.

— Фей, ти си луда! — Каси изгуби контрол и изкрещя следващите думи: — Нямаш представа какво е той! Всичко, което виждаш, е илюзия! Той е чудовище!

— Стига глупости. Той е един от нас...

— О, господи! О, господи! — избъбри Каси. Рухна психически и колената ѝ се разтрепериха толкова силно, че трябваше да се подпре на стената. Плъзна се по нея и скъса плакат за футболната среща за Деня на благодарността. — Ти не го видя. Не знаеш.

— Виждам, че се държиш като бебе. Дори не чу какво искаше да ти каже. Щеше да ти обясни всичко...

— Фей, събуди се! — извика Каси. — За бога, събуди се и го погледни! Не е такъв, за какъвто го мислиш. Ти си сляпа!

— Смяташ, че знаеш всичко? — Фей се отдръпна и кръстоса ръце на гърдите си. Наклони брадичка и погледна някак победоносно Каси с премрежени очи. Кървавочервените ѝ устни се извиха в усмивка. — Вярваш, че знаеш всичко. Ти обаче нямаш представа дори как се е казал последния път, когато е бил тук. Когато е дошъл при родителите ни и се е настанил на номер тринайсет.

Силата, която паниката беше вдъхнала у Каси преди малко, се стопи и изведнъж на Каси ѝ се стори, че земята се люлее. Притисна ръка към пода. Фей продължаваше да я гледа със странни, триумфиращи очи.

— Не! — прошепна Каси.

— „Не, не знам“ или „Не, не ми казвай“? Аз обаче ще ти кажа, Каси. Време е да научиш. Името, под което се е представял, е било Джон Блейк.

Каси се втрещи, неспособна да говори, неспособна да мисли. Не можеше да повярва... Но вътре в себе си... тя знаеше.

— Вярно е. Той е твой баща.

Каси просто седна.

— И иска да си щастлива, Каси. Искане да бъдеш негова наследница. Има велики планове за теб.

— А къде си ти в тези планове? — извика Каси разгневено. Не можеше да търпи повече. — Ти новата ми мащеха ли ще бъдеш?

Фей се засмя... С типичната си вбесяваща, ленива, самодоволна усмивка.

— Може би. Защо не? Винаги съм харесвала по-възрастни мъже... А и той е само три века по-стар от мен.

— Отвратителна си! — Каси не можеше да намери подходящите думи. Не се сещаше за нещо достатъчно лошо, а и не искаше да повярва, че това наистина се случва. — Ти си... ти...

— Още нищо не съм направила, Каси. С Джон имаме... бизнес отношения.

Каси имаше чувството, че ще повърне. Отвращаваше се от себе си, от Фей...

— Викаш му „Джон“? — прошепна тя.

— А как да му викам? Господин Брансуик? Или господин Блейк, както се е казвал последния път?

Сега всичко около Каси се въртеше. Светлозелените тухлени стени се извиха. Прииска й се да припадне. Да можеше да припадне, да не се налага да мисли повече!

Но не можеше. Въртенето спря бавно и тя усети под себе си твърдия под. Нямахме как да избяга. Нямахме избор, трябваше да се изправи срещу проблема.

— Господи! — прошепна Каси. — Вярно е. Наистина е вярно.

— Да — потвърди тихо и доволно Фей. — Майка ти му е била гадже. Той ми разказа цялата история. Как се е влюбила в него, когато

отишъл до номер дванайсет да иска кибрит. Така и не са се оженили, но очевидно не е възразил да вземете името му.

Вярно беше... Точно това бабата на Каси се беше опитала да ѝ каже, преди да почине. „Трябва да ти кажа още нещо“, беше промълвила тя и тогава Лоръл влезе. Последните думи на баба ѝ бяха като полъх: „Джон...“ беше прошепнала тя, и още нещо, което Каси не успя да разбере. Тя обаче си спомни как устните на баба ѝ сякаш изрекоха думата „Блейк“.

— Защо не ми е казала по-рано? — задъха се Каси. Не усети, че го изрече на глас. — Защо чакаше, докато умре? Защо?

— Кой? Баба ти ли? Сигурно не е искала да те разстройва — предположи Фей. — Вероятно е смятала, че ще се... поболееш... ако разбереш. Ти си негова плът и кръв, Каси. Негова дъщеря.

Каси клатеше невиждащо глава, гадеше ѝ се.

— Старите жени... И те трябва да са знаели. Боже, всеки, който го е познавал, е знаел! И никой не ми каза. Защо не ми казаха?

— О, престани да хленчиш, Каси. Сигурна съм, че са мълчали, защото са се страхували как ще реагираш. И признавам, май са били прави. Направо си съсипана.

„Пралелята на Мелани Констанс“, мислеше си Каси. „Тя трябва да знае. Как може изобщо да ме гледа? Как може да търпи майка ми в къщата си?“

„А госпожа Франклин щеше да ми каже“ осъзна внезапно тя. Да. Точно затова стана цялата суматоха в дома на леля Констанс, преди да си тръгнат. Бабата на Адам щеше да им каже кой е истинският баща на Каси. Баба Куинси и леля Констанс я бяха спрели. Всички се бяха наговорили да пазят мълчание, да скрият истината от Каси.

„Това може би не се отнася за родителите“ помисли си Каси. Почувства се много уморена. Те сигурно така или иначе не помнят. Направили са всичко възможно да забравят. Леля Констанс обаче беше предупредила кръга да не ровят в старите спомени. Тогава беше спряла за миг поглед върху Каси.

— Само си помисли, Каси — продължи Фей. Сега дрезгавият ѝ глас прозвуча разумно, не злорадо или победоносно. — Той иска най-доброто за теб. Винаги го е искал. Раждането ти е било част от плановете му. Да, с теб имахме някои проблеми преди, но Джон иска да се сближим. Защо не опиташ? Хайде, Каси!

Бавно и мъчително Каси фокусира погледа си. Фей беше коленичила пред нея. Красивото ѝ чувствено лице сякаш беше озарено от вътрешна светлина. „Тя наистина вярва в онова, което казва — помисли си Каси. — Искрена е. Може би дори е влюбена в него.“

„Вероятно — продължи да разсъждава Каси замаяно — и аз трябва да обмисля всичко. Толкова неща се промениха, откакто дойдохме в Ню Салем... Не съм човекът, който бях. Старата, срамежлива Каси, която никога не беше имала приятел и никога не знаеше какво да каже, вече я няма. Може би това е поредната промяна, друг етап в живота ми. Може би съм на кръстопът.“

Задържа погледа си върху Фей за един дълъг миг и затърси истината из дълбоките ѝ кехлибарени очи. После бавно поклати глава.

„Не.“

Когато си го помисли, през нея премина като бяла вълна ледена решителност. Никога нямаше да тръгне по този път, каквото и да се случеше. Никога нямаше да се превърне в онова, което Черния Джон — нейният баща — искаше.

Без да каже и дума, без да се обърне назад, Каси се изправи и се отдалечи от Фей.

Навън все още цареше хаос. Каси обиколи с поглед предния вход на училището и забеляза слабото ноемврийско слънце да проблясва в нечий руси буйни коси. Тръгна натам.

— Диана...

— Каси, слава богу! Когато Ник ни каза, че си сама в кабинета му... — Диана разшири очи. — Каси, какво има?

— Трябва да ти кажа нещо. Вкъщи. Може ли да си вървим? — Каси стискаше ръката на Диана.

Диана се взря в нея за момент, после се разбърза.

— Да, разбира се. Ник обаче ще те търси. Негова беше идеята да предизвикаме сбиване на първия етаж, за да му отвлечем вниманието. Събраха се доста хора и започнаха. Всички момчета се включиха, плюс Дебора и Лоръл. Сега чакат да се появиш.

Каси не можеше да се изправи пред никого, най-вече пред Ник. След като разбереше какво представляваше всъщност... какво беше държал в ръцете си, какво беше целувал...

— Моля те, кажи им, че съм добре. Трябва да вървя. — Сюзан беше наблизко и Каси кимна към нея. — Не може ли Сюзан да ги

успокои?

— Да, добре. Сюзан, предай на всички, че съм завела Каси у дома. Вече може да спрат да се бият. — Диана поведе Каси надолу по хълма към паркинга. Едва бяха стигнали до колата на Диана, когато дотича и Адам.

— Боят затихва... и аз идвам с вас — заяви той. Каси искаше да спори, но нямаше сили. А и може би Диана щеше да има нужда от Адам, когато ѝ разкажеше цялата история.

Кимна към Адам и той се качи в колата мълчешком. Стигнаха до къщата на Диана и се качиха в стаята ѝ.

— Казвай сега какво се случи, преди да съм получила сърдечен удар — подкани я Диана.

Не беше толкова лесно. Каси застана до прозореца, където слънчевата светлина се отразяваше във висящите призми и хвърляше разноцветни отблясъци по стените. Обърна се и погледна черно-белите картини от двете страни на прозореца — колекцията от гръцки богини на Диана. Там беше гордата Хера — царствена осанка с буйна мастиленочерна коса и диви очи с гъсти мигли. Също и Афродита — богиня на красотата с открита нежна гръд, Атина — сивоока богиня на мъдростта, Персефона — светнало елфическо лице сред разцъфнали цветя. На последно място беше цветно изображение на богиня, по-стара от гръцката цивилизация. Това беше богинята Диана, повелителка на луната, звездите и нощта. Диана, кралицата на вещиците.

— Каси!

— Съжалявам — прошепна Каси и бавно се извърна с лице към Диана.

Диана сякаш едва издържаше напрежението.

— Съжалявам — повтори по-силно Каси. — Просто не знам как да започна. Вече знам защо съм родена по-късно от вас... Всъщност... не... — Замисли се за момент. — Не знам защо съм родена по-късно. Освен ако той вече не е знаел, че съборището ще го отхвърли и затова е измислил резервен план...

Каси замълча отново и поклати глава. Адам и Диана я гледаха втренчено, сякаш беше полудяла.

— Не знам всичко. Но аз не съм наполовина външна, както мислехме. Не е това причината той да ме преследва. Има съвсем

различна причина. Смятахме, че двете с Кори сме развалили плановете му... О, господи! — Каси млъкна. Заболя я, сякаш някой прокара през нея нащърбено стъкло. Очите ѝ се наляха със сълзи. — Мисля, че... Боже, сигурно е истина. Знам защо Кори е загинала. Заради мен. Ако беше останала жива, не аз, а тя щеше да стане член на сборището. Той не е искал това да се случи. Тя не е била планираното дете и е трябвало да се отърве от нея. — Друг спазъм на болка накара Каси да се свие. Уплаши се, че ще повърне.

— Седни — настоя Адам. Двамата с Диана ѝ помогнаха да седне на леглото.

— Недейте... Още не знаете. Няма да искате да ме докосвате.

— Каси, за бога, обясни ни за какво говориш. Думите ти нямат никакъв смисъл.

— Напротив. Аз съм дъщеря на Черния Джон.

В този момент, ако някой от двамата беше пуснал ръката ѝ или се беше отдръпнал, Каси щеше да се опита да скочи през прозореца. Ясните зелени очи на Диана обаче само се разшириха, а зениците им станаха огромни и сякаш бездънни. Очите на Адам бяха сребристи.

— Фей ми каза. Истина е.

— Не е вярно — отвърна Адам.

— Не е вярно и аз ще я убия — рече Диана. Нежната Диана да каже такова нещо, беше удивително събитие.

И двамата продължиха да държат Каси. Диана я подкрепяше от едната страна, а седналият от другата ѝ страна Адам прегръщаше и двете. Каси така започна да потръпва, че и тримата се разтрепериха.

— Вярно е — прошепна тя и се опита да се овладее. Трябваше да запази спокойствие, не биваше да губи контрол. — Това обяснява всичко. Защо го сънувах. И него, и потъващия кораб. Ние сме... някак свързани. Обяснява защо постоянно ме преследва. В нощта на Хелюин и снощи на плажа. Исква да се присъединя към него. Фей е влюбена в него. Също като майка ми.

Каси потръпна. Адам и Диана продължаваха да я прегръщат. Дори не трепнаха, когато се завъртя и ги погледна в очите.

— Обяснява и случилото се с майка ми — продължи задавено Каси. — Защо е отишъл в моята къща, когато възкръсна от гроба. Отишъл е да я види... Затова сега тя е в това състояние. О, Диана, трябва да отида при нея.

— След малко — успокои я Диана с дрезгав от напиралите сълзи глас. — След малко.

Каси мислеше трескаво. Нищо чудно, че майка ѝ беше избягала от Ню Салем. Нищо чудно, че в очите ѝ сякаш винаги се таеше безпомощен ужас. Как иначе — мъжът, когото беше обичала, се беше оказал кошмарно създание и е трябвало да избяга далеч, за да роди бебето му, някъде, където никой не я познаваше.

Майка ѝ обаче се беше оказала достатъчно смела, за да се върне и да доведе Каси. Сега Каси също трябваше да бъде смела.

„В мрака няма нищо страшно, изправиш ли се веднъж срещу него.“ Не знаеше как щеше да намери сили да се изправи срещу това, но трябваше да го направи някак.

— Вече съм добре — прошепна тя. — Искam да видя мама.

Диана и Адам се разбраха с поглед над главата на Каси.

— Идваме с теб — заяви Диана. — Няма да влезем в стаята, ако не искаш, но ще те закараме.

Каси вдигна поглед. Надникна в очите на Диана — сега тъмни като изумруд, но пълни с обич и разбиране. После се завъртя към Адам — изваяното му лице беше спокойно. Тя стисна ръцете им.

— Благодаря — рече тя. — Благодаря и на двама ви.

Вратата отвори леля Констанс. Изглежда се изненада да ги види и се смути, което пък съответно изненада Каси. Не вярваше, че нещо може да притесни пралелята на Мелани.

Когато обаче тръгна да влиза в гостната, баба Куинси и старата госпожа Франклин излязоха. Каси погледна крехката прабаба на Лоръл, после пълната, мърлява баба на Адам и накрая леля Констанс.

— Ние... пробвахме едно-две неща да видим дали няма да помогнем на майка ти — обясни леля Констанс малко засрамено. Покашля се. — Стари лекове — призна тя. — Може и да се получи. На верандата сме, ако имаш нужда от нещо. — И тя затвори вратата след себе си.

Каси се обърна да погледне фигурата между колосаните бели чаршафи. Отиде до леглото и коленичи.

Лицето на майка ѝ беше бяло като чаршафите. Тя цялата беше черно-бяла — бяло лице, черна коса, мастилени мигли във формата на полумесец на бузите. Каси хвана студената ѝ ръка и едва тогава осъзна, че нямаше представа какво ще ѝ каже.

— Мамо? — започна тя и добави: — Мамо, чуваш ли ме?

Никакъв отговор. Никакъв знак.

— Мамо — едва промълви Каси, — знам, че си болна и че си уплашена. Има обаче нещо, от което няма нужда да се страхуваш повече. Знам истината. Знам за баща ми.

Каси изчака. Стори ѝ се, че чаршафите върху гърдите на майка ѝ започнаха да се издигат и спускат малко по-бързо.

— Знам всичко — добави тя. — И... няма нужда да се притесняваш, че ще съм ти бясна или нещо такова. Разбирам. Видях го как манипулира хората. Видях какво направи на Фей, а тя е много по-силна от теб.

Каси стискаше студената ѝ ръка толкова силно, че се уплаши да не я заболи. Млъкна и преглътна.

— Искях само да ти кажа, че знам. Скоро всичко ще свърши. Ще се погрижа повече да не те наранява. Все някак ще го спра. Не знам как, но ще го направя. Обещавам, мамо.

Каси зачака отново. Не мислеше, че се надява на нещо, но вероятно беше така — секундите отлитаха, нищо не се случваше и сърцето ѝ се сви от разочарование. „Само никакъв знак! Не искам кой знае какво, нали?“ Знак обаче нямаше. Сякаш за стотен път този ден очите на Каси се напълниха със сълзи.

— Добре, мамо — прошепна тя и се наведе да целуне майка си по бузата.

Тогава забеляза никакъв тънък конец около врата на майка ѝ. Дръпна го и от якичката на нощницата ѝ се показаха три малки златистокафяви камъка.

Каси върна огърлицата обратно на мястото ѝ, изчака още една секунда и си тръгна.

„Ще се справя ли, ако майка ми умре като баба?“, зачуди се тя, докато затваряше вратата на спалнята. Едва ли. Беше започнала обаче да осъзнава, че има вероятност това да се случи.

На верандата Адам и Диана пиеха чай с жените.

— Кой сложи кристалите на врата на майка ми? И какви са те?

Старите жени се спогледаха. Отговори ѝ пралеля Констанс:

— Аз — рече тя и прочисти гърлото си. — Те са тигрово око. Пазиат от лоши сънища... или поне така казваше моята баба.

Каси успя да се усмихне леко.

— Благодаря! — Може би страстта на Мелани към минералите се предаваше в семейството. Реши да не казва на леля Констанс какво може да направи Черния Джон с кристалите, ако реши.

— Лошите сънища са истинска напаст — продължи госпожа Франклин, когато Адам и Диана станаха да си вървят. — Разбира се, хубавите сънища са нещо съвсем различно.

Каси погледна отново бабата на Адам — рошавата ѝ сива коса се беше разпиляла, а тя доволно хрускаше бисквитка след бисквитка. Каси не познаваше друг човек, който да яде толкова много. Може би, с изключение на Сюзан. Госпожа Франклин обаче беше много по-сложна личност, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Сънища? — повтори Каси.

— Хубавите сънища — измънка бабата на Адам. — За да имаш хубав сън, трябва да си легнеш с лунен камък.

Каси мисли за това по целия път до вкъщи.

С Диана вечеряха тихо, само двете. Бащата на Диана беше още в кантората. Адам отиде да говори с другите от *кръга*.

— Не мога да им кажа — обясни Каси. — Не и тази вечер. Утре, може би.

— Не е нужно ти да им казваш — отвърна Адам малко рязко. — Преживя достатъчно. Аз ще го направя. Не се тревожи, Каси. Никой няма да те изостави.

Не можеше да не се притеснява. Тя обаче загърби проблема — трябваше да се съсредоточи върху други неща. Беше обещала на майка си.

Лежеше в леглото и четеше *Книгата на сенките* на баба си. Нейната *Книга на сенките*. Търсеше нещо за кристали и сънища.

И го намери. „За предизвикване на сънища поставете лунен камък под възглавницата си и цяла нощ ще се радвате на спокойни, приятни сънища, които могат да ви бъдат и полезни.“ Намери и информация за кристалите по принцип. Големите кристали били за предпочитане пред малките. Е, това тя вече го знаеше. Мелани ѝ го беше казвала, а и днес Черния Джон го беше доказал.

Остави книгата и отиде до бюрото на Диана.

Там имаше бяла кадифена торбичка, поръбена с небесносиня коприна. Диана отдавна беше позволила на Каси да я отвори. Каси

занесе торбичката до леглото и изсипа съдържанието ѝ върху горния чаршаф. Камъните образуваха цветна дъга на белия фон.

Син дантелен ахат. Каси вдигна триъгълното парче и потри гладката му повърхност в бузата си. Видя бледожълт цитрин — камъкът на Дебора. Ползваше се за усилване на енергията. Имаше мътен оранжев халцедон, който веднъж Сюзан беше използвала, за да стимулира целия футболен отбор. Намери полупрозрачен зелен нефрит — за успокояване на мисълта, и лилав аметист — камъка на Лоръл. Черния Джон беше казал, че това е камък на сърцето. Имаше и много други — топъл светъл кехлибар, тъмнозелен халцедон с червени точки, гранат с цвят на вино, светлозелен оливин, който Диана беше използвала за проследяване на тъмната енергия.

Каси порови с пръсти из искрящото съкровище и накрая намери лунен камък.

Беше прозрачен, със сребристосин блясък. Постави го на нощното шкафче до леглото си.

Диана влезе, току-що изкъпана, и видя Каси да прибира камъните в торбичката.

— Намери ли нещо в *Книгата на сенките*? — попита тя.

— Нищо ново — отвърна Каси. Не искаше да обяснява какво прави, дори на Диана. Щеше да ѝ каже после, ако се получи. — Започвам да си мисля, че баба не е имала предвид нещо конкретно от книгата — добави тя. — Сигурно просто е искала да стана добра вещица, вещица с *много знания*. Може би е смятала, че ако съм достатъчно умна, ще мога да го победя.

Диана легна и загаси лампата. Нямаше луна и прозорецът остана тъмен. Беше толкова спокойно, двете лежаха една до друга, сякаш Каси беше останала просто на гости с преспиване. Спомни си за старите дни, когато с Диана бяха решили да са сестри.

— Трябва да намерим начин да го убием — рече тя.

Гости с преспиване, с мрачна и кръвожадна цел.

Диана замълча за момент и после добави спокойно:

— Поне знаем две неща, които не могат да го убият. Водата и огънят. Първият път, когато корабът е потънал, се е удавил. Вторият път, когато родителите ни са запалили къщата на номер тринайсет, е изгорял. Въпреки това е възкръснал и двата пъти.

Каси ѝ беше благодарна, че каза „родителите ни“. *„Нейната майка не се беше опитвала да изгори никого“* помисли си тя.

— Той каза, че духът му не се нуждаел от тяло — обясни Каси. — Според мен може да се мести. Може би когато тялото му умира, изпраща духа си на друго място.

— Като в кристалния череп например — предположи Диана. — Останал е там, докато не събрахме духа и тялото му. Да. Какво обаче можем да използваме срещу него?

— Земя... или въздух? — зачуди се Каси. — Не знам дали въздухът изобщо може да убива.

— И аз. Кристалите представляват земята... Ние обаче нямаме достатъчно голям кристал, който да използваме срещу него.

— Да — каза Каси. — Остават ни само инструментите на посветените. Трябва да ги намерим.

Усети, че Диана кимна в тъмното.

— Но как?

Каси протегна ръка и взе лунния камък. После го пхна под възглавницата си.

„Може би е важен не размерът, а начинът, по който човек използва кристалите“, помисли си тя.

— Лека нощ, Диана — добави Каси и затвори очи.

От самото начало сънят беше по-ясен от другите. Може би защото Каси разсъждаваше по-трезво, беше по-спокойна и осъзнаваше какво се случва. Солена вода заля лицето ѝ и тя глътна малко. Беше толкова студено, че не чувстваше нито ръцете, нито краката си.

Потъваха. Щеше да се удави... но не и да умре. С последни сили на волята изпрати духа си на предварително подготвеното място... в черепа на острова. Част от силата ѝ вече беше там и сега тя щеше да се присъедини към нея. Един ден, когато подходящият момент настъпеше, когато достатъчно голяма част от тялото ѝ се разпаднеше в морето и бъдеше изхвърлена на острова, щеше да заживее отново.

„Хубави сънища. Искан хубави сънища“ помисли си обезумяла Каси, когато водата заля главата ѝ. Промяна...

Заслепи я слънчева светлина.

— С Кейт можете да поиграете в градината — каза нежен глас.

Да. Беше успяла. Беше в къщата.

Градината беше отзад. Каси тръгна към задната врата.

— Джасинт, забрави ли?

Каси спря объркано. Нямаше представа какво става. Високата жена, облечена с типична за пуританите рокля, гледаше пода. Там, на чистите чамови дъски лежеше *Книгата на сенките* с червената кожена подвързия. Каси си спомни — книгата беше паднала от скута ѝ, когато се беше изправила.

— Съжалявам, мамо — откъснаха се естествено думите от устните ѝ. Очите ѝ се бяха пригодили към светлината, но не можеше да си спомни къде трябваше да прибере книгата. Имаше специално място... Но къде? После видя тухлата до огнището.

— Така е много по-добре — каза високата жена, когато Каси пхна книгата в дупката и върна тухлата на мястото ѝ. — Не забравяй, Джасинт. Трябва винаги да сме нащрек. Дори и тук, в Ню Салем, където всички съседи са като нас. Сега бягай в градината.

Кейт вече излизаше. На слънчевата светлина отвън Каси забеляза, че косата на Кейт беше същия цвят като косата на Диана — по-светъл от златото, някак по-блед, подобен на светлинен лъч. Очите ѝ също бяха златисти и приличаха на слънца. Изобщо тя беше златно момиче.

— *Небе и море, пазете ме* — засмя се Кейт и се завъртя към градината с билки и синия океан оттатък скалата. Там в момента нямаше стена. Още не беше построена. После Кейт се спусна да откъсне нещо. — Помириши лавандулата — рече тя и протегна китка лавандула към Каси. — Нали е прекрасна?

Каси обаче стоеше до отворената врата. Още двама души бяха влезли в кухнята. Може би майката и бащата на Кейт. Говореха с тихи, напрегнати гласове.

— ... току-що разбрахме. Корабът е потънал — каза мъжът.

Майката на Джасинт нададе вик на радост и изненада.

— Значи е мъртъв!

Мъжът поклати глава, но Каси не успя да чуе следващите му думи. Страхуваше се да не я хванат, че подслушва, и да я отпратят.

— ... черепът... — долови тя. — ... никой не знае... да се върне...

— А това е жасмин — продължаваше да чурулика Кейт. — Не е ли чудесен? — На Каси ѝ се прииска да ѝ каже да млъкне.

После чу нещо, от което косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха, макар че беше застанала на слънце.

— ... да ги скрием — казваше майката на Кейт. — Но къде?

Това беше въпросът. Къде? Къде? Ако този сън имаше някакво значение, то беше отговорът на този въпрос. Кейт се опита да я прегърне през кръста, да я накара да помирише жасмина, но Каси хвана ръката ѝ и напрегна слух.

Възрастните спореха тихо. До ушите на Каси достигнаха възкличания, изразяващи тревога и несъгласие: „*Не можем ли...?*“, „*Не, не там...*“, „*Но къде тогава?*“, „*О, боже, хлябът изгоря!*“

После долетя лек смях.

— Разбира се! Трябваше да се сетим по-рано.

Къде? Каси избута Кейт и се опита да надникне в кухнята.

— Джасинт, какво ти става? — извика Кейт. — Не чу и дума от това, което ти казах! Джасинт, погледни ме!

Каси отчаяно впери поглед в тъмната кухня. Беше прекалено тъмно. Сънят избледняваше.

Не. Трябваше да го задържи. Трябваше да види края. „Бабо, помогни ми“, помисли си тя. „Помогни ми да видя...“

— Джасинт!

Ставаше по-тъмно и по-тъмно...

Зашумяха дълги поли, хората вътре се движеха. Само един поглед...

— Старото скривалище — каза майката на Джасинт доволно. — Докато потрябват отново.

Тъмнина обви Каси.

Събуди се объркана.

Отначало не можа да си спомни какво търсеше в съня си. Сънят обаче помнеше прекрасно. Коя беше Джасинт? Нейна роднина? Може би й беше прапрапрабаба. Ами Кейт?

После се сети.

Инструментите на посветените. Членовете на първото сборище ги бяха скрили от Черния Джон, защото са знаели, че той ще се върне. Каси беше заспала с надеждата да открие къде са ги скрили и беше успяла.

Беше се питала защо Черния Джон нападна баба й в нощта, когато се завърна. „*Не заради Книгата на сенките*“ осъзна сега тя. Не защото познаваше майка й и баба й. Искал е нещо друго. Искал е инструментите на посветените.

Баба й обаче не знаеше къде са. Беше сигурна в това, иначе щеше да каже на Каси. Нейната собствена прабаба (прапрапрабабата на Каси) обаче беше повтаряла постоянно, че огнището е чудесно скривалище. Сега, благодарение на съня, Каси знаеше, че тухлата е криела тайна дупка още по времето на Джасинт.

Имаше обаче само една хлабава тухла и в дупката зад нея беше скрита единствено *Книгата на сенките*. Каси беше сигурна в това, както и че първото сборище беше търсило къде да прибере инструментите на посветените за дълго време, „докато потрябват отново“ на бъдещите поколения. Не зад хлабава тухла. Спомни си нещо — огнището, което беше зърнала между полите на жените в

последната секунда на съня, беше малко по-различно от съвременното огнище.

Каси полежа известно време в кадифената тъмнина. После се завъртя и нежно побутна Диана по рамото.

— Диана, събуди се. Знам къде са инструментите на посветените.

Събудиха Адам, като хвърляха камъни по прозореца му. Тримата отидоха до номер дванайсет, въоръжени с кирка, ковашки чук, няколко обикновени чука, отвертки, железен лост и Радж. Немската овчарка подскочаше весело до Каси, сякаш среднощните разходки бяха любимото му занимание.

Намаляващият диск на луната беше високо над главите им, когато стигнаха до къщата на бабата на Каси. Вътре сякаш беше по-студено, отколкото навън. Всичко сякаш беше замряло и ентусиазмът на Каси се изпари.

— Там — прошепна тя и посочи лявата част на огнището, където се виждаха нови тухли, различни от онези в съня ѝ. — Огнището е по-различно. Сигурно там са ги зазидали.

— Жалко, че нямаме пневматичен чук — пошегува се Адам и вдигна лоста. Очевидно студът и тишината не го притесняваха. На слабата изкуствена светлина в кухнята косата му беше с цвета на гранатите от торбичката на Диана. Радж седеше до Каси, а черно-кафеникавата му опашка се мятеше по кухненския под. Като погледна Адам и кучето, Каси се поуспокои.

Отне им много време. Каси нарани кокалчетата на ръцете си, докато човъркаше парче стар хоросан с отвертка като с длето. Накрая обаче и последните тухли паднаха в студената пепел на огнището една след друга. Всяка беше с различен цвят — имаше червени, оранжеви, дори лилаво-черни.

— Определено тук има нещо — заяви Адам и пхна ръка в дупката, която бяха направили. — Трябва да извадим още няколко тухли... Готово! — протегна отново ръка, но спря и отправи поглед към Каси. Ти заслужаваш тази чест. Не се страхувай, вътре няма нищо живо.

На Каси не ѝ се искаше да се сблъска с някоя тристагодишна хлебарка и кимна с благодарност. Пъхна ръка и усети нещо гладко и хладно. Беше толкова тежко, че трябваше да го вдигне с две ръце.

— Кутия за документи — прошепна Диана, когато Каси го постави на пода пред камината. На Каси ѝ заприлича на сандъче със съкровище. Малко сандъче от кожа, с медни панти. — През седемнайсети век са съхранявали важните документи в такива кутии — продължи Диана. — Документите на Черния Джон бяха в подобна. Хайде, Каси, отвори я.

Каси я погледна, после изчака Адам да остави кирката. Лицето му беше оцапано със сажди. Пръстите ѝ трепереха, когато отвори кутията.

Ами ако грешеше? Ами намереха стари хартии, а не инструментите на посветените? Ами ако...

В кутията, сякаш сега изработени и още недокоснати, сякаш скрити едва вчера, лежаха една диадема, една гривна и един жартierer.

— О! — възкликна Диана.

Диадемата, която кръгът използваше, беше сребърна и Каси знаеше това. Онази в кутията също беше сребърна, но изглеждаше някак по-нежна. Беше по-тежка, с повече орнаменти, по-бляскава. И тя, и гривната бяха ръчно изработени. Нищо не беше направено на машина. Всяка резка от надписите върху гривната, всеки сложен детайл на диадемата, говореше за майсторска изработка. Кожата на жартиера беше мека и вместо една сребърна закопчалка, имаше цели седем. Тежеше в ръката на Каси.

Без да каже и дума, Диана протегна ръка и проследи с пръст полумесеца на диадемата.

— Инструментите на посветените — каза тихо Адам. — Толкова ги търсихме, а през цялото време са били под носовете ни.

— Толкова много сила — прошепна Диана. — Изненадана съм, че са си стояли съвсем спокойно тук. Би трябвало да излъчват огромна енергия... — Тя замълча и погледна Каси. — Не каза ли, че ти е трудно да спиш тук?

— Нещо в къщата скърцаше и трополеше цяла нощ — потвърди Каси, но после срещна погледа на Диана. — О! Искаш да кажеш... Мислиш, че...

— Според мен проблемът не е в къщата — обясни кратко Диана.
— Толкова силни инструменти могат да предизвикат много странни неща.

Каси затвори очи, отвратена от себе си.

— Как може да съм толкова глупава? Всичко е толкова просто. Трябваше да се досетя...

— Сега всичко изглежда много логично — рече сухо Адам. — Но никой не се сети къде може да са инструментите, дори Черния Джон. Между другото, по-добре да не казваме на Фей.

Двете момичета го погледнаха и Диана кимна бавно.

— Тя е изпяла на Черния Джон за аметиста. Боя се, че си прав. Не можем да ѝ имаме доверие.

— Не трябва да казваме на никого — предложи Каси. — Поне не още. Не и докато не решим какво да правим с тях. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-безопасно ще е.

— Така е — съгласи се Адам. Започна да връща тухлите в огнището. — Ако оставим всичко, както си беше, и намерим добро скривалище за кутията преди сутринта, никой няма да се досети, че сме ги намерили.

— Вземи я — каза Каси, върна жартiera в кутията и пхна кутията в ръцете на Диана. — Другите са у Фей, тези са твои.

— Те са на водача на сборището...

— Водач на сборището е една идиотка — заяви Каси. Твои са, Диана. Аз ги намерих и аз така казвам.

Адам извърна поглед от огнището и тримата се спогледаха на светлината в студената, тиха кухня. Бяха мръсни. Дори по красивите скули на Диана имаше петна от сажди. Каси все още се чувстваше изтощена — беше преживяла един от най-дългите и ужасни дни в живота си. В този миг обаче почувства топлина и близост и болката и умората се стопиха. Бяха свързани. И тримата. Бяха част един от друг. И тази нощ бяха победили. Бяха триумфирали.

„Ако Диана не ни беше простила, какво ли щеше да се случи?“
зачуди се Каси и отправи поглед към огнището.

„Радвам се, че той е твой — наистина“ каза си после тя. Вдигна поглед и забеляза сълзите в очите на Диана. Тя сякаш знаеше какво си мислеше Каси.

— Добре. Ще ги взема... докато стане време да ги използваме — съгласи се Диана.

— Готови сме — рече Адам. Събраха инструментите и излязоха от къщата.

Преди да стигнат до дома на Адам забелязаха тъмен силует край пътя.

— Черния Джон — изстена Каси и замръзна.

— Не е той — каза Адам и спря. — Прекалено е нисък. Според мен е Шон.

Наистина беше Шон. Беше по дънки и с горнище на пижама. Личеше си, че много му се спи.

— Какво става? — попита той. Малките му черни очи шареха под тежките клепачи. — Видях светлина в къщата на Каси и чух кола да излиза на пътя... Взех ви за Черния Джон.

— Много смело от твоя страна да излезеш сам — обади се Каси. После се сети как беше обещала да се държи по-мило с него и се опита да се успокои. Диана и Адам се мъчеха да се разберат без думи. Шон местеше поглед от мръсните им лица към чуковете на пода на джипа и буцата под якето на Адам.

— По-добре да му кажем — промълви Диана. Каси се поколеба. Бяха решили да не казват на никого, но... май нямаха избор.

Тя кимна бавно, неохотно.

Шон се качи на задната седалка и се закле да пази тайна. Много се развълнува, че са намерили инструментите на посветените, но Адам не му позволи да ги докосне.

— Сега трябва да измислим къде да ги скрием — заключи Адам. — По-добре върви да спиш, утре ще се видим.

— Добре. — Шон излезе от колата. Понечи да затвори вратата, но спря и се обърна към Каси. — О, чух за онова... Че Черния Джон ти бил баща... Ами... исках да знаеш, че... за мен няма значение. Трябва да видиш моя баща. Това е. — Затвори вратата и си тръгна.

Гърлото на Каси се стегна и очите ѝ започнаха да парят. Беше забравила, че Адам им е казал. Сутринта трябваше да се изправи срещу останалите от кръга. Засега обаче Шон я накара да се почувства спокойна и смирена.

„Наистина трябва да се държа по-добре с него“, помисли си тя. Скриха инструментите в мазето на Адам.

— Ако не ги използваме, никой няма да успее да ги проследи — успокои я Диана. — Така поне смятаме с Мелани. Инструментите обаче са опасни, Адам. Опасни са. — И тя го погледна сериозно.

— Нека и някой друг, освен вие двете, да поеме някакъв риск — отвърна ѝ нежно той. — Само този път.

Каси си легна за втори път тази нощ. Беше уморена, но доволна. Постави лунния камък на нощното шкафче — стигаха ѝ толкова сънища. Зачуди се дали някога ще види Кейт отново.

* * *

— Не ми пука, дори и Адолф Хитлер да ѝ е баща. — Резкият глас на Дебора прокънтя от долния етаж. Каси стоеше до вратата в стаята на Диана и се държеше за касата. — Какво общо има това с Каси?

— Така е, Дебора, но не викай толкова. Може ли? — обади се Мелани малко по-тихо, но достатъчно високо, за да се чуе и горе.

— Да вървим да я изкараме оттам — предложи прагматично Дъг, а Крис добави:

— Едва ли ще слезе сама.

— Сигурно я плашите до смърт — скара им се Лоръл. Сякаш майка орлица се опитваше да вкара в час непокорните си пилета. — Сюзан, кексчетата са за нея.

— Сигурна ли си, че са овесени? Имат вкус на пръст — отвърна ѝ спокойно Сюзан.

— Все някога трябва да слезеш — обади се Диана зад Каси.

Каси кимна и опря за кратко чело в студената стена до вратата. Притесняваше я най-много единственият човек, когото не чу да казва нищо — Ник. Изправи рамене, взе раницата си и накара краката си да вървят. *„Сега знам как се чувства човек пред взвода за разстрел“*, помисли си тя.

Всички членове на кръга, с изключение на Фей, се бяха събрали в основата на стъпалата и гледаха нагоре в очакване. Изведнъж Каси се почувства по-скоро като булка, а не като затворник. Добре, че беше с чисти дънки и взет назаем от Диана кашмирен пуловер в меки сини и виолетови цветове.

— Здравсти, Каси — обади се Крис. — Чухме, че... Ооох! — залитна той, след като Лоръл го ритна.

— Заповядай, Каси — изчурулика сладко Лоръл. — Вземи си кексче.

— Недей — прошепна Сюзан в ухото на Каси.

— Набрах ги за теб — заяви Дъг и пхна в ръцете ѝ някакви влажни растения. После втренчи за миг изпълнен със съмнение поглед в „букета“. — Май са маргарити. Изглеждаха по-добре, преди да умрат.

— Да те закарам на училище с мотора? — предложи Дебора.

— Не, няма да я закараш на училище с мотора. Тя идва с мен — изправи се Ник. Той беше седнал на дървената пейка в коридора.

Каси се страхуваше да го погледне в очите, но не можа да се въздържи. Изглеждаше спокоен и невъзмутим, както винаги, но махагоновите му очи излъчваха топлина, предназначена само за нея. Той взе раницата ѝ и силните му, ловки пръсти стиснаха ръката ѝ само веднъж.

Тогава осъзна, че всичко е наред.

Каси огледа *клуба*.

— Всички вие... Не знам какво да кажа. Благодаря ви. — Погледна Адам с благодарност. Той ги беше накарал да разберат. — Благодаря ти.

Адам сви рамене. Само онези, които го познаваха наистина добре, щяха да доловят болката в усмивката му. Очите му бяха тъмни като буреносни облаци, сякаш потискаха някаква емоция.

— Няма проблеми — отвърна той, докато Ник водеше Каси към вратата.

Мимоходом Каси хвърли поглед на Дъг.

— Какво се е случило с лицето ти?

— Той винаги си е бил грозен — увери я Крис.

— От боя вчера — отвърна Дъг и докосна гордо насиненото си око. — Трябва да видиш петдесетте момчета, които ме нападнаха — извика след нея той.

— Ще имаме ли проблеми заради боя? — обърна се Каси към Ник, когато излязоха.

— Не... Не знаят кой е започнал. Трябва да накажат буквално цялото училище.

И директорът точно това и направи. Отмени футболната среща за Деня на благодарността и в училище се възцари атмосфера на недоволство. Каси само се молеше да не разберат на кого трябва да се сърдят.

— Да се опитаме да не се набиваме на очи до ваканцията за Деня на благодарността следващата седмица — предложи Диана на обяд. Само Каси и Адам знаеха защо Диана държеше да не се забъркват в неприятности — трябваше им време да решат как да използват инструментите на посветените, — но всички се съгласиха да опитат. Никой, освен Дъг и Дебора, не мислеше за сбивания в момента.

— Страх ме е. Страх ме е, че той няма да ни остави на мира. Може да накара дежурните да ни заведат при него и без причина — обърна се Каси към Диана по-късно.

Нищо такова не се случи. Необичайно спокойствие, подобно на наркоза, завладя гимназията. Сякаш всички чакаха нещо, но никой не знаеше какво.

— Не отивай сама — каза Диана. — Изчакай ме и ще дойда с теб.

— Знам точно къде е книгата — рече Каси. — Няма да оставам в къщата повече от минута. — Отдавна искаше да даде на Диана да прочете „Смъртта на Артур“. Беше една от любимите ѝ книги, а баба ѝ имаше красиво издание от 1906 година. — Ще взема и малко сушена салвия за плънката. Така и така ще съм там — добави тя.

— Не, недей. Не се занимавай с други неща. Върни се възможно най-бързо — посъветва я Диана и отметна с opakото на изцапаната си ръка кичур мокра коса от челото си. Пълненето на пуйката за Деня на благодарността се беше оказало много уморително, но интересно занимание.

— Добре — съгласи се Каси и отиде с колата до номер дванайсет. Закъсняваха с пуйката, а слънцето вече залязваше.

„Влизам и излизам“, каза си Каси и се шмугна бързо през вратата. Намери книгата на една полица в библиотеката и я пхна под мишница. Не се чувстваше притеснена — последната седмица мина много спокойно. Кръгът отпразнува рождения ден на Сюзан на двайсет и четвърти, преди два дни.

„Видя ли, нали ти казах — обърна се тя мислено към Диана, докато излизаше. — Няма за какво да се притес...”

Видя колата — сиво беемве до белия фолксваген на баба й. В същия миг се спусна да се скрие назад през вратата, но не успя. Една груба ръка затисна устата й и я повлече.

— Да се махаме оттук, преди някой да ни е видял — сопна се нечий глас. Каси долови острата миризма на пот.

„Джордан“, помисли си тя. „Онзи, с пистолета.“ Той беше от клуба по стрелба. Другият, Логан, членуваше в клуба по дебати. Беше по-малък от Джордан... или пък по-голям? Така и не успя да запомни кой, кой е от братята на Порша, макар че тя подробно ѝ беше говорила за тях на Кейп Код.

Умът ѝ работеше спокойно и ясно.

Излязоха от Ню Салем и преминаха на континента. През цялото време я държаха на пода на задната седалка. Джордан беше стъпил върху нея и притискаше нещо студено към тила ѝ. „Сякаш съм опасен престъпник или нещо такова“ — помисли си Каси. — „Мили боже! Какво си мислят, че ще направя?! Че ще ги превърна в жаби?“

Другите крака, които усещаше върху гърба си, бяха женски. На Порша, предположи тя. Не, на Сали. Порша беше прекалено изискана да тъпче някого с крака.

Каси долови глухото трополене на гумите на колата по моста към сушата. После имаше много завои и след това караха дълго по много неравен път. Когато най-накрая спряха, беше много тихо.

Бяха в някаква гора. Бреза, бук и дъб, типични за Масачузетс дървета, растяха нагъсто наоколо. Каси чу по-леките стъпки на момичетата зад тях. Вървяха дълго, все по-далеч и по-далеч от пътя и цивилизацията. Когато се стъмни, стигнаха до една поляна.

Някой вече беше идвал тук. Фенерчето на Логан освети огнище и висящи от едно дърво въжета. Порша и Сали — Каси се беше оказала права и Сали наистина беше там — запалиха огън в огнището, а момчетата вързаха Каси за дървото. Според Каси използваха прекалено много въже.

А и огънят я притесняваше.

— Защо го правите? — попита тя Логан, когато той я върза и отстъпи встрани. Вече виждаше лицата им и успя да различи Логан от

Джордан. Очите на Джордан бяха като на акула.

— Защото си вещица — отвърна кратко Логан.

— Това причина ли е?

Порша пристъпи напред.

— Ти излъга — обвини я тя. — За момчето на плажа, за всичко.

През цялото време всъщност си била вещица.

— Тогава още не бях — отвърна Каси и се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно. — Сега обаче съм.

— Значи признаваш. Е, правим онова, което трябваше да направим още тогава.

Силен страх сви стомаха на Каси и тя отново погледна огъня. Джордан слагаше нещо в него, нещо дълго и метално.

„В беда съм“ осъзна Каси. „В много, много голяма беда.“

Трябваше ѝ помощ и имаше само един начин, по който да извика някого. Единственото ѝ оръжие беше силата ѝ.

„Добре“, каза си тя. „Направи го, както стресна Шон. Пригответи се, успокой се... Сега!“

„Адам!“, опита се да се свърже с него тя. „Адам, Каси е! В беда съм!“ Искаше ѝ се халцедоновата роза да беше в нея. Адам ѝ беше казал, че камъкът ще ѝ помогне, ако иска да го повика. Халцедоновата роза обаче беше на Диана.

„Не мисли за това сега. Мисли за Адам. Трябва да го накараш да те чуе.“

„Адам“ — повика го тя отново и вложи цялата си сила в тази мисъл. Сякаш умението ѝ да „изстрелва“ сила със съзнанието си не изчезваше с времето. То беше по-скоро като мускул — колкото повече го използваше, толкова по-добра ставаше. „Адам“, започна отново тя. Опита се да изпрати кратко и ясно послание. „Каси е! Имам нужда от помощ!“

„Ще дойде“ каза си тя. „Все някак ще ме намери. Ще дойде, но аз трябва да се успокоя и да изчакам.“ Мисълта за онова, което можеше да се случи преди Адам да се появи обаче, смразяваше кръвта ѝ.

Беше наред пустошта с четирима ловци на вещици. Тишината започваше да ѝ лази по нервите.

— Най-малкото, което можете да направите — обърна се внимателно тя към Логан и Сали, защото едва ли Джордан и Порша

щяха да ѝ отговорят, — е да ми обясните. Отвлякохте ме тук и поне можете да ми кажете защо толкова мразите вещиците. Не разбирам.

— Да не си луда? — попита Логан, но отговорът явно беше очевиден. Когато обаче тя продължи да го гледа, той допълни простишко: — Защото сте лоши.

— Логан... — Каси огледа лицето му на светлината на огъня. — Ние сме като вас. Просто сме по-близо... до природата. Това е. Изучаваме я, честваме я и понякога я караме да върши разни неща за нас. Ние обаче не сме лоши. Виж — продължи тя, когато Логан ѝ обърна гръб, — и ние имаме своите недостатъци, като всички хора. По принцип обаче се опитваме да сме добри.

— Ами Фей Чембърлейн? — намеси се изведнъж Сали в разговора. — Тя добра ли е?

— И у Фей има добро — отвърна Каси малко по-внимателно. — Диана ми каза това един път и е истина. Фей трябва само да открие добротата. Обаче не можете да ни съдите само заради един-единствен човек.

— А начинът, по който се държахте с цялото училище години наред? Нима това е проява на доброта? Всички бяхме ваши роби!

— Беше грешка, признавам — отвърна Каси. — *Диана* обаче няма никаква вина. Хората се отнасяха с нея като с принцеса, защото те така искаха. Фей се държеше с другите като с роби. Някои от нас се увлякоха по нея, но го направиха, без да искат. Каквото и да се е случило, това не е решение.

— Господин Брансуик ще реши проблема — заключи кратко Порша.

— Господи Брансуик е убиец! Той не е твой приятел, Порша. Именно той уби Кори Хендерсън, сестрата на Крис и Дъг. Уби я, защото не влизаше в плановите му. Уби и господин Фогъл, стария директор, защото искаше да заеме мястото му. И... — Каси се задъха. — Той уби Джефри, Сали! Да. Направи го от чиста злоба, така мисля... За да раздели още повече вещиците и външните. Той иска да се мразим.

— Това е абсурдно — заяви Логан. — Защо да иска такова нещо?

— Защото — започна Каси и затвори очи, макар и да нямаше смисъл — той е заклинател. Зъл заклинател. Единственият истински зъл, когото познавам. Искане да ви унищожим. Или да ни заведе

някъде и да унищожим хората там. Не знам какво точно е намислил — завърши тя и отвори очи. — Каквото и да е, обаче, не е хубаво. Не е нещо, което ще ви хареса.

— О, стига глупости. Да започваме — предложи Джордан.

— Не, чакайте. Искам да си изясним нещо. — Сали застана пред Каси и я погледна в очите. — Каза, че господин Брансуик е убил Джефри... Не е възможно. Онази нощ дори не беше в Ню Салем. Нямаше го и когато бяха извършени другите убийства.

— О, беше там, но не се показваше пред хората — промълви Каси. Погледна Сали. — Не е нужно да присъства физически. Той е заклинател. Изпрати сила... тъмна енергия... и тя го направи. А може и да е обсебил нечие чуждо съзнание и да е използвал друг човек.

„Като Фей“, помисли си Каси мрачно. Между другото беше възможно Фей да е бутнала Кори по стълбите и да ѝ е счупила врата, както и да е бутнала скала и да е предизвикала срутването, убило господин Фогъл. Възможно беше и да е подмамила по някакъв начин Джефри в котелното и да го е удушила. Трябвало е само да се промъкне зад него и да надене примката около врата му. Според съдебните лекари, и сам човек можеше да го направи.

— Какво значение има начинът? — попита уморено Каси. — Той го направи, това е важното. Наистина го направи, Сали, уверявам те. Той уби Джефри.

Сали се взираше в очите ѝ, заядливото ѝ лице беше на сантиметри от лицето на Каси. Поклати глава и се обърна.

— Съжалявам — каза Каси на гърба на ръждивата ѝ коса. — И аз харесвах Джефри. Знам какво си мислиш. Че съм искала да ти го открадна или нещо такова. Не е така. Аз просто... бях много развълнувана на танците. За пръв път момчетата искаха да танцуват с мен.

— Да, бе, сигурна съм! — сопна се Сали, без да се обръща.

— Наистина. Така е, Сали — отвърна Каси пламенно. — В Калифорния нямах приятели момчета. Бях прекалено срамежлива. Дори не знам защо всички искаха да танцуват с мен тук. Сали... — Каси безпомощно се взря в стегнатите рамене на червенокосото момиче.

Сали бавно се обърна.

— Май не си се поглеждала в огледало — рече тя, но гласът ѝ вече не беше толкова враждебен.

Каси преглътна сълзите, които щяха да прелеят от очите ѝ.

— Поглеждала съм се, но не виждам нищо специално — отвърна тя. — Не съм искала да ти открадна Джефри. Бях поласкана, че ме покани на танц. Беше прекрасна вечер, всичко беше вълшебно и после... — Каси премести поглед от Сали към Логан и отново примигна. — Нямах представа как се почувствах, когато разбрах, че е мъртъв. Бих направила всичко да заловя онзи, който го е сторил.

Логан пристъпи към нея, но резкият като бръснач глас на Порша го спря.

— Тя го прави! В момента използва вещерските си сили върху теб! Не ставай глупав, Логан!

Каси я погледна.

— Порша, за бога...

— Порша е права — отсече Джордан. — Ако я слушаме, ще ни изпързая. Лъже от самото начало. — Извади металното нещо от огъня.

— Какво е това? — попита Каси.

— Желязо за жигосване.

Каси осмисли отговора му и се опита да запази малкото ѝ останало самообладание. Джордан застана пред нея. Държеше дълъг прът, нажежен до червено от единия край. Не това изненада Каси, а въпросът му:

— Къде са инструментите на посветените? — попита той.

Каси се стъписа.

— Какво?

— Господин Брансуик ни каза — отвърна Порша с твърд глас. — Обясни ни, че те са източникът на силата ви и че ако ги унищожим, ще загубите всичко. Самият той иска да го направи, за да ви спре завинаги.

Каси изпита налудничавия импулс да се разсмее, но знаеше, че така само ще си навлече още неприятности. Значи той ги беше подучил. И беше разбрал, че е намерила инструментите. Сигурно очакваше да признае всичко на Джордан, за да се спаси. Или пък беше някъде наоколо, очаквайки Каси да го повика на помощ.

„Не — помисли си тя. — *Каквото и да се случи, няма да го направя. Не искам той да ме спасява.*“

На светлината на огъня огледа поляната и най-вече сенките около нея.

— Да, той наистина иска инструментите на посветените — потвърди внимателно Каси. — Но не за да ги унищожи, а за да затрие вас. Нас също, ако не му се подчиним.

Джордан сякаш се изненада.

— След малко всичко ще си кажеш — рече той. — Мислех, че ще ни излъжеш.

Цялото тяло на Каси се напрегна, когато той приближи нажежения прът към нея. „*Смела съм* — помисли си тя и се опита да успокои сърцето си. — *Силна съм, колкото трябва да бъда.*“ Когато усети топлината на метала обаче, я заля неподправен ужас.

— Чакайте! Спрете веднага, Джърган и Лудан, или както там се казвате! — прокънтя гласът на Дебора, гневен и изпълнен с първична свирепост. Тя стоеше между две дървета, сякаш сега се беше материализирала там. Тъмната ѝ разпусната коса се сливаше със сенките, а с изящната си дебнеща фигура приличаше на горска богиня, тръгнала на отмъстителна мисия.

Джордан пусна металния прът, извади пистолета и го насочи право към нея.

Друг глас се обади тихо от другата страна на поляната.

— Ако се отдалечиш от Каси и оставиш пистолета — каза Адам тихо и отчетливо, — няма да те нараним. — Беше се появил също толкова безшумно и изглеждаше също толкова опасен, колкото Дебора. Каси се сети за костюма му на Хелюин, за рогата и есенните листа на рогатия бог. В момента нямаше да се изненада, ако до него видеше елен.

Забеляза някакво движение и съзря Диана. Сякаш лунна светлина огря поляната. Неземна аура обвиваше момичето. Разпуснатата ѝ падаща на вълни коса я обвиваше като блестящо наметало. Беше висока и слаба, излъчваше господство сякаш беше истинската богиня Диана и държеше в ръцете си луната и звездите. Тя мълчаливо огледа външните със зелените си като скъпоценни камъни очи и каза:

— Махнете се от приятелката ми.

За миг на Каси ѝ се стори, че ще я послушат само заради могъществото, което струеше от нея. Джордан нерешително размахна пистолета. После се сепна и го насочи към Адам. Логан взе горящ клон от огъня и го приближи към лицето на Каси, тъй като Джордан беше пуснал металния прът.

— Назад или тя ще пострада — заплаши ги той.

Адам изпусна въздуха си.

— Предупредихме ви — промълви той.

Каси се взря в изумрудените очи на Диана. Погледна горящата пръчка на Логан и отново обърна поглед към нея. Знаеше, че Диана си спомни церемонията със свещите.

Огън... Беше толкова близо, че усещаше топлината на бузата си. Пламъците се меняха постоянно, издигаха се безспирно нагоре. В огъня имаше сила — Каси се беше убедила в това, когато Фей беше размахала горящ лист пред лицето ѝ в старата сграда по естествени науки. Сила за онези, които знаят как да я използват...

Този път тя знаеше.

Клонът пламна, сякаш някой го беше полял с бензин и Каси извърна лице и затвори очи да се предпази от блясъка му. Логан изпищя и го хвърли. Джордан рязко извърна глава, разсея се за момент...

... и това беше достатъчно. Залитна назад, когато братята Хендерсън изникнаха от нищото като два еднакви златни пламъка. Пистолетът гръмна към небето, а в следващия миг момчетата вече го притискаха към земята, всеки приковал по една ръка. Каси видя как Ник изскочи от сенките и изненада Логан откъм гърба. Той започна да се бори, но Адам помогна на Ник и схватката приключи за секунди.

Каси погледна на другата страна и видя, че се бяха погрижили и за момичетата. Сали лежеше по лице — Дебора беше коленичила върху гърба ѝ, а Мелани беше застанала до тях. Порша стоеше притисната до едно дърво. На метър от нея ръмжеше Радж. Кучето беше оголило зъби, а козината му беше настръхнала. Лоръл се извисяваше застрашително зад него.

— Тези дървета — обясняваше тя на Порша — са поставили на мястото им много такива като теб. Ако се опиташ да избягаш, накрая ще се изгубиш. Да не говорим какво може да направи кучето. На твоето място нямаше и да се опитам да мръдна.

Порша замръзна.

Диана отиде до Каси и преряза въжетата с камата с бялата дръжка. Отне ѝ доста време.

— Добра работа — обади се Сюзан някъде отстрани.

— Добре ли си? — обърна се Диана към Каси. Тя още излъчваше страховитата неземна аура.

Каси кимна.

— Вече бяхме тръгнали, когато се свърза с Адам — обясни Диана. — Лоръл видяла кола да кара бързо по „Кроухейвън Роуд“, а Адам усети, че нещо не е наред. Той намери колата им, но Радж проследи дирята ви през дърветата.

Каси кимна с благодарност. Не беше в състояние да говори.

— Каси е добре, така че няма да ви нараним — заяви Диана. — Ще вземем обаче това — тя вдигна пистолета на Джордан, сякаш беше отровна змия — и ще ви оставим тук. Гумите на колата ви са спукани. Можете да се приберете пеша.

Четиримата външни не казаха нищо. Сали още беше на земята и дишаше тежко. Ник държеше треперещия Логан за гърлото. Порша не смееше да мръдне от дървото. Джордан обаче привлече вниманието на Каси. Той гледаше Диана с неприкрита омраза, подобно на притиснато в ъгъла диво куче.

„Това никога няма да спре — помисли си Каси. — Ще ни намразят дори още повече. Ще направят нещо, ние ще си отмъстим и така до края на света.“

Импулсивно отиде до мястото, където лежеше на тревата, и му подаде ръка.

— Не е нужно да бъдем врагове — обясни тя. — Не може ли всичко да свърши сега?

Джордан я заплю.

Каси замръзна, толкова се изненада, че дори не се възмути. Досега никой не беше плюл по нея. Погледна шокирано протегнатата си ръка и я избърса в дънките си.

Какво се случи после, Каси разбра от Лоръл, защото беше свела поглед надолу. На мига Ник тръгна към Джордан, но първо трябваше да се отърве от Логан, а и Адам просто беше по-бърз. Той светкавично сграбчи Джордан за предната част на якето, вдигна го и го свали с един

удар в лицето. Пламъците зад Каси се издигнаха на три метра височина. Джордан падна по гръб и притисна с две ръце носа си.

— Ставай — заповяда му Адам. Огънят бучеше и прашеше и изпращаше дъжд от искри в тъмната гора.

Ник вече беше до Адам. Лицето му беше безизразно и напълно спокойно, като на стария Ник.

— Недей, приятел, май му беше достатъчно — рече той и хвана Адам за ръката.

Джордан свали едната си ръка от носа си и Каси забеляза кръвта.

— Тя е лъжкиня. Ще се убедите — изскимтя той, местейки поглед между Каси и Адам.

За миг Каси си помисли, че Адам ще го удари отново. Той обаче се обърна, сякаш забравил за съществуването на Джордан. Изглежда не забелязваше и Ник. Хвана ръката на Каси, онази, която Джордан заплю, обърна я с дланта нагоре и я целуна.

Каси си помисли, че някой бързо трябва да се намеси.

— Трябва да ги вържем — предложи Мелани. Спокойният ѝ замислен глас прокътна на поляната. — Или поне трима от тях. Да оставим един да ги развързва, докато се отдалечим.

— Нека не е много стегнато — обади се Диана. Докато връзваха Джордан, Логан и Сали, тя заби камата с бялата дръжка в земята до Порша. — Можеш да ги освободиш, когато си тръгнем. Не се и опитвай да вървиш след нас — предупреди я тя. Така или иначе Порша едва ли щеше да го направи, очите ѝ бяха широко ококорени.

Диана проследи погледа ѝ до огъня, който все още приличаше повече на запален варел бензин, вместо на лагерен огън, и се обърна към Каси.

— Би ли го отслабила малко? Мисля, че ги стреснахме достатъчно.

Каси, която нямаше нищо общо с разгорелия се огън, измънка нещо нечленоразделно и бързо отиде да провери въжетата на Сали.

Сали я погледна с края на окото си и ѝ каза, без да движи устни:

— Грешах за теб.

Каси се взря в нея изненадано, но не каза нищо и се наведе сякаш да провери въжетата около китките ѝ.

— Може и да си права за Брансуик — призна Сали, все така шепнешком. — Ако е истина, ми е мъчно за теб. Той смята да направи

нещо на девети. Тогава има пълнолуние или нещо такова... и смята да действа. Дотогава иска да има инструментите.

— Благодаря — промълви Каси и стисна ръката на Сали зад гърба ѝ.

Изправи се, когато Диана каза: „Да вървим“.

Когато си тръгнаха, Каси незабелязано бутна Адам с лакът.

— Ти ли разпали огъня? — попита тя.

— Какво? О! — Пламъците стихнаха и огънят придоби обичайни размери. — Май да — призна той.

Вървяха през гората. Лоръл и Дебора уверено ги водеха сред тъмните дървета, а Радж подтичваше край тях. Пред цялото време Каси си мислеше за Ник.

Качи се в неговата кола, когато излязоха на пътя. Той шофираше мълчаливо, обгърнал облегалката на седалката ѝ. Другите коли бяха пред тях и фаровете им огряваха безлюдния път, докато се връщаха в Ню Салем.

Каси се опитваше да намери правилните думи. Случваше ѝ се за пръв път и се страхуваше да не сгреша. Страхуваше се да не нарани Ник.

Нямаше друг начин. От мига, в който Адам беше целунал ръката ѝ, тя беше осъзнала някои неща. Независимо дали ѝ харесваше, не можеше да промени нищо.

— Ник... — започна тя и сетне замълча.

— Не е нужно да казваш нищо — отвърна той със стария си дистанциран тон, сякаш искаше да каже, че нищо не може да го нарани. Каси усети болката под повърхността. Той я погледна и добави, този път по-мило: — Бях наясно с всичко още от началото. А и ти не си ми обещавала нищо. Не си виновна.

Според него нямаше нужда да говори повече. Тя обаче трябваше да каже нещо, да му обясни.

— Не е заради Адам — започна внимателно тя. — Не е заради него, защото знам, че е безнадеждно. Вече съм приела истината. Щастлива съм за него и Диана. Просто... — Замълча и поклати безпомощно глава. — Ще прозвучи много глупаво, но не мога да бъда с никого другото. Никога. Ще трябва да живея... — Опита се да намери правилните думи, но се сети единствено за една фраза от книгите по викториански етикет на баба си. Беше ги прегледала един

дъждовен следобед. — Ще трябва да живея в моминско (самотно) блаженство — промърмори тя.

Ник отметна глава и се разсмя. Разсмя се от сърце. Каси го погледна засрамено, но беше довольна, че поне се смееше. Гласът му вече беше почти нормален, когато я погледна с ъгъла на окото си и махна ръка от седалката.

— О, така ли си мислиш? — попита той.

— Ами какво друго да правя?

Ник не отговори, само леко поклати глава и отново се засмя леко.

— Каси, радвам се, че те срещнах — рече той. — Ти си... уникална. Понякога си мисля, че мястото ти е в Средновековието, не тук и сега. И ти, и Диана, и той. И тримата. Но въпреки това се радвам.

Каси се засрами още повече, не разбираше накъде бие.

— А аз се радвам, че срещнах теб — отвърна тя. — Много си мил с мен... Ти си добро момче.

Той отново изсумтя.

— Повечето хора не биха се съгласили с теб — отвърна. — Но не съм чак толкова лош. Ще се старая да не съм, иначе пак ще започнеш да ме гледаш с онези големи очи. — Затършува в джоба си за цигара, но погледна Каси и я прибра обратно.

Тя се усмихна. Прииска ѝ се да го хване за ръка, но не беше редно. Вече трябваше да се справя сама.

Облегна се назад и се загледа през прозореца в светлините на къщите край тях.

— Тогава е луната на Дългата нощ — обясни Диана. — На девети не е обикновено пълнолуние. Ще има затъмнение.

— Пълно лунно затъмнение — потвърди Мелани.

— Това лошо ли е? — попита Каси.

Диана се замисли.

— Силите на вещиците са най-големи на лунна светлина. Някои заклинания е най-добре да се правят при новолуние, при пълнолуние или друга фаза на луната. Със сигурност, ако Черния Джон смята да действа точно тази нощ, то затъмнението е най-подходящият момент за онова, което възнамерява да стори. И най-неподходящият за нас.

— Освен ако — намеси се Адам — знаем кога ще действа, без той да подозира, че сме наясно. Няма да знае, че ще сме подготвени.

Членовете на кръга закимаха замислено. Денят на благодарността беше минал и всички, притекли се на помощ на Каси предния ден, се бяха събрали в къщата на Адам. Каси им беше разказала какво се бе случило на поляната, преди да се появят... Не спомена само, че Джордан беше питал за инструментите на посветените. Беше го прошепнала единствено на Адам и Диана пред къщата на Диана. Сега ги погледна и попита с очи. Адам и Диана огледаха отчаяно останалите.

— Добре — започна Адам. — Май е по-добре да им кажем. Той знае, така че вече няма никакво значение, нали?

— Фей трябва да е разбрала някак — предположи Диана. Изглеждаше по-нещастна от всякога. — Отишла е при Черния Джон...

— Не — прекъсна я Каси.

Диана я погледна изненадано.

— Но...

— Не е била Фей — заяви Каси мрачно, но категорично. — А Шон.

Адам изруга тихо. Диана втренчи поглед в него, после в Каси. Накрая прошепна:

— Боже господи!

— Какво за Шон? Какво е направил? — попита Дебора. Ник беше настръхнал и беше вперил присвити очи в Каси.

Каси хвърли последен поглед към Диана, която кимна и се облегна на една ръка, и отвърна протичко на Дебора:

— Казал е на Черния Джон, че с Адам и Диана намерихме инструментите на посветените.

— Намерили сте... искаш да кажеш, че вие... искаш да кажеш, че наистина...? — заекна Дебора. Другите бяха онемели от изненада.

— Каси се сети къде са — обясни Адам. — Бяха зазидани в камината на номер дванайсет. Като се връщахме, срещнахме Шон. Той каза, че е видял светлина. Нима си мислиш, че...? — погледна той Каси.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Според мен е бил под влиянието на Черния Джон през цялото време. Мисля, че той е откраднал хематита от стаята ми. Сетих се снощи, докато се опитвах да заспя. Замислих се кой може да е казал на Черния Джон... и постоянно се връщах към първия път, когато видях Шон. Беше с колан, на който върху блестящ камък беше гравирано името му. Преди го носеше постоянно, но сега е студено и всички сме с пуловери. Затова не бях обърнала внимание. На бас, че и сега е с него. Носеше го дори онази нощ, когато беше излязъл по пижама. Мога да се обзаложа, че блестящият камък е...

— Хематит — довършиха всички в хор и погледнаха Мелани.

— Хематит или магнетит — потвърди Мелани. — Да, така е. И аз съм го виждала. Колко сме глупави само! Как не се сетих!

Ник се наведе напред.

— Според теб не Фей е изпяла на Черния Джон, че носим аметисти за защита? Смяташ, че е бил Шон?

Каси погледна силно стиснатите му устни.

— Той не е виновен, Ник. Ако Черния Джон е влязъл в ума му... Знам как се чувствах самата аз, когато се опитваше да се настани в моята глава. Шон не е успял да го спре. Всъщност на общото събрание всички видяхме, че не може да се контролира. Тогава искаше да се запише за дежурен. Трябваше да му изкрещя, за да го извадя от транса.

— Шон... господи! — възкликна Лоръл и се облегна. — Просто ужасно.

— Страхувам се, че има и още — добави Каси. Впери поглед в масичката за кафе на госпожа Франклин и притисна длан върху нея. Не знаеше как да продължи. — Вижте, аз... Според мен Черния Джон е накарал Шон да извърши убийствата.

Настъпи оглушителна тишина. Дори Диана беше прекалено шокирана, за да подкрепи Каси. Адам обаче я погледна в очите и бавно, притваряйки своите, кимна.

— Да — съгласи се той.

— О, не! — възкликна Сюзан.

— Мисля, че... — Каси преглътна, — сигурно е написал бележка до Кори предната вечер и ѝ е предложил да се срещнат пред училище. Не е заподозряла нищо. Помислила е, че става дума за нещо, свързано с кръга. Може би е минал зад нея и...

— Ще го убия! — изкрещя Дъг и скочи. Ник и Дебора го хванаха, но сега Крис се спусна към вратата крещейки. Адам и Мелани го събориха на земята.

— Не е бил той. Не е бил Шон — извика Каси. — Чуйте ме, момчета! Бил е Черния Джон. Той уби Кори. Ако съм права, Шон вероятно не помни нищо. Той просто е бил материална обвивка за тъмната енергия.

— Боже! — прошепна Лоръл. — Господи... Помните ли церемонията с черепа в гаража на Диана? Тогава за втори път се освободи много черна енергия. Шон и Фей се сбиха, свещта угасна и енергията избяга. Шон твърдеше, че Фей е започнала и ние му повярвахме. Според Фей обаче Шон се опитал да разкъса *кръга*. Ами ако е била права?

— Била е права — потвърди Каси. — Черния Джон е бил с нас през цялото време. Виждал е онова, което е виждал и Шон. А когато се е освобождавала достатъчно количество тъмна енергия от черепа... Черния Джон лично се е погрижил това да се случва... Тогава е карал Шон да извършва убийствата.

— Не е било трудно да подмами господин Фогъл при Дяволския залив — обади се Сюзан. — Шон може да се е престорил, че иска да каже нещо лошо за някой от клуба. Аз го правех постоянно. Ходех при директора да говоря разни неща за... — Погледна Диана. — Но... това вече е минало. Както и да е. Шон може да го е помолил да се срещнат

под скалите и после... бам! — направи жест с ръце, сякаш буташе нещо. — Сбогом, господин Фогъл!

— Можем ли вече да ви пуснем? — обърна се Адам към Крис.

— Ще се държите ли разумно? — добави Дебора към Дъг.

Братята Хендерсън отвърнаха нещо нечленоразделно и когато ги пуснаха се изправиха с почервенели лица и блеснали като пламък на горелка очи.

— Ще пипнем копелето — каза тихо Дъг.

— Ако ще и това да е последното, което ще направим — съгласи се също толкова тихо Крис. Каси се надяваше, че говорят за Черния Джон.

— Ами Джефри? — попита Диана.

Каси сви рамене.

— Не знам как Шон го е завел в котелното...

— Като е казал, че ти си там, може би — вмъкна Лоръл.

— ... успял е някак и може да се е промъкнал зад него и да го е удушил с въжето... Не, Шон е прекалено нисък. О, не знам как го е направил...

— Накарал е Лавджой да седне и да се наведе напред — предположи Ник с дрезгав глас. — Поне аз така бих направил, ако искам да удуша някой по-висок от мен. Вижте, тъмната енергия е била в Шон и може да му е вдъхнала нечувана сила. Може някак да е успял да му наниже примката и да го провеси на тръбата.

На Каси ѝ прилоша.

— Вярно е... Нито Шон, нито Джефри бяха в залата малко преди убийството. После изведнъж Шон се появи на дансинга и дойде право при мен. Аз избягах в котелното... и намерих Джефри.

— Май трябва да говорим с Шон — каза Диана.

— Не — заяви изненадващо категорично Адам. — Точно това не трябва да правим. Ако говорим с него сега, Черния Джон ще разбере, че знаем. Ако не казваме нищо обаче, ако играем играта и се правим, че нищо не подозираме, може да му пробутаме невярна информация. Ще му казваме лъжи и той ще ги предава на Черния Джон.

— Като например, че не знаем кога Черния Джон ще действа — предложи Дебора и тъмните ѝ очи заблестяха. — Или че се ужасяваме от Черния Джон... Или че не знаем какво да правим с инструментите... че не сме подготвени...

— Или че сме се скарали помежду си — допълни Лоръл. — Че не можем да се разберем и сме в задънена улица.

— Да! А всъщност ще сме готови за него. В колко часа е затъмнението, Мелани? — попита Адам.

— В шест и четирийсет вечерта. Точно тогава трябва да се появи обвита в сенки луна.

— Обвита в сенки луна — повтори тихо Каси. — Май се сещам защо е избрал точно този момент. — „*Самият той е сянка*“ добави наум тя.

— А дотогава трябва да се правим, че сме объркани, ужасени и скарани — обобщи Мелани.

— Няма да е особено трудно — каза Сюзан и вдигна вежда.

— Трябва обаче да говорим с един друг човек — обади се Каси. — Без да издаваме тайните си. Някой от нас трябва да се срещне с Фей.

— Избираме теб — заяви Ник. — Няма по-подходящ за тази работа. — И той намигна на Каси, но някак мрачно.

— Имаме нужда от теб.

— Сигурно — отвърна лениво Фей, оглеждайки се в огледалото. Тя пробваше различни прически — завиваше косата си на тила, хващаше я високо горе или на врата. Каси не беше влизала в стаята на Фей от нощта, в която беше направила пръстен от червени камъни около кристалния череп и беше освободила тъмната енергия, убила Джефри. Стаята беше разкошна и пищна както винаги: тапетите с тучни пълзящи цветя, леглото с възглавничките, стерео уредбата е най-различни скъпи екстри. Котетата вампири на Фей се увиха за пореден път около глезените на Каси.

Този път обаче атмосферата беше различна. Червените свещи бяха махнати от тоалетката и на тяхно място имаше купища листове. Върху леглото до безжичния телефон стоеше пейджър. Работен тефтер лежеше пред огледалото, а пръснатите наоколо дрехи бяха внимателно подбрани за ролята на секретарка, която Фей играеше напоследък.

Стаята беше наситена с напрежение. Начин на живот, тип А. Приличаше повече на Порша, отколкото на Фей.

— Предполагам познаваш Порша Бейнбридж. Тя и Сали ме отвлякоха преди два дни — започна Каси.

Фей ѝ хвърли развеселен поглед от огледалото.

— Сигурна съм, че е било достатъчно само да отвориш малката си красива уста и да извикаш. И татко щеше на мига да ти се притече на помощ.

Каси се опита да скрие отвращението си.

— Не искам неговата помощ — преглътна тя.

Фей сви рамене.

— Може би по-късно.

— Не, Фей. Няма да има по-късно. Не искам да го виждам повече. Ако знаеш, че съм била отвличена, значи знаеш и какво търсеха. Намерихме инструментите на посветените. — Каси наблюдаваше отражението на Фей в огледалото, но сега тя се завъртя и я погледна в очите. — Те ти принадлежат — изрече отчетливо тя. — Ти си водач на сборището. Сборището обаче ще се бие с... Черния Джон.

— Дори не можеш да изречеш името му. Не е толкова трудно. Тате, татко, татенце. Наричай го както искаш, той едва ли ще има нещо против...

— Не ме слушаш, Фей! — почти извика Каси. — Държиш се направо нелепо...

— О, тя знае сложни думи!

— ... а нещата са сериозни! Убийствено сериозни. Той убива хора. Само това може да прави, Фей, да мрази и да убива. Сигурна съм. Усещам го. Теб само те баламосва.

Фей присви златисти очи. Вече не изглеждаше толкова весела.

— Познавам те от достатъчно време, Фей. Много пъти искрено те мразех. Никога обаче не съм си представяла, че ще се превърнеш в нечия стенографка. Помниш ли, веднъж ме попита дали искам на гроба ми да пише: „Тук лежи Каси. Тя беше... добра“? Е, ти искаш ли на твоя да е гравирано: „Тук лежи Фей. Тя беше чудесна секретарка“?

Една от ръцете на Фей — ноктите ѝ все още бяха дълги, но напоследък лакът ѝ беше розов, а не аленочервен — стискаше силно тоалетката. Челюстта ѝ беше стегната и тя гледаше втренчено златистите си очи в огледалото.

Пулсът на Каси се ускори.

— Преди, като те погледнех, виждах лъв. Черно-златист лъв. Сега виждам... — тя сведе поглед към краката си — ... котенце. Мацето на някакъв богаташ.

Зачака напрегнато. Може би... може би... връзката, която беше възникнала помежду им по време на церемонията със свещите, щеше да бъде достатъчно силна. Може би Фей беше достатъчно горда, достатъчно независима...

Очите на Фей срещнаха нейните в огледалото. После поклати глава. Лицето ѝ беше безизразно, устните — стиснати.

— Знаеш къде е изходът — каза тя.

Котетата се заплетоха в краката на Каси, когато се обърна да си ходи, и тя усети остриите им като бръсначи нокти.

„Не“ заповяда им тя със съзнанието си и усети как котетата замръзнаха и дръпнаха назад уши. Вдигна ги и ги хвърли на леглото на Фей.

После си тръгна.

* * *

— Да ѝ дадем време до девети — предложи Диана. — Може да промени мнението си.

— Може — отвърна Каси, но в гласа ѝ нямаше много надежда.

— Да изчакаме и Шон до девети — каза Адам.

Следващите седем дни в училище минаха без неприятности. Проблеми имаха само помежду си.

В гимназия „Ню Салем“ членовете на *клуба* си говореха, само за да се скарат един с друг. Така и не отпразнуваха рождените дни на Лоръл на първи и на Шон на трети декември. Според отчаяната Диана, с нито един от двамата не можело да се говори и организирането на тържество било невъзможно. Каси виждаше как ги гледат, чуваше слуховете и знаеше, че бяха успели. Опита се да се държи, доколкото е възможно, като старата Каси — срамежлива, мълчалива, плашлива или притеснена. Ролята ѝ беше чужда, беше като стара кожа и нямаше

търпение да се отърве от нея. За момента обаче, бяха заблудили Шон. Успяха дори да хвърлят прах в очите на Фей.

— Чух, че с Ник сте скъсали — обърна се Фей към нея един ден в коридора. Златистите ѝ очи бяха топли и доволни.

Каси се изчерви и отмести поглед.

— И като гледам, *клубът* никак не го бива без мен — продължи Фей, буквално мъркайки от удоволствие.

Каси се сви.

— Може да дойда някой път... За следващото честване на пълнолунието например. Ако изобщо ще правите нещо.

Каси вдигна рамене.

Фей излъчваше самодоволство.

— Ще се забавляваме зверски — заключи тя. — Помисли си.

Когато Фей се отдалечи, Каси видя Сали Уолтман на поста си в коридора. Приблужи се към нея възможно най-незабелязано.

— Готови сме за девети, както ни каза — промълви Каси. — Би ли направила още нещо за нас?

Сали се огледа неспокойно.

— Той кара всеки да следи всеки. Никой не е в безопасност...

— Знам, но ако на девети направи нещо необичайно, нали ще ни кажеш? Когато започне да действа? Моля те, Сали. Всичко, което ти разправих за него, е истина.

— Добре — съгласи се Сали и хвърли поглед наоколо. — Върви си, моля те. Ще се опитам да ти пратя съобщение, ако науча нещо.

Каси кимна и бързо се отдалечи.

Утрото на девети беше сиво и ветровито. В такива дни на Каси ѝ се искаше да се сгуши пред камината. Вместо това обаче си сложи топли дрехи — дебел пуловер, ръкавици, яке. Нямаше представа срещу какво щяха да се изправят, но искаше да е готова за екшън. В раницата, при тетрадките за училище, сложи и *Книгата на сенките*.

Излизаше от часа по френски, когато Сали ѝ пресече пътя.

— Ела с мен, ако обичаш — нареди червенокосото момиче с рязък заповеден тон и Каси я последва в празния кабинет на медицинската сестра наблизо. Сали веднага смени тона. — Ако ме хванат с теб тук, с мен е свършено — прошепна напрегнато тя, с

поглед, забит в матовото стъкло на вратата. — Слушай сега: чух Брансуик да говори с приятелката ви Фей. Ти може би ще знаеш за какво става въпрос, но аз нищо не разбирам. Обсъждаха някакъв инцидент на моста... Щели да закарат празен училищен автобус и кола или две коли. Той каза: „Трябва да горят само около час. Дотогава водата ще се е вдигнала достатъчно“. Имаш ли представа за какво става въпрос?

— Нещо такова би блокирало пътя към континента — рече Каси бавно.

— Да, но защо? — попита нетърпеливо Сали.

— Не знам. Ще разбера. Сали, може да се наложи да ти предам нещо. Ела в столовата на обяд.

— Добре, но там не можем да говорим. От онази нощ на поляната Порша ме гледа странно... Мисля, че подозира нещо. Братята й бяха полудели и тя не повярва и на дума от онова, което каза за Брансуик. Ако ме хване с теб, съм мъртва.

— Ще си мъртва, ако не говоря с теб — отвърна й Каси. — Хайде, върви. Ще изляза след малко.

Каси отиде до старата сграда по естествени науки тичешком. На втория етаж я чакаха останалите членове на *клуба* без Фей и Шон — те не знаеха за срещата. Планът беше да отвлекат Шон веднага след обяда, независимо дали бяха научили нещо повече за плановете на Черния Джон.

— Все пак разбрахме нещо ново — едва промълви останалата без дъх Каси и седна на една щайга. — Слушайте. — И им разказа онова, което Сали й беше споделила.

— Е, това обяснява всичко — обади се Дебора, когато Каси приключи. — Току-що видях как той и Фей излязоха от училище, а секретарката каза, че нямало да са тук целия следобед. Отиват да разбият училищния автобус. Яко.

— Но *защо*? — попита Каси. — Очевидно иска да блокира моста, но какъв е смисълът?

Отговори й Адам. Той седеше до Дъг и притискаше една от слушалките на уокмена му към ухото си.

— Прави го — обясни той, — за да не може никой да напусне острова. Току-що включиха извънредни новини. Помните ли урагана,

за който говорят от два дни? Онзи, който застрашаваше Флорида, но зави на север и още е в Атлантическия океан?

Повечето заклатиха отрицателно глави — напоследък не се интересуваха особено от новините. Мелани обаче каза:

— Мислех, че е обикновена тропическа буря.

— Да, бяха казали, че ще се разпръсне в океана. Вижте, знам това-онова за ураганите. Този не трябваше да е голяма заплаха, защото се очакваше да завие на североизток при нос Хатерас. Обикновено така се случва, когато ураганът се сблъска с ниското налягане в района. Всички обаче знаем какво става в противен случай. — Адам огледа мрачно *клуба* и този път само Каси не кимна. — Ако ураганът не се обърне при нос Хатерас, идва право тук — поясни Адам. — Както през 1938 година и другият преди няколко години... През седемдесет и шеста.

Настъпи пълна тишина. Каси огледа лицата в тъмната стая.

— Господи! — прошепна замаяно тя.

— Да — потвърди Адам. — Ветрове със скорост 240 км/ч и стени от вода, високи по 12 метра. Все още твърдят, че ураганът ще се обърне. По радиото споменаха, че ще остане далеч от бреговете, но... — Той отново огледа многозначително всички. — Искате ли да се обзаложим?

Лоръл скочи.

— Трябва да спрем Черния Джон. Ако блокират моста, всички на острова ще са в опасност.

— Прекалено е късно — рече кратко Дебора. — Той вече е тръгнал, забравихте ли? Видях го преди десет минути.

— И не всички ще са в опасност, а всички ще са мъртви — заяви Мелани. — Ураганът предния път само е закачил Ню Салем, но този може да го унищожи.

Каси погледна Адам.

— Колко бързо се движи?

— Не знам. Може да се движи с 80 или със 120 км/ч. Ако не смени посоката си при нос Хатерас, ще предупредят за опасност... Тогава обаче ще бъде прекалено късно, особено ако мостът е блокиран. Ще е при нас за седем-осем часа. Горедолу.

— Когато настъпва затъмнението? — попита Каси.

— Може би. Или малко по-късно.

— Преди да удари тук, ще мине през Кейп Код и Бостън — прошепна Диана. — Ще убие много хора. — Изглеждаше слисана и зашеметена.

— Можем да направим само едно нещо — каза Каси. — Трябва да го спрем, преди да е достигнал сушата. Трябва да го накараме да се разпръсне или да се насочи към открити води или нещо такова. Може да се опитаме да го принудим той да го направи. Най-вече трябва да предупредим хората... да им кажем да се подготвят за урагана, както се прави по принцип...

— Трябва да се евакуират — рече сухо Адам, — което няма да е възможно и с лодки. Чуйте вятъра. — Той млъкна и Каси долови не само на вятъра, а и някакво трополене по закованите прозорци. Дъжд.

— Ако не могат да се махнат, да се окопаят — предложи Крис. — Готови ли сте за купон?

— Не е смешно — сръза го Ник.

Каси добави:

— Добре тогава... Кажете на всички. Всеки да направи каквото може. По-добре да се връщаме на „Кроухейвън Роуд“...

— С Шон — прекъсна я Адам. — Ще го взема и ще се срещнем у дома. Хайде, приятели.

Всички оставиха неизядения си обяд — с изключение на Сюзан, която сграбчи своя и побягна след другите — и се отправиха към сградата на училището.

— Така че трябва да тръгвате — обясняваше Каси, докато се опитваше да си поеме въздух. Говореше не само на Сали, а на всички в столовата. — Забравете училището, забравете всичко. Вървете. Махнете се от острова, ако можете. Ако ли пък не... направете каквото можете, за да се защитите. — Тя направи пауза. — Разберете, това е истина. Сали, кажи им.

Червенокосото момиче се взираше недоверчиво в Каси. То седеше на ръба на стола си, сякаш всеки момент беше готово да скочи и да избяга от това изчадие. После обаче, след един дълъг момент, тя кимна веднъж по-скоро на себе си, отколкото на другите. Пое си дълбоко въздух и се изправи.

— Добре, чухте я какво каза — прокънтя ясният ѝ пронизителен глас. — Ще ни удари ураган. Всеки да каже, на когото може и той да предаде на други. Хайде, размърдайте се.

Едно момче стана.

— Снощи по телевизията казаха, че бурята изобщо няма да ни доближи. Тя откъде знае...

— Тя е вещица, нали? — изкрещя Сали дрезгаво. — Нима искаш да кажеш, че вещиците не знаят какво говорят? Те познават природата много по-добре, от когото и да е. Хайде!

— Сали, да не си се побъркала? — долетя тих ядосан глас от вратата на задната стаичка. Порша стоеше пред група ученици със значки. Лицето ѝ беше побеляло от гняв. — Ти си дежурна...

— Вече не. Казах, размърдайте се!

— Това е против правилата! Ще кажа на господин Брансуик...

— Добре, сладурче — отвърна ѝ високо Сали. — Ако успееш да го намериш! За последен път ви казвам, хора, действайте! Кого ще слушате? Нея или мен?

Дежурните зад Порша се поколебаха за момент, после всички заедно се подчиниха на Сали. Порша залитна, когато минаваха покрай

нея. Оставиха я сама в стаичката. За последно Каси я видя застанала като вкаменена, бясна и напълно сама.

Сали започна да крещи инструкции на служителите в столовата и Каси си тръгна. Когато обаче стигна до вратата, двете се спряха за миг и се спогледаха от двете страни на помещението.

— Ще се справите ли? — попита Сали. Каси разбра, че пита за всички. За целия кръг.

— Да.

— Хубаво. Късмет.

— И на теб. Довиждане, Сали.

„Тази размяна на любезности не беше кой знае колко оригинална“, помисли си Каси, докато бягаше към паркинга да се срещне с Диана. Обаче бяха сключили примирие. Вещица и външен. Беше повече от примирие.

„А сега — продължи да разсъждава тя — трябва да забравя за тях... за всички външни. Сали ще се погрижи за своите хора, аз трябва да се погрижа за моите.“

Вече валише проливен дъжд и ставаше все по-зле, когато с Диана завиха по „Кроухейвън Роуд“. Вятърът залюля колата на Диана, когато спираха на алеята пред къщата на Адам. Зад тях спря джипът на Адам.

— Водят Шон — съобщи Каси, след като погледна назад. С Диана побързаха да помогнат.

Ник и Дъг държаха дребното момче на задната седалка. Избутаха го грубо към вратата. По подобен начин братята на Порша се бяха отнесли с Каси. Изглеждаше някак неуместно. Шон беше много дребен, но тогава Каси забеляза блестящите му, стрелкащи се във всички посоки черни очи.

— Веднага му вземете хематита — рече тя.

Ник вдигна пуловера на Шон и откри гравирания катарам на колана му, която Каси беше забелязала още първата седмица в училище. Адам го откопча и го хвърли на пода. Приличаше на мъртва змия.

— Къде е другият камък? — попита Ник грубо.

Шон се опитваше да се освободи, пъшкаше и въртеше очи. Трите момчета трябваше да го хванат и ако Крис, Дебора и Лоръл не се бяха появили точно в този момент, може би щеше да се измъкне. Заедно, момчетата и Дебора успяха да съблекат пуловера и ризата му. Под тях,

там, където другите членове на *кръга* бяха носили аметисти, Шон криеше малка кожена торбичка. Адам внимателно я изсипа и хематитът на Каси падна от нея.

— Крадец! — заяви Дебора и размаха юмрук пред лицето на Шон. Шон се втренчи в нея неразбиращо, все още дишайки тежко. Беше ужасен.

— Може би дори не е знаел, че е у него — намеси се Мелани. — Бил е под влиянието на Черния Джон от самото начало. Някой да вземе хематита и да го зарови. Лоръл, ваната с билките готова ли е?

— Да! — долетя гласът на Лоръл от банята на първия етаж и се чу шум от течаща вода. — Доведете го.

Кръгът обмисляше ритуала с пречистването, откакто бяха разбрали за Шон и всеки знаеше ролята си. Момчетата замъкнаха Шон в банята, а Лоръл застана пред вратата.

— Не ми пука дали е със или без дрехи — викаше тя. — Само го вкарайте във ваната.

Дебора загреба хематита с една лопата и отиде да го зарови, а Диана бързо завърши талисмана от билки, който извади от раницата си. Зареди платнената торбичка с енергията на земята, водата, въздуха и огъня — поръси върху нея сол, напръска я с вода от една чаша, дъхна върху нея въздух и я прокара над запалена свещ, приготвена предварително на масичката за кафе.

— Добре, готови сме — рече тя. — Мелани, докъде стигна? — Мелани правеше пръстен от бели камъни на пода. Тя вдигна глава.

— И аз съм готова. Когато приключим с Шон, ще е толкова чист, че няма да го познаем.

Каси искаше да провери нещо в *Книгата на сенките*, но първо трябваше да направи нещо друго.

— Трябва да предупредим възрастните — каза тя. — Онези, които са си вкъщи, които не работят. Някой направи ли го вече?

— Тръгвам — заяви Крис. — И мама, и татко са там.

— Моята майка работи — отвърна Дебора.

— Значи остава само майката на Фей — вметна Диана.

— Аз ще ѝ кажа — предложи Сюзан за изненада на Каси. — Тя ме познава и ще го приеме най-добре от мен.

— И стариците — обади се Каси. — Искам да кажа... — поправи се тя бързо — бабата на Адам, баба Куинси и леля Констанс.

— Те са у дома. Дойдоха тази сутрин — каза Мелани. — Май заради нещо, свързано с майка ти, Каси. Аз обаче не мога да изляза от този кръг.

— Аз ще отида — заяви Каси.

Диана ѝ се усмихна.

— Няма нищо лошо в думата „старици“ — вметна тя. — Те са такива, а и според мен баба Куинси би била горда да е старица на нашето сборище.

„Както и баба ми“, помисли си Каси и се спусна отново навън.

Въздухът миришеше странно, като при отлив. Миришеше на мекотели и разложени животни. Каси тичаше по ръба на скалата, надолу към къщата на Мелани. Океанът беше тъмен и бурен. Водата не беше нито синя, нито зелена, нито сива, а мътна, някаква мазна смесица от трите цвята. Вятърът завихряше бели пръски и навсякъде имаше пяна.

Облаците над морето приемаха причудливи форми, гънеха се и се променяха, сякаш под натиска на невидими ръце. Дъждът шибаше Каси в лицето. Гледката беше дива и вдъхваща страхопочитание.

Никой не ѝ отвори, след като почука на номер четири. Каси се зачуди дали някой би я чул при този вятър и дъжд.

— Лельо Констанс? — извика тя, отвори вратата и надникна. — Ехо?

Тръгна към стаята, в която бяха настанили майка ѝ, после спря, върна се виновно и изтри на изтривалката изцапаните си с пясък и кал маратонки „Рийбок“. Въпреки това, докато вървеше към спалнята, от нея капеше вода по безупречно чистия, лъснат като огледало дървен под. Вратата беше откrehната и отвътре се виждаше странна ярка светлина.

— Ехо? О, боже господи! — Каси пхна глава в стаята и замръзна. Тя беше силно осветена от десетки бели свещи. Около леглото стояха три фигури, три жени, чийто външен вид беше толкова странен и фантастичен, че за момент Каси не можа да ги познае.

Едната беше висока и слаба, другата — ниска и закръглена, а третата — дребна и крехка като кукла. И трите бяха с дълги коси: на високата беше черна и гъста, по-дълга от косата на Диана; на закръглената беше сребристосива и заплетена и се виеше под раменете

й; на дребната беше тънка и бяла и приличаше на морска пяна. И трите бяха голи.

Очите на Каси щяха да изскочат.

— Лельо Констанс!? — заекна тя към жената с дългата, черна коса.

— Ти кого очакваше да видиш? — сопна се лелята на Мелани и събра внимателно изскубаните си вежди. — Лейди Годайва? Върви си, дете, заети сме.

— Не бъди груба с нея — намеси се пълната жена, която сега Каси осъзна, че е бабата на Адам. Тя й се усмихна непринудено.

— Опитваме се да помогнем на майка ти, скъпа — добави дребната фигура, която се оказа бабата на Лоръл. — За ритуала трябва да сме голи. Затова сме така. Констанс се колебаеше, но ние я убедихме.

— Трябва да побързаме — намеси се пралеля Констанс и размаха дървената чаша, която държеше. Баба Куинси стискаше букет билки, а бабата на Адам — сребърен звънец. Каси погледна леглото, където майка й лежеше все така неподвижно. На странната светлина в стаята спящото й лице изглеждаше различно, както и лицата на стариците бяха различни.

— Насам идва ураган — каза Каси. — Затова съм тук. Дойдох да ви предупредя.

Жените се спогледаха.

— Ако е истина, нищо не можем да направим — въздъхна бабата на Адам.

— Но...

— Не можем да местим майка ти, скъпа — заяви твърдо баба Куинси. — Вие си гледайте вашата работа, а ние ще се опитаме да я защитим.

— Ще се изправим срещу Черния Джон — заяви Каси. Краткото изречение сякаш увисна във въздуха и трите старици пак се спогледаха.

Пралеля Констанс отвори уста и се намръщи, но баба Куинси я прекъсна:

— Няма кой друг, Констанс. Трябва да го направят.

— Тогава бъдете внимателни. Кажи на Мелани... Кажи на всички да внимават — каза леля Констанс.

— Трябва да бъдете заедно. Докато сте заедно, имате шанс — добави бабата на Адам.

И това беше. Жените се обърнаха към леглото. Каси постоя още малко, загледана в свещите — бяха толкова бели, а пламъците им дори още по-бели, някак златистобели, като косата на Диана — дори в безбройните призрачни сенки, които хвърляха по тавана и стените. После си тръгна. Докато тихо затваряше вратата, всички пламъци затанцуваха лудешки и тя хвърли последен поглед към трите жени в стаята — бяха вдигнали ръце и бяха започнали някакъв танц. Сребърното звънче се обаждаше тихо.

Досега не беше обърнала внимание на вятъра, но сега го забеляза. Навън сякаш беше по-студено и по-шумно, а меката светлина през прозорците беше сива и мразовита. На Каси ѝ се прииска да се върне в златистата стая и да се скрие там, но знаеше, че не може.

Докато вървеше обратно към къщата на Адам на номер девет, вятърът я блъскаше в гърба.

Тя беше последна. Сборището се беше събрало в дневната на Адам, около Шон, който седеше в кръг от кварцови кристали. Лицето на Шон беше яркорозово и изтъркано, косата му беше мокра и рошава, а дрехите му бяха прекалено големи. „Може би са на Адам“, предположи Каси. На врата му висеше платнената торбичка с билки, която Диана беше приготвила. Изглеждаше объркан и ужасен, но очевидно не се опитваше да се измъкне.

— Там ли бяха? Намери ли ги? — обърна се Диана към Каси.

Каси кимна. Не им разказа какво точно беше видяла. Не знаеше как биха се почувствали Мелани, Адам и Лоръл, ако разберяха, че бабите им са танцували голи в стаята на болен човек. Можеше да си помислят, че има нещо нередно и да не разберат правилно историята за златната светлина.

— Казаха, че ще останат, където са — отвърна Каси. — Баба Куинси заяви, че не могат да местят майка ми и че се опитват да ѝ помогнат. Казаха да внимаваме, а бабата на Адам ни посъветва да се държим един за друг.

— Добър съвет — съгласи се Адам и погледна Шон. — Точно за това говорехме в момента. Ще се държим ли един за друг или не?

— Опитахме се да го разпитахме за убийствата — обясни тихо Лоръл на Каси, — но не помни нищо... Изобщо няма представа за

какво говорим. Трябваше да го убеждаваме, че не си правим шега. Вече ни вярва, но е уплашен до смърт.

— Имаш избор, Шон — обърна се към него Адам. — Можеш да останеш с нас или да прекараш живота си заключен в мазето, където няма да създаваш неприятности.

— Или — вмъкна тихо Диана — можеш да отидеш при него, при Черния Джон. Това е негово право — добави бързо тя, когато другите започнаха да протестират. — Решението зависи от него.

Уплашените очи на Шон огледаха всички в стаята. Каси изпита съжаление към него — всички го бяха наобиколили и го зяпаха. Когато проговори, гласът му беше писклив, но решителен:

— Оставам с вас, приятели.

— Добро момче — похвали го Лоръл, а Дебора го тупна по гърба толкова силно, че едва не го събори. Братята Хендерсън не казаха нищо, просто го гледаха със странните си синьо-зелени очи и Каси си помисли, че може би никога нямаше да му простят за случилото се с Кори, макар и да не беше виновен. Засега обаче кръгът беше заедно.

Липсваше само...

Каси погледна Адам и двамата се обърнаха към Диана. Диана кимна.

— Моментът настъпи — рече тя. — Това е последният шанс на Фей... Дано се възползва от него.

Каси не хранеше големи надежди, но вдигна безжичния телефон от един куп несгънато пране върху дивана.

— Кой е номерът на пейджъра й?

Диана разгъна лист хартия и й го продиктува.

— След като звънне, натисни диез и после набери номера на Адам — обясни тя.

Каси го направи и затвори. Зачака. Нищо не се случи.

— Да й дадем малко време да стигне до телефон — каза Диана.

Всички чакаха. Дъждът биеше по стъклата, а вятърът виеше в комина.

— Не може ли да правим нещо? Като например... Не знам... да заковем дъски по прозорците или нещо такова? — попита Каси.

— Обикновено така се прави. Пускаме капаците и запечатваме всичко — отвърна Адам. — Ако обаче ураганът ни удари, ще сме история, така че няма смисъл.

Продължиха да чакат.

— Да опитаме отново — предложи Диана и Каси повтори упражнението.

— Майка ѝ не я е виждала от сутринта — вмъкна Сюзан. — Чудя се къде може да са с Черния Джон.

И Каси се питаеше същото. Където и да беше, Фей не отговори на съобщението на пейджъра.

— Според мен — каза Каси накрая — сборището няма водач. Първо исках да проверя в моята *Книга на сенките*, но... Мелани, не пишеше ли, че в извънредни ситуации можем да изберем нов лидер?

Мелани се усмихна леко и после кимна, сякаш осъзнала какво беше намислила Каси.

— При извънредни ситуации — започна тя — и ако всички членове на сборището са съгласни, може да бъде избран нов лидер.

Кръгът се раздвижи, някои се изправиха, други изглеждаха силно заинтригувани.

— О — обади се Лоръл, — това е страхотна идея.

— Освен това имаме инструментите на посветените — вмъкна Адам.

— Да го направим — каза Дебора.

Каси силно се развълнува. Беше дала клетва, докато беше гледала как Фей чертае кръг на кръстовището, и сега щеше да я изпълни. Беше си обещала, че Фей няма да е вечно лидер и само след минути щеше да изпълни обещанието си.

Отвори уста да каже весело: „Предлагам Диана“, но преди да успее, чу Диана да казва:

— Предлагам Каси.

Каси впери слисано поглед в нея. Когато най-накрая успя да си поеме въздух, промълви:

— Шегуваш се.

— Не — отвърна Диана. Обърна се и заговори на останалите членове на *кръга* с официален тон. — Каси показва — започна тя, — че притежава повече сила от всички нас, включително и от Фей. Може да призовава всички елементи... Видяхме как призова огъня. Може да изпраща съобщения на големи разстояния. Има пророчески сънища и именно тя ни отведе до инструментите на посветените. Баба ѝ беше казала, че тяхното семейство винаги е имало най-ясното зрение и най-

голямата сила. А и тя е силна. По-силна и подходяща е от мен за една такава битка. Предлагам Каси.

Каси беше изумена, но другите закимаха.

— Много е жилава — съгласи се Дебора. — Макар да не й личи от пръв поглед.

— Успя да ме спаси от кучето — каза Крис, протегна крак и го заразглежда.

— А е и умна — заяви гордо Лоръл. След Диана, Лоръл беше следващият човек от *кръга*, с когото Каси се беше сприятелила. — Сега се за неща, за които другите не биха си и помислили.

— Има добри идеи — съгласи се Сюзан и кимна мъдро с ягодово русата си глава.

— Харесвам я — осмели се да вмъкне Шон. Той още стоеше в центъра на *кръга* от бели камъни. — Беше мила с мен.

— Има дарба — обади се Дъг и се ухили диво.

— Да — съгласи се Ник.

Каси осъзна, че всички говореха сериозно.

— Но Черния Джон ми е... — Замълча, после опита отново. — Фактът, че Черния Джон е мой... — Не успя да изрече думата.

— Всъщност това май е в наша полза — заяви Мелани и огледа Каси със замислени сиви очи. — Ако наистина не иска да те нарани, това може да го осакати... поне малко.

Всички отново закимаха. Каси преглътна и огледа *кръга*. На никого не му хрумна, че може би беше прекалено уплашена, за да го направи — да поведе битката срещу Черния Джон. Дълбоко в сърцето си не искаше да се изправя срещу него... не беше готова. Не знаеше дали изобщо някога щеше да бъде.

Всички обаче гледаха нея: Диана с искрена вяра, Дебора и братята Хендерсън с невинно доверие, дори Ник и Мелани кимаха насърчително.

Погледна Адам.

Сиво-сините му очи приличаха на океана навън — бяха мрачни и бурни.

— Ще се справиш — каза той кратко, отговаряйки на незададения й въпрос. — И според мен, така ще е най-добре за съборището. Не знам само дали ще е най-добре за *теб*.

Каси издиша бавно.

Те вярваха в нея. Не можеше да ги разочарова.

— Щом всички са съгласни — рече тя. Едва разпозна собствения си глас.

— Ще го направим по бързия начин — обърна се Мелани към всички. — Онези, които са „За“ Каси да стане водач, да вдигнат ръка.

Всички вдигнаха ръце.

Диана скочи.

— Ще донеса инструментите — предложи тя. Двамата с Адам слязоха в мазето и се върнаха няколко минути по-късно с кутията от мед и кожа. Всички се наведоха да видят какво има вътре, когато я отвориха. Чуха се тихи възклицания.

— Красиви са — каза Сюзан и докосна сребърната диадема със съвършено оформения си маникюр.

— Да — съгласи се Диана и отвори раницата си. — Заповядай, Каси, облечи я. — Беше бялата рокля, която Диана носеше на срещите им.

Каси усети как по лицето ѝ се разля топлина. Не можеше да я облече. Щеше да изглежда...

— Не се тревожи, няма да ти е студено — увери я Диана и ѝ се усмихна.

— Но... ти си по-висока от мен. Ще ми е много дълга...

— Подгънах я — прекъсна я Диана. После, когато настъпи тишина, тя добави нежно: — Вземи я, Каси.

Каси бавно я пое. Отиде в банята, още запарена от къпането на Шон, и облече роклята от необработена коприна. Пасна ѝ идеално.

„Диана е планирала всичко“, осъзна тя.

Срамуваше се да излезе, но си каза, че сега не е моментът да се притеснява от голотата си. Крис и Дъг подсвириха, когато отиде при кръга.

— Млъкнете. Работата е сериозна — сопна се Лоръл.

— Може да застане тук, в кръга от бели камъни — предложи Мелани. — Дръпни се, Шон.

Шон облекчено пристъпи навън. Каси зае мястото му.

Настъпи тишина.

— Заклевам те да работиш за доброто на кръга, да не нараняваш никого, да бъдеш вярна на всички. Със силите на водата, огъня, земята и въздуха, води ни мирно и добронамерено — промълви Диана. Каси

осъзна, че не така беше протекла церемонията за посвещаването на Фей в лидер.

— Вижте, това е само временно, нали...? — започна Каси.

— Шшшт! — скара ѝ се Лоръл и коленичи. Каси усети как завърза нещо меко над дясното ѝ коляно. Погледна надолу и видя Лоръл да поставя зеления кожен жартиер.

Студенина обви ръката ѝ над лакътя и тя се обърна към Мелани, която ѝ слагаше сребърната гривна. Беше изненадващо тежка. Каси знаеше, че винаги ще усеща тежестта ѝ.

— Погледни ме — обърна се към нея Диана. Каси го направи. С двете си ръце Диана държеше изцялата сребърна диадема, с полумесец отгоре. Усети как я постави върху главата ѝ — нежно, но непоколебимо. И тогава по цялото ѝ тяло — от сребърната закопчалка на жартиера, до сребърната гривна и докосващата челото ѝ диадема, Каси усети как се разля топлина. И... живот.

„Това са истинските инструменти, не само символи — помисли си тя. — Те имат собствена сила.“

В този момент осъзна, че знае как да ги управлява. Бяха част от нея и собствените ѝ сили. Беше вещица, произлизаше от могъщ древен род и беше лидер на този кръг.

— Добре — каза тя, излезе от кръга и отиде да вземе *Книгата на сенките* от раницата си.

Вече не се притесняваше от външния си вид. Нямаше значение. Разполагаха с малко време и искаше да се възползват максимално от него.

— Така, вижте. Докато чакаме, добре ще е да прегледаме *Книгите на сенките*... Баба ми поръча да изуча моята, така че е по-добре да правим това, вместо просто да стоим — предложи тя. — Ще се редуваме да четем на глас, докато се стъмни... Той няма да направи нищо преди това.

— Сигурна ли си? — попита Мелани.

— Да. — Каси нямаше представа откъде знаеше, но беше уверена. Баба ѝ го беше нарекла „зрение“, но според Каси приличаше по-скоро на тих глас — вътрешен глас, извиращ от сърцевината ѝ. Вече се беше убедила, че трябва да го слуша.

Никой не каза нищо. Онези, които имаха *Книги на сенките*, започнаха да ги вадят. Отвън вятърът зави тъжно.

Към четири часа токът угасна. Къщата стана по-студена. Запалиха свещи и продължиха да четат. — „За защита срещу огън и вода“ — прочете Каси, но Мелани предупреди, че заклинанието не е достатъчно силно да ги защити срещу ураган. Каси знаеше, че Мелани е права.

— Ето едно заклинание: „Как да прокудим страха и отрицателните емоции“ — започна да чете Диана от книгата си. — „Слънце през деня, луна през нощта, нека всички тъмни мисли напуснат те сега.“ Добро е.

Продължиха да четат. „Талисман за лек на болно дете“, „Амулет за сила“, „Три заклинания за обвързване на любим“, „Как да извикаме буря“... „Точно това няма да ни потрябва“, помисли си мрачно Каси. Прочете отново информацията за кристалите — колкото по-голям беше кристалът, толкова повече енергия съхраняваше и фокусираше. Прочете на глас заклинанието „Как да отклоним злото“, макар и да не го разбираше.

— „Призовете онази сила, която е само ваша, извикайте стихииите или онези страни на естествения свят, които са най-близко до сърцето ви. Тези сили ще поставят вас над всичкото зло: сили на слънцето и луната, на звездите и всичко, което принадлежи на земята.“ Прочете го още веднъж, объркано.

— Все още не разбирам.

— Според мен значи, че можем да призовем природата и всички добри неща срещу злото — обясни Мелани.

— Да, но как ще ги призовем? — попита Каси. — И какво ще се случи като го направим?

Мелани не знаеше.

Вече беше почти тъмно. Сивата светлина от прозорците ставаше по-слаба и по-слаба и накрая изчезна. Вятърът удряше капациите и стъклата дрънчаха. Дъждът продължи да се излива в тъмнината.

— Какво ще направи според вас? — попита Сюзан.

— Нещо неприятно — отвърна Лоръл.

Каси изпита гордост. Бяха уплашени — познаваше ги достатъчно добре, за да забележи страха зад безспирното крачене на Дебора и неподвижната стойка на Мелани. Никой обаче не избяга и никой не се отметна. Дъг пускаше нескъпопосани шеги, а Крис правеше самолетчета от хартия. Ник стоеше напрегнато и мълчаливо, Адам слушаше в слушалките на Дъг новините по радиото.

В шест часа бурята спря.

Ушите на Каси, свикнали с трополенето на дъжда и блъскането, удрянето и свистенето на вятъра, изведнъж се почувства странно празно. Огледа се и видя, че и другите са застанали нащрек.

— Не е възможно да е свършило — обади се Сюзан. — Да не сме изпуснали всичко?

— Още е в океана — заяви Адам. — Мислят, че ще удари сушата след около час. Това е просто затишие пред буря.

— Каси? — обърна се към нея Диана.

— Според мен сега ще започне да действа — отвърна Каси възможно най-спокойно. После всички мускули в тялото ѝ се стегнаха.

Касандра.

Тя чу гласа му в главата си. Огледа се и видя, че и те са го чули.

Доведи сборището си в края на „Кроухейвън Роуд“. На номер тринайсет, Касандра. Чакам те.

Пръстите на Каси стиснаха някаква дреха от сухото пране до нея. Опитва се да се съсредоточи върху силата на инструментите, върху топлината, която излъчваха на местата, където докосваха кожата ѝ. После изтласка мисълта със съзнанието си, оформяйки я в думи.

„Идваме. Поздравявай Фей.“

Изпусна въздуха си. Дъг ѝ се ухили.

— Много добре — каза той.

Беше празно перчене и всички го знаеха, но Каси се почувства по-добре. Незабелязано изтри потните си длани в прането и се изправи.

— Да вървим — рече тя.

Диана беше права — не ѝ беше студено със символите на водач на сборището и бялата рокля. Навън небето беше ясно и земята беше притихнала, чуваше се само шумът на вълните. „Да, затишие пред

буря“ помисли си Каси. Някак напрегнатото спокойствие заплашваше да избухне в хаос всеки момент.

Мелани каза:

— Вижте луната.

Стомахът на Каси се сви.

Приличаше на полумесец — сребърен диск, отхапан от едната страна. Каси обаче усети нещо нередно. Не беше полумесец, а пълнолуние и нещо закриваше, затъмняваше диска. Каси гледаше как мракът завладява един светъл свят.

Стори й се, че забеляза как сянката се премести и покри още по-голяма част от бяла повърхност.

— Хайде — отсече тя.

Тръгнаха нагоре по мократа улица, към носа. Минаха край къщата на Сюзан и гръцките колони — сиви грамади на лунната светлина. Минаха покрай тъмната къща на Шон. Водата се стичаше от двете страни на пътя в малки реки. Минаха покрай къщата на Каси.

Стигнаха празното място на номер тринайсет.

Изглеждаше по абсолютно същия начин, както когато празнуваха Хелюин — тогава бяха запалили огън и бяха призовали духа на Черния Джон. Мястото беше празно. Изоставено. Голо. Тук нямаше никого.

— Това някакъв номер ли е? — попита рязко Ник. Каси поклати несигурно глава. Тихият глас в главата и мълчеше. Погледна на изток към луната и отново изпита шок.

Тя беше видимо по-малка, полумесецът вече беше много тънък. Сянката не беше черна или сива, а тъмнокафеникава.

— Десет минути до пълното затъмнение — каза Мелани.

— След около половин час ураганът ще достигне сушата — обади се Адам.

Нов вятър се изви около тях. Краката на Каси в тънките бели обувки, които Диана й беше донесла, бяха мокри.

Стояха объркани. Каси се заслуша в звука от разбиващите се в основата на скалата вълни. Сетивата й бяха нащрек и търсеха, но нищо не се случваше. Минутите се влачеха и нервите й се опънаха до скъсване.

— Вижте! — прошепна Диана.

Каси вдигна отново поглед към луната.

Тъмнокфява сянка поглъщаше последната тънка нишка светлина. Каси видя как я скри, сякаш примигна пламък на свещ. После ахна.

Не искаше да го прави и се засрами, но и всички останали бяха направили същото. Защото луната не беше просто затъмнена, не беше като при новолуние, дори не беше кафеникава. Когато сянката я скри, тя стана червена, наситено и зловещо червена като засъхнала кръв. Беше високо в небето и се виждаше идеално, светеше подобно на въглен с неестествена светлина.

После някой се задави, а Шон изписка.

Каси се обърна бързо и успя да види какво се случва. На празното място пред тях се появи нещо. Оформи се правоъгълна сграда и докато Каси гледаше, тя ставаше все по-солидна и солидна. Виждаше се стръмен заострен покрив, дървени стени, малки несиметрично поставени прозорци. Врата, изработена от масивни дъски. Приличаше на старото крило на къщата на баба й, оригинална постройка от 1693 година.

Излъчваше слаба светлина, като кървавочервената луна.

— Истинска ли е? — прошепна Дебора.

Каси трябваше да изчака малко, за да си поеме въздух и да отговори.

— Вече е истинска — отвърна тя. — Точно сега, за няколко минути, ще бъде истинска.

— Това е ужасно — промълви Лоръл.

Каси знаеше какво чувства момичето, какво изпитва цялото сборище. Къщата беше зла, като черепа. Изглеждаше изкривена, изопачена, като излязла от кошмар. И вдъхваше у всички тях инстинктивен ужас. Каси чу тежкото дишане на Крис и Дъг.

— Не я доближавайте — предупреди ги Ник. — Стойте тук, той ще излезе.

— Спокойно — увери го Дебора. — Никой няма да посмее.

Каси обаче не беше уверена.

Вътрешният глас, притихнал преди минути, сега отчетливо й нареждаше какво трябва да направи. Не й обясни обаче как да събере кураж за това.

Погледна зад себе си към другите. *Клубът. Кръгът. Приятелите й.*

Още от посвещаването си Каси беше щастлива, че е част от тях. Беше разчитала на различни хора по различно време — беше плакала на рамото на Диана, беше намирала утеха у Ник и Адам, когато имаше нужда. Сега обаче трябваше да направи нещо и нито Ник, нито Адам, можеха да ѝ помогнат. Дори и Диана не можеше да дойде с нея.

— Трябва да отида сама — заяви тя.

Осъзна, че е изрекла думите на глас, едва когато забеляза как всички обърнаха поглед към нея. После започнаха да протестират.

— Стига глупости, Каси. Това е негова територия, не можеш да влезеш там — рече Дебора.

— Всичко може да се случи. Нека той да излезе — предложи Ник.

— Прекалено е опасно. Няма да те пуснем сама — отсече Адам.

Каси го погледна укорително — именно той беше казал, че да бъде водач на сборището едва ли щеше да е добро за нея. И се беше оказал прав, така че поне той трябваше да разбере. Разбира се, беше опасно. Трябваше обаче да го направи. Черния Джон... Джон Блейк... Джак Брансуик... както и да го наречеше, той я беше призовал тук и чакаше тя да влезе вътре. И Каси трябваше да го направи.

— Ако не сте искали да ме слушате, не трябваше да ме избирате за водач — каза тя. — Уверявам ви, той така иска. Няма да излезе. Настоява аз да вляза.

— Не е нужно да го правиш — примоли се Крис.

От всички само Диана мълчеше. Тя стоеше с разтреперани устни и сълзи на очите. Точно към нея се обърна Каси.

— Напротив, нужно е — рече тя.

И Диана, която разбираше какво е да си лидер, кимна.

Каси се обърна, преди да види Диана да плаче.

— Вие стойте тук — обърна се тя към всички. — Докато изляза. Всичко ще бъде наред. Имам инструментите на посветените, забравихте ли? — После тръгна към къщата. Пироните в тежката дървена врата бяха забити така, че да оформят спирали и диаманти. Те сякаш излъчваха по-силна червена светлина от дървото. Вратата се отвори пред нея и тя влезе вътре. Всичко тук беше леко замъглено, приличаше на червена холограма, но изглеждаше достатъчно реално. Кухнята беше почти като кухнята на баба ѝ. Беше празна. Съседната

стая също. Тясно, виещо се стълбище започваше от другия ъгъл на стаята.

Каси тръгна по стълбите и си помисли, някак странно развеселено, колко неуместен е железният фенер на стената. Той излъчваше студена, призрачна, червена светлина, малко по-ярка от самата къща. Стъпалата бяха стръмни и сърцето ѝ биеше бясно, когато ги изкачи.

Първата малка спалня беше празна. Както и втората. Оставаше само голямата стая над кухнята.

Каси тръгна към нея, без да се колебае. На прага забеляза, че червеното сияние тук беше по-силно, като повърхността на затъмнената луна.

Продължи напред.

Той беше вътре. Беше толкова висок, че главата му почти докосваше неравния таван. Излъчваше чисто зло. Изражението му беше победоносно и жестоко. „*В чертите му — помисли си Каси — се забелязват очертанията на черепа.*“

Спря и го погледна.

— Татко — започна тя, — дойдох.

— С твоето сборище — допълни Черния Джон. — Гордея се с теб. — Протегна ръка към нея, но тя се направи, че не я забелязва. — Успя да ги доведеш много изкусно — продължи той. — Радвам се, че проявиха достатъчно разум и те избраха за водач.

— Това е само временно — вметна Каси.

Черния Джон се усмихна. Впери поглед в инструментите на посветените.

— Отиват ти — рече той.

Каси усети как стомахът ѝ бавно се сви панически. Всичко се случваше според плановете му, това се виждаше. Тя дойде и носеше инструментите, които беше търсил толкова дълго, освен това беше на негова територия, в неговата къща. И се страхуваше от него.

— Не е нужно да се страхуваш, Касандра — каза той. — Не искам да те нараня. Може да не се караме. Имаме една и съща цел. Да обединим сборището.

— Нямаме една и съща цел.

— Ти си моя дъщеря.

— Не съм част от теб — изплака Каси. Играеше си с емоциите ѝ, търсеше слабите ѝ места. А с всяка минута ураганът се приближаваше все повече и повече към сушата.

Каси отчаяно търсеше начин да отвлече вниманието му и забеляза нещо зад високия мъж.

— Фей — каза тя. — Не те видях, застанала си в сянката му.

Фей пристъпи възмутено напред. Беше облечена с черна копринена рокля и беше като негативен образ на Каси — тя също беше с диадема, гривна и жартиер. Вирна гордо глава и впери в Каси изпълнени с омраза златисти очи.

— Двете ми кралици — промълви нежно Джон. — Тъмнина и светлина. Двете заедно ще управляват сборището...

— А ти ще управляваш нас? — прекъсна го Каси рязко. Черния Джон се усмихна отново. — Умните жени позволяват на мъжете да ги управляват.

Фей не се усмихваше. Каси я погледна косо.

Черния Джон явно не забеляза.

— Искаш ли да спра урагана? — обърна се той към Каси.

— Да, разбира се. — Точно затова беше дошла, да чуе условията му. И да се опита да намери слабото му място. Каси зачака.

— Тогава и двете трябва само да се закълнете. С кръв, Касандра. Познаваш тези клетви. — Той протегна ръка към Фей, без да я поглежда. Фей впери за миг поглед в ръката, после се протегна и извади камата от жартиера. Ножът с черната дръжка, който използваша за очертаване на кръговете по земята. Черния Джон го вдигна, после срязва собствената си длан. От раната бавно се процеди тъмночервена кръв.

„*Както с Адам* — помисли си Каси хаотично и сърцето ѝ ускори ритъм. — *Както когато се заклехме с Адам.*“

Високият мъж протегна камата към Каси. Когато тя не пристъпи да я вземе, я подаде на Фей.

— Дай ѝ я — нареди той.

Фей взе камата и я връчи на Каси с дръжката напред. Пръстите на Каси бавно се обвиха около дръжката. Фей застана до Черния Джон.

— Това е само кръвна клетва, Касандра. Закълни се, че ще ми се подчиняваш и ще освободя урагана, ще го оставя да се върне в океана. После с теб можем да управляваме заедно.

Виждаше се как камата затрепери в ръката на Каси. Вече нямаше как да успокои пулса си. Знаеше какво трябва да направи, но ѝ трябваше време да се съвземе.

— Как уби Джефри? — попита тя. — И защо?

За миг високият мъж сякаш се изненада, после се съвзе.

— Накарах го да седне за малко. Искях да всея смут между нашия вид и външните — обясни той. После се усмихна. — А и не ми харесваше вниманието, което отделяше на дъщеря ми. Той не беше един от нас, Касандра.

На Каси ѝ се прииска Порша да можеше да види „господин Брансуик“ сега.

— Защо използва Шон? — продължи тя.

— Защото беше слаб и вече носеше камък, на който можех да влияя — отвърна той. — Какви са тези въпроси? Не осъзнаваш ли, че...

Тогава той замълча и се придвижи със скоростта на светлината. Докато говореше, Каси беше хвърлила камата по него. Досега не беше хвърляла нож, но някой от прадедите ѝ явно го беше правил, защото гривната сякаш насочи ръката ѝ и върхът на камата полетя право към сърцето на Черния Джон. Високият мъж обаче беше прекалено бърз. Той хвана камата във въздуха... хвана острието... и го задържа, вперил поглед в Каси.

— Не ти прилича, Касандра — рече той. — И определено не това е начинът, по който трябва да се отнасяш с баща си. Сега вече съм ти ядосан.

Не звучеше ядосан, гласът му беше студен като смъртта и отровен. Преди Каси си мислеше, че се страхува, но това не беше нищо. Този път беше истински уплашена. Колената ѝ омекнаха и туптенето на сърцето ѝ разтρε се цялото ѝ тяло.

Черния Джон хвърли камата обратно към нея, тя се заби в пода пред Каси и затрепери.

— Всеки момент ураганът ще достигне сушата — продължи той. — Нямах избор. Никога не си имала. Закълни се, Касандра. Направи го!

„Страх ме е — помисли си Каси. — Толкова ме е страх...“ Носеше инструментите на посветените, но нямаше представа как да ги използва.

— Аз съм ти баща. Прави каквото ти казвам.

„Само ако знаех как да ги използвам...“

— Нямах достатъчно сила да ми се противопоставиш!

— Напротив — прошепна Каси. В съзнанието ѝ се отвори врата и проблесна сребърна светлина. Като луна, излизаща от сенките, светлината озари всичко. Сега разбра заклинанието за отблъскване на злото. „Призовете онази сила, която е само ваша... Тези сили ще поставят вас над всичкото зло...“

Изведнъж усети дълга линия от вещици да се вие зад нея. Тя беше последната, само една от тях, но цялото тяхно знание ѝ принадлежеше. Тяхното знание и тяхната сила. Думите дойдоха на устните ѝ.

— Сила на луната, аз те притежавам — каза тя разтреперано.

Черния Джон впери ужасено поглед в нея.

— Сила на луната, аз те притежавам — повтори Каси по-силно.

— Сила на слънцето, аз те притежавам.

Черния Джон направи крачка назад.

Каси пристъпи към него и затърси следващите думи в съзнанието си. Не тя ги изрече обаче. Друг глас ги каза, глас, който дойде зад гърба ѝ.

— Сила на звездите, аз те притежавам. Сила на планетите, аз те притежавам.

Беше Диана, светлата ѝ коса се развя като при полъх на вятъра. Тя застана зад Каси, висока, горда и слаба като сребърен меч. Сърцето на Каси се разгуптя. Никога досега не се беше радвала толкова, че някой е пренебрегнал думите ѝ.

— Сила на приливите, аз те притежавам. Сила на дъжда, аз те притежавам — каза Адам. Той беше застанал до Диана, косата му блестеше като пламък, като рубини на червеното зарево.

Дебора беше до него, тъмната ѝ грива се виеше около дребното ѝ сърдито и съсредоточено лице.

— Сила на вятъра, аз те притежавам — промълви тя.

Ник се присъедини към нея, очите му заблестяха студено и гнева.

— Сила на леда, аз те притежавам.

И Лоръл:

— Сила на листата, аз те притежавам. Сила на корените, аз те притежавам.

И Мелани:

— Сила на скалата, аз те притежавам.

Всички бяха тук, присъединяваха се към Каси и декламираха заедно с нея. А Черния Джон се сви пред тях.

— Сила на гръмотевиците, аз те притежавам — заяви Дъг.

— Сила на светкавицата, аз те притежавам — извика след него Крис.

— Сила на росата, аз те притежавам — обади се Сюзан и избута дребна фигура пред себе си. Беше Шон. Той трепереше, очевидно беше ужасен да се изправи лице в лице срещу онзи, който беше контролирал съзнанието му. Гласът му прозвуча като писък.

— Сила на кръвта, аз те притежавам!

Черния Джон вече беше до стената на къщата и изглеждаше някак по-малък. Чертите му бяха загубили форма, червеното зарево беше угаснало и сега той изглеждаше черен.

Кръгът на Каси обаче имаше само единайсет членове, не беше пълен. Само пълен кръг можеше да му се опълчи.

Когато писъкът на Шон заглъхна, Черния Джон се изправи. Пристъпи към тях и Каси затаи дъх.

— Сила на огъня, аз те притежавам — изкрещя дрезгав глас и той падна. Каси учудено погледна Фей. Високото момиче сякаш беше станало още по-високо, докато Черния Джон се смляваше. Фей заприлича на варварска кралица, когато застана пред него. После отиде и застана до Каси. — Сила на тъмнината, аз те притежавам — добави тя и всяка дума режеше като нож. — Сила на нощта, аз те притежавам.

„Сега“, помисли си Каси. Той беше слаб, ранен, а те бяха заедно. Сега или никога. Това беше моментът да го унищожат.

Нито огънят, нито водата бяха успели досега. Два пъти Черния Джон беше разгромяван, два пъти беше умирал, но винаги се беше завръщал. Ако искаха завинаги да се отърват от него, трябваше да унищожат не само тялото му. Трябваше да съсипят източника на силата му — кристалния череп.

„Само ако имахме по-голям кристал“ помисли си Каси. Те обаче нямаха. Затърси отчаяно в съзнанието си някакъв гранит в Ню Салем... само че гранитът не беше кристал и не можеше да задържи и да фокусира енергия. А и на нея й трябваше не просто голям кристал, а огромен. Толкова грамаден... толкова великански...

„Кристалите ми напомнят за плажа — чу тя веселия глас на Мелани в главата си. — Кристалът е вкаменена вода и пясък...”

Заедно с думите, в главата ѝ се появи един образ. Каси видя собствената си ръка първия ден, когато беше отишла на плажа в Кейп Код.

— Сведи поглед — беше изсъскала Порша, когато Адам приближи към тях и Каси беше навела засрамено глава и се беше втренчила в заровените си в пясъка пръсти. Там проблясваха малки точици гранати, зелени, златни, кафяви и черни кристали. Плаж. Плаж.

— Заедно с мен! — извика Каси. — Всички мислете заедно с мен... Дайте ми силата си! Сега!

Тя си представи ясно дългия плаж, простиращ се по дължината на „Кроухейвън Роуд“. Почти два километра кристал върху кристал. Изпрати мисълта си към него, събирайки силата на сборището зад нея. После се съсредоточи и погледна Черния Джон и кристалния череп с хилещите се зъби и празните очни кухини. Тогава изтласка мисълта със съзнанието си.

Усети как силата се изля от нея, подобно на вълна топлина, на слънчево изригване, събрало енергията на целия кръг. Вълната се спусна към плажа и оттам се втурна към Черния Джон, фокусирана и многократно увеличена чрез събраната сила на земята и водата. И този път черепът избухна и се пръсна в дъжд от кристалчета, подобно на висулката аметист.

Чу се писък, който Каси никога нямаше да забрави. После подът на къщата на номер тринайсет изчезна под краката ѝ.

— Добре ли си? — обърна се Каси към Сюзан, върху която беше паднала. — Всички добре ли са?

Членовете на *кръга* лежаха пръснати върху празното място, сякаш някаква великанска ръка ги беше пуснала. Всички обаче се движеха.

— Май ръката ми е счупена — отвърна Дебора, доста спокойно. Лоръл допълзя до нея да я прегледа.

Каси се огледа. Къщата я нямаше. Теренът на номер тринайсет беше отново празен. Светлината се променяше.

— Вижте! — обади се Мелани. Лицето ѝ беше вдигнато към небето. Този път гласът ѝ изразяваше радост и благоговение.

Сребърният диск на луната излизаше от сянката; засега беше тънък полумесец, но растеше все повече и повече. Кървавочервеният цвят го нямаше.

— Успяхме! — възкликна Дъг. Косата му беше по-рошава от когато и да било. Той се ухили. — Хей! Успяхме!

— *Каси* успя — поправи го Ник.

— Наистина ли изчезна? — попита рязко Сюзан. — Този път завинаги?

Каси се огледа, но не усети нищо, освен свежия въздух и непрестанно движещото се море. Земята беше тиха. Нямаше друга светлина, само луната и звездите.

— Мисля, че да — прошепна тя. — Мисля, че победихме. — После се обърна бързо към Адам. — Какво казват за урагана?

Той се бореше с радиото на колана си.

— Дано не е счупено — рече той, сложи слушалките и се заслуша.

Куцайки и пълзейки, всички се събраха около него и зачакаха.

Адам продължи да слуша, поклати глава и смени каналите. Лицето му беше напрегнато. Каси видя застаналата до нея Диана и

протегна ръка към нея. Седнаха заедно с преплетени ръце. После изведнъж Адам изправи гръб.

— Ураганни ветрове при Кейп Код... бурята се движи на североизток... Североизток! Обърнал се е! Отива в открито море!

Братята Хендерсън се развикаха, но Мелани им каза да млъкнат. Адам продължи да говори.

— Високи приливни вълни... наводнение... Всичко обаче е наред, никой не е пострадал. Разрушени къщи, това е. Успяхме! Наистина успяхме!

— Каси успя... — започна отново Ник, но Адам скочи, грабна Каси и я завъртя във въздуха. Каси изпищя и продължи да пищя, докато не спря да я върти. Не беше виждала Адам толкова щастлив, откакто... Всъщност не можеше да си спомни някога изобщо Адам да е бил толкова щастлив. Освен може би на Кейп Код, когато ѝ беше отправил предизвикателната усмивка. Беше забравила, през всички тези месеци, че Адам не беше мрачен човек.

„Като Хърн“ помисли си тя, когато я пусна бездиханна и поруменяла. Рогатият бог на гората беше бог на радостните чествания. Сега Крис и Дъг се опитваха да танцуват с нея, и двамата заедно. Адам правеше валсови стъпки с Диана. Каси се свлече смеейки се, и точно тогава нещо голямо и рунтаво я бутна и я събори.

— Радж! — извика Адам. — Казах ти да стоиш вкъщи!

— И той е послушен като вас — въздъхна Каси и прегърна немската овчарка, мокрият му език ближеше лицето ѝ. — Но пък се радвам, че дойдохте. Нямам предвид кучето — поясни тя и ги огледа.

— Не можехме просто да те оставим там — обади се Шон.

Дъг се подсмихна, но плясна дребното момче по гърба.

— Разбира се, тигре — каза той и завъртя очи към Каси.

Каси погледна Фей. Тя стоеше встрани от всички, както Ник имаше навика да прави преди.

— Радвам се, че и ти се присъедини към нас — обърна се тя към нея.

Фей вече изобщо не приличаше на стенографка. Буйната ѝ гарвановочерна грива се виеше около раменете ѝ, а черната рокля разкриваше повече плът, отколкото прикриваше. Приличаше по-скоро на пантера или на кралица на джунглата.

Златистите ѝ очи с гъстите мигли срещнаха погледа на Каси и лека усмивка изви ъгълчетата на устата ѝ.

После погледна надолу.

— Поне ще мога отново да си лакирам ноктите червени — изрече лениво тя.

Каси се обърна, за да скрие собствената си усмивка. Това може би беше най-голямото признание, което можеше да чуе от Фей.

— Ако сте приключили с викането и танцуването — обади се Лоръл търпеливо и внимателно, — може ли да си вървим? Ръката на Дебора е счупена.

Каси скочи виновно.

— Защо не каза по-рано?

— О, не е сериозно — отвърна Дебора. Но позволи на Ник и Лоръл да ѝ помогнат да стане.

Докато се прибираха, Каси се сети за още нещо.

Майка ѝ. Черния Джон беше мъртъв, ураганът беше отклонен, но какво щеше да стане с майка ѝ?

— Не можем ли да заведем Дебора при стариците? — обърна се тя към Диана.

— Това е най-добрият вариант — отвърна Диана. — Те знаят много за лекуването. — Погледна Каси и зелените ѝ очи изразяваха разбиране, после хвана ръката ѝ и я стисна.

„Трябва да се подготвя“ помисли си Каси, докато вървяха към номер четири. „Трябва да се подготвя. Може да е мъртва. Може да е в състоянието, в което я оставих последния път... да лежи на онова легло. Може завинаги да остане така.“

„Каквото и да се случи оттук нататък, удържах обещанието си. Спрях Черния Джон. Никога вече няма да я нарани.“

Каси погледна луната, преди да пристъпи в къщата на Мелани. Полумесецът вече беше голям — дебела, щастлива луна. Прие го като добра поличба.

В къщата свещите мъждукаха. Каси се зачуди за миг дали трите стари дами още танцуваха голи-голенички. После видя дневната. Пралеля Констанс седеше сякаш глътнала бастун на кръглото канапе, безукорно облечена и много елегантна. Тя сервираше чай на светлината на свещите на трите си гостенки.

На трите си гостенки...

— Мамо! — извика Каси и се спусна напред, събаряйки един от изящните столове на пралеля Констанс по пътя си. В следващия миг прегръщаше майка си, стискаше я обезумяло на канапето на леля Констанс. И майка ѝ отвърщаше на прегръдката ѝ.

— Мили боже, Каси! — каза майка ѝ няколко минути по-късно и леко се отдръпна да я огледа. — Как си облечена...

Каси протегна ръка към диадемата, която се беше килнала настрани. Оправи я и погледна майка си в очите. Беше ужасно щастлива, че те вече не бяха празни, че виждаха и направо забрави да ѝ отговори.

Гласът на Дебора долетя от коридора, уморен, но горд.

— Тя е наш водач. — А после добави: — Някой има ли аспирин?

— Е, очевидно не е само временно — заяви Лоръл, малко раздразнено. — Та ние все пак те избрахме.

— И ти се доказва — подкрепи я Дебора и отхапа голямо парче от ябълката, която стискаше с ръката без гипса.

Беше на следващия ден. Не бяха на училище заради дребни щети от урагана и изчезването на директора. Наслаждаваха се на нетипично мекото време като си бяха организирали пикник в задния двор на Диана.

— Но тогава ще имаме двама водачи — обади се Крис. — Или Фей вече не е избрана?

— Нищо подобно — заяви Фей смразяващо.

Мелани се размърда замислено, сивите ѝ очи обмисляха нещо.

— И други сборища са имали по повече от един водач. Като първото сборище например. Помните ли, Черния Джон е бил само един от водачите. Ще бъдеш водач, заедно с Фей, Каси.

Каси поклати глава.

— Не и без Диана.

— Хайде сега! — възкликна Дъг.

Ник ѝ отправи развеселен поглед.

— Диана може да не иска подобна чест — каза той.

— Не ме интересува — отвърна Каси, преди Диана да каже каквото и да е. — Няма да бъда водач без Диана. Ще напусна. Ще се върна в Калифорния.

— Вижте, не може всички да бъдете водачи — започна Дебора.

— Защо не? — попита Мелани и се изправи. — Всъщност идеята е добра. Ще бъдете триумвират. Както по римско време. Имали са трима управници.

— Диана може да не иска — повтори Ник с възходяща интонация, сякаш задаваше въпрос. Каси обаче стана и отиде до нея притеснено.

— Ще се съгласиш, нали? — попита тя. — Заради мен?

Диана я погледна, после огледа и останалите членове на *клуба*.

— Да, отговори! — насърчи я Дъг.

— Три е хубаво число — добави Лоръл и се усмихна дяволито. Фей въздъхна тежко.

— О, защо не? — измрънка тя и погледна встрани.

Диана вдигна очи към Каси.

— Добре — рече тя.

Каси я прегърна.

Диана отметна кичур светла коса на гърба си.

— Имам една задача за теб — обърна се към Каси тя. — Вече си водач, Каси, но никой друг не може да го направи. Би ли отишла да изровиш кутията, която ти дадох в Нощта на Хеката?

— Кутията от ритуала на доверието? Време ли е да я изровим?

— Да — отвърна Диана. — Време е. — Погледна Мелани и Мелани закима, очевидно посветена в тайната.

Каси премести объркано поглед от едната към другата, но после слезе по пътя да вземе кутията, придружена единствено от подскачащия зад нея Радж. Беше прекрасно да се разхожда сама и да знае, че нищо няма да ѝ се случи. Започна да копае в пясъка до голямата скала, където беше заровила кутията, и накрая я издърпа. Океанът проблесна към нея.

Занесе кутията в къщата на Диана, задъхана от разходката, и ѝ я подаде.

— Какво има вътре? Още инструменти на посветените? — попита Дъг.

— Вероятно е нещо момичешко — предположи Крис.

Диана се наведе над кутията със странно изражение.

— Не си я отворила — обърна се тя към Каси.

Каси поклати глава.

— Е, сигурна съм, че не си — каза Диана. — Знаех, че няма да го направиш. Но исках ти да го разбереш. Както и да е. Това е твое. Онова, което е вътре, също. То е подарък. — Диана издиха сухия пясък от капака и подаде кутията на Каси.

Каси ѝ отправи изпълнен със съмнение поглед и тръсна кутията. Тя изтрополя тихо, сякаш вътре имаше нещо малко. Погледна отново Диана. После колебливо, едва ли не уплашено, я отвори.

Вътре имаше само едно нещо. Малък овален камък, бледосин, със сиви спирали и пръснати навсякъде малки кристали, които проблясваха на слънцето.

Халцедоновата роза.

Всичките ѝ мускули се стегнаха, но очите ѝ останаха спокойни и тя погледна Диана. Не знаеше какво да направи или да каже. Не разбираше. Сърцето ѝ обаче биеше лудо.

— Твоя е — повтори Диана и после, тъй като Каси продължи да стои неподвижно, се обърна към Мелани. — Може би ти трябва да обясниш.

Мелани прочисти гърлото си.

— Ами... — започна тя и погледна Адам, който стоеше неподвижно като Каси. Не беше казал почти нищо през цялата сутрин и сега гледаше Диана безмълвно и втренчено. — Ами... — повтори Мелани. Адам все още не искаше да я погледне, така че тя продължи. — Когато Адам ни разказа как сте се запознали — обясни тя на Каси, — той обясни, че между вас имало връзка... нещо като сребърна нишка. Помниш ли?

— Да — отвърна Каси, стоейки все така неподвижно. Тя също беше вперила поглед в Диана, опитвайки се да разгадае изражението ѝ. Диана отвърна на погледа ѝ ведро.

— Сребърната нишка е нещо реално. В старите легенди се разказва за нея. Онези, които тя свързва, са духовни половинки. Предопределено е да бъдат заедно. Когато с Диана чухме за това, разбрахме истината за теб и Адам — заключи Мелани, очевидно доволна, че не се налага да говори повече на хора, които не искат и да я погледнат.

— Затова се изненадах за Ник — обърна се нежно Диана към Каси. — Защото знаех, че можеш да обичаш истински само Адам. Исках да ти кажа от самото начало, но ти ме помоли да ти дам още

един шанс да докажеш, че можеш да бъдеш вярна... Реших, че е добра идея. Не за мен, а за теб. Вече знаеш, Каси, колко си силна. Разбираш ли?

Каси кимна безмълвно.

— Но... Диана... — промълви тя.

Диана примигна и изумрудените ѝ очи се насълзиха.

— Ще ме разплачеш — каза тя. — Каси, напоследък станяхме свидетели на толкова безкористни постъпки. Мислиш ли, че не искам и аз да се включа? Вие двамата чакахте месеци наред заради мен. Вече не е нужно.

— Никой не може да направи нищо — вмъкна Мелани съчувствено, но прагматично. — С Адам сте свързани и това е. И за двамата не съществува друг, свързани сте до края на живота си. Може би до края на много животи.

Каси, все още замръзнала, премести поглед към Адам.

Той гледаше Диана.

— Диана, не мога просто... Искам да кажа... Аз винаги...

— И аз винаги ще те обичам — отвърна спокойно Диана. — Ти винаги ще бъдеш много специален за мен, Адам. Ти обаче си влюбен в Каси.

— Да — прошепна Адам.

Каси сведе очи към грапавия малък камък в ръката си. Той блестеше силно и на Каси ѝ се зави свят.

— Хайде, върви при него — рече Диана и я бутна нежно.

Каси обаче не можа да помръдне и той отиде при нея. Изглеждаше замаян, но очите му бяха сини като огрян от слънцето океан. Така ѝ се усмихна, че Каси се изчерви.

— Хайде, целуни я — подтикна ги Крис.

Лоръл го удари. Всички членове на кръга гледаха с жив интерес.

Адам ги огледа и целуна Каси официално по бузата. Чу се недоволно ръмжение и той използва момента да прошепне на Каси незабелязано: „По-късно“. Това я накара да се чувства приятно нервна.

„Ще се справя ли с Хърн?“ зачуди се тя и отправи поглед към косата му с толкова различни цветове — тъмна като гранат, светла като бодлива зеленика, изпъстрена със златисти отблясъци на слънчевата светлина. „Май ще ми се наложи“, помисли си тя. „До края на живота си“, беше казала Мелани. „Може би до края на много животи.“

Поради някаква причина тази мисъл я накара да погледне Фей и Диана.

Не знаеше защо, но после се сети. Слънчева светлина. Златна слънчева светлина, аромат на жасмин и лавандула, смеещ се, пеещ глас. Кейт. Косата на Кейт имаше нереалния цвят на косата на Диана. Сега обаче Каси осъзна, че смеещите се закачливи очи бяха като на Фей.

„*Била е прародител и на двете им*“, помисли си Каси. Все пак те са братовчедки, имат много общи прародители.

Нещо вътре в нея сякаш се усмихна и тя се запита дали Мелани не беше права. Дали не споделяха повече от един живот. Може ли една душа да се връща много пъти на Земята? И ако е така, може ли една душа да се раздели на две?

— Според мен — обърна се тя изведнъж към Диана, — двете с Фей ще трябва да се научите да се разбирате. Мисля, че... се нуждаете една от друга.

— Разбира се — отвърна Диана, сякаш беше очевидно. — Но защо?

„*Имам една откачена теория*“, помисли си Каси. Само че не можеше да ѝ каже или поне не в момента. Може би утре.

— Ще рисувам нова картина — добави замислено Диана — за колекцията си. Какво мислиш за муза с вдъхновено изражение, застанала сред луната и звездите?

— Идеята е добра — отвърна притеснено Каси.

— Налага се да решим — прекъсна ги Мелани — какво ще правим с инструментите на посветените. Имаме сила, сборището има сила и трябва да решим какво ще правим с нея.

— Нищо подобно, трябва ни купон — обори я Дъг. — Да компенсирате за всички рождени дни, които изпуснахме. С Крис така и нямахме подобаващо тържество, както и Шон и Лоръл...

— Природата! — заяви Лоръл на Мелани. — Това трябва да е първата ни кауза.

— За мен също нямаше купон — изтъкна Сюзан и елегантно махна опаковката на едно шоколадче.

Фей разглеждаше рубиненочервените си нокти на слънчевата светлина.

— Има някои хора, които искам да омагьосам... — рече тя.

Каси отправи поглед към всички тях — нейното сборище се смееше и спореше, обсъждаше разни неща.

Потърси с очи Ник. Той се беше облегнал назад с развеселено изражение. Улови погледа ѝ и ѝ намигна.

После се обърна към Диана и ясните ѝ зелени очи проблеснаха към нея за миг.

— Да, да се погрижим за природата — обърна се тя към Лоръл.
— Трябва обаче да помислим как да оправим отношенията си с външните.

Каси погледна Адам и видя, че и той я гледа. Пое ръката ѝ, обгърна я с пръсти и сега и двамата държаха халцедоновата роза.

Каси сведе очи към преплетените им пръсти. Сякаш отново видя сребърната нишка — тя обви двете им ръце и ги обвърза. Това обаче не беше всичко. Още сребърни нишки сякаш се стрелнаха на всички страни като паяжина, докоснаха членовете на *кръга* и ги обляха със сребърна светлина. Всички бяха свързани, всички бяха част от едно цяло. Светлината засия около тях и докосна земята, небето и морето.

Небе и море, защитете ме от беди. Земя и огън, сбъднете моите мечти.

Вече го бяха направили. И щяха да продължат и в бъдеще. С вътрешното си око Каси осъзна, че кръгът беше част от нещо по-голямо. Приличаше на спирала, която се виеше до безкрай, обгръщаше всичко около тях и докосваше звездите.

— Обичам те — прошепна Адам.

От центъра на *кръга*, Каси се усмихна.

Издание

Л. Дж. Смит. Силата

Американска. Първо издание

Редактор: Силвия Николаева

Коректор: Милена Моллова

Технически редактор: Симеон Айтов

Издателство „Ибис“, София, 2013

ISBN: 978–619–157–041–6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.